

ספר והתנזרות

בוצו אר' כי טוב
כי אצולק חסו

"יהי רצון מלפני אבינו שבשמיים לכוון את בית
חיינו ולהשיב את שכינתו בתוכנו במהרה בימינו

תורה

אהלה
ה' בחיי...

מהדורה ראשונה, כ"ב תמוז תשס"ה

הודו זה כי טוב כי לעולם חסדו

התודה

זה הספר תודה ידבר
הלכבות לעורר... הגאולה למהר...
עדי יבוא ינון וישמח הר ציון
בקרוֹב בימינו.
התודה = מנחה חדשה

* *
*

נכתב ונערך בסייעתא דשמיא
בחמלת ה' עלי
יוסף דוד סוקר
פניה"ק ירושלים תובכ"א
כ"ח שבט תשע"ז

"חי חי הוא יודך כמוני היום אב לבנים יודיע אל אמתך"

(ישעיהו לח, יט)

לבני האהובים

בן ציון ובנימין

נרם יאיר

*

לע"נ חורי היקרים

זאב בן יוסף הכהן

י' אלול תשל"ד

נעמי בת יוסף

ו' כסלו תשס"ז

זכרונם לברכה לחיי העולם הבא

*

©

כל הזכויות שמורות

הוצאת "קרן אורה"

טל. 02-6260086

יוסף סוקר

אולפן התודה

*

הפצה ראשית-ספרי ברסלב

מאה שערים, 110 ירושלים

02-6286823

*

תודה לכל העוזרים והמסייעים

יחיאל מיכל דורפמן

ראש ישיבת אור הנעלם רחסידי ברסלב

פניה"ק ירושלים תובב"א

בעזה"ש"ת סיוון תשס"ה

לכבוד הרדה"ח ר' יוסף דוד הכהן סוקר שליט"א

מה מאד שמח לבי בראותי את ספרך הנפלא "תורה", המדבר במעלת התורה וההודאה לה' יתברך.

זהו חיבור יקר המציאות שאין כדוגמתו... "מועט מחזיק את המרובה", ואמנם כאשר אך פתחתי את הספר לא יכולתי לסגרו ובעודו בכפי אבלעו מראשיתו ועד סופו מרוב עונג ושמחה איך שהוא שזור ציצים ופרחים, נקודות טובות וזיכרונות חיים בענייני התורה, שהיא עצם הכרת הטוב והטובה.

אני מעיד על עצמי שקראתי בספרך כל מילה וממליץ לכל אחד לעשות כמוני. אכן, עניין רם ונישא הוא שבה ההודאה ובספרך המאלף אתה מצליח בעזה"ת להוריד אותו לכל פה ולב, באופן השווה לכל נפש והניתן להשגה על ידי כל אחד, בצורה אישית, פתוחה ולבבית, אתה מלמד להשתמש באוצרות שלגו-אוצרות התורה, ועל ידה לזכות לעוד אוצרות יותר ויותר... ככתוב וכאמור - "שערי תורה לא ננעלו".

וכדברי רבינו (בתורה ב', ב') המובאים בספרך: "עיקר שעשוע עולם הבא להודות ולהלל לשמו הגדול יתברך ולהכיר אותו יתברך שעל ידי זה סמוכים וקרובים אליו יתברך..."

חייבים אנו לך תודה שאתה מזכה אותנו, כאן ועכשיו, בשעשועי עולם הבא, לך בכוחך זה להמשיך נחלי התורה ולהפיץ תורות רבינו ודעתו הקדושה בעולם, שזה מסימני הנאולה-השלימה.

ובקרוב נזכה לצאת מהשכנת הגלות לאור הנאולה בתורה והודאה, בשיר של חסד שיתער לעתיד לבוא במהרה בימינו אמן

יחיאל מיכל דורפמן

"וידו לה' חסדו ונפלאותיו לפני אדם"
(תהלים ק"ו)

"כשאדם יודע שכל מאורעותיו הם לטובתו, זאת הבחינה היא מעין
עולם הבא"... (ליקוטי מוהר"ן ד')

* * *

"טוב לאדם להרגיל את עצמו שיוכל להחיות את עצמו עם איזה
ניגון כי ניגון הוא דבר גדול וגבוה מאד מאד ויש לו כח לעורר
ולחמשיך את לב האדם לה' יתברך"... (שיחות הר"ן, רע"ג)

* * *

"גם אודיע לכם חדשות מעתה. דעו כי יש אלוקים שליט בארץ
בשמיים ממעל ועל הארץ מתחת, חי לעד וקיים לנצח,
ישתבח שמו לעד". (מכתבי מוהרנ"ת ג')

המלצת הרצה"ג רבי בן ציון גוטפרב שליט"א
ר"מ ישיבת "המתמידים", ירושלים עיה"ק תובב"א
דב ממנו הגדה כ' סיון תשס"ה יושלים גלקל

ידידי. היקר איש מאבות יד גדולה, אלא וגשי קודש
החיים רבי יוסף דוד הכהן סוקר שליט"א
מחנך ה' נחמד אליו, וקירבו אסור, חגג כפניו
הגיוג שטל כביה ה', ולפניהו כמציוג בית אלקינו.
ונשיה דקה מדינית הנפש, פועמג בקרבו,
אזמניה, אקנהג אלקים, אקדושה, ולשמה,
כז שרג אכסא מודט המזיקה אה' הודגז אולג מצדו,
כמירכוו הנכח "גדה", הגונג בקרבו
גודה - הודגה, האל-שייה, אזידון פיל, מעניג הפל.
ויש כזה למ גיקון אדומג מב שטימג אפניג
זג קול המנהג אל רומי, המכריזה כומי מדצמ ידי.
אין ספק כי גדה זו, גצורה אדונפשו אל כל קריאז דו.
אכפיר כי טזק אהודות אה', וגסיג אהגז גודה מפל הקסמה
מדומק האז אכריכק שגכבה אהפיג מדינית חכמתק חויבה
מגק שמגה הנפש והיחקה הדמג, ויד נגה דקדושה
מצלצליק היקרוס שיחיו אזיכק ימיג ושניג חייג.
גדגה "גדה" זו ריה נחמה אפניו ית, וקול הגדה
שמד מציוג שמג דב מצואו, יסוטטו יקיס וגרוב ההודיה.
דידיגזג נזמנה - והוקרג דמיקג
ב/ציון גוטפרב

CHUT SHEL CHESED Institutions
Yeshivot and Kollelim
For Ba'alei Teshuva
Publishing books and video

עמותת חסד: 58-020199-4

מוסדות "חוט של חסד"
ישיבות וכוללים ל"בעלי תשובה"
קרבן תמיכה למשפחות בעלי תשובה
הפצת ספרים וקלטות

רח' שמואל הנביא 13, ירושלים. ת.ד. 50226. טל: 02-5812210. פקס: 02-5812252. P.O.B. 50226 Jerusalem St. Shmuel Hanavi
www.braslev.co.il

יום רביעי ז' ניסן תשס"ט

הסכמה ומכתב ברכה

הובא לפני הספר החשוב והיקר והנפלא "תורה"
שחיבר הרב היקר ר' יוסף דוד הכהן סוקר הי"ו.

הספר עוסק בענייני תורה והוראה לבורא העולם, אשר אין למעלה מכך, כמו שידוע
שכל הקרבנות במילים וקרבן תורה אינו בטל, ועיקר שעשוע עולם הבא הוא תורה
והוראה, וידוע שעיקר עיכוב הגאולה, הוא רק בגלל שלא חזקים בעניין של תורה
והוראה, וכמו שכותב מוהר"ת בליקו"ה (הו"מ פריקה וטעינה ד'יד) "כי באמת, אם
היו הכל שומעים לקול הצדיק אמת, ללכת בדרך הו', להאמין תמיד בה' יתברך
שהכל לטובה, ולתת שבת והודיה תמיד לה' יתברך, בין בטיבו בין בעקו, כמו
שכתוב: "בה' אהלל דבר, באלוקים אהלל דבר", בודאי היו מתבטלים כל הצרות
וכל הגלויות לגמרי, וכבר היתה גאולה שלמה.

וא"כ מה נכבד היום בהגלות הספר הנפלא הזה, אשר כל אחד מישראל חייב להיות
בקי היטב בספר הזה, ולשנן אותו, עד שיהדור הדבר לליבנו ועיי"כ ניגאל במהרה
ממש.

הזן אמת שהמתבר הנפלא לא צריך להסכמות, מכיוון שכבר קדמוני גדולי אנ"ש
הקדושים, וכמו שהעיד גדול אנ"ש ר' יחיאל מיכל דורפמן זצוק"ל שקרא כל מילה
בספר וממליץ לכל אחד לקוראו, אך כיהודה ועוד לקרא אבוא בברכה ובקשה לקנות
את הספר היקר הזה ולקוראו ולשננו היטב, ובזכות זה נזכה בקרוב מאוד לגאולה
שלמה.

ולא נותר לי אלא לבוא בדברי שבת וברכה לפעלו הטוב שיש בזה משום ויכוי הרבים
באופן נעלה מאד.

והחי רצון שיזכה מעלה מעלה, ויזכה להגדיל תורה ולהאדירה, ובקרוב נזכה
לחזות בשוב ה' את שיבת ציון מתוך רחמים וחסדים גלויים, ויקום בנו במהרה "אור
חדש על ציון תאיר ונזכה כולנו במהרה לאורו" השתא בעגלא בקרוב ממש אמן ואמן.

המצפה לישועת ה' בחסד וברחמים

שלום ארוש

”הודו לה’ כי טוב כי לעולם חסדו,
יאמרו גאולי ה’ אשר גאלם מיד צר” (תהלים ק”ז)

* * *

”לשמע בקול תודה ולספר כל נפלאותיך” (תהלים כ”ו)
”עיקר ההודאה היא מה שאוכל לספר נפלאותיך,
שע”י כך יראו בני-אדם את גדולת ה’ ” (המלבי”ם)

* * *

”לא כל מי שרוצה לאמר שירה אומר, אלא כל מי שנעשה לו נס.
וכל מי שנעשה לו נס ואומר שירה בידוע שמוחלץ לו כל עוונותיו
ונעשה בריה חדשה”. (ילקוט שמעוני, שופטים ס’)

* * *

”והעיקר - שיחיו הדברים בעיניך בכל יום ויום כחדשים, ותתחיל
בכל פעם מחדש, ואל תיפול בדעתך, חס ושלום, משום דבר
שבעולם, רק בכל שעה ושעה תהיה בעיניך כבריה חדשה ממש,
אז תשכיל ותצליח את דרכך” (מכתבי מוהרנ”ת ה’)

שבת גמול

ויבדל הוקר הלך ואלף צדק סוקר מלי"א
 מוציא אבטיח את הספר, תורה סתירה אפי
 כלה שנים ואכסול צה נאבסו דמהבוא חרשה
 עם הספוט וקרוג אלו יצאים צדק
 וצ"ל/ ההודאה אפסית הוא צדק רפאל מלך
 טבה פנתו כל שציו התורה וכסאיה נא
 תורה אפסית צ"ל כל פיה למתיק דנה אתה אמרה
 אלקשר את נשוק אל האמת יחדוק וצ"ל תלית
 הפתח בלא שנה יבדל הקדוש דקדוסי מלה"ן
 שגדה הוא שצפוע אלה בא"ל, ומ קסרה אלה ישמח
 כותב כי גכזר הפתחה היא ליהודי גיהי שלח
 ומורה להנהלתו של השיות צ"ל ויבדל או צ"ל
 זב"ק/ האבות נאמר, כי האמת ציה הדיק של הצדקה
 זתיה הוא צדק רפאל לוד אהרוד צ"ל ודו אפסית כס
 מקום שבו כי הצואם הנה לאל בכתב ויסודים ויגולג
 צ"ל כן צדק לדואה אנה שדכפ צ"ל יצנים את צפ"ל את
 כל האבות שצפה השות אפסיתו אלן וצ"ל אהרוד
 את צפ"ל אפסית ואלן אהטם יתדק א כל השדות טעם
 צ"ל וצ"ל יצנה יהודיו ככלן וקסוק טעם אנה השות
 מאוסיר חסדו וטודו מאלו. השות וצ"ל זק שטצפה
 אהרוד הצ"ל של תורה והודעה אפסית זכ"ל וישראל
 וצ"ל אנה יקרה את הפלאה השמחה *
 קמירה דומיו אלן קתרה יצ"ק שמחן
 שמחן

RABBI Y. ROZENBLAT

RABBI OF "EIDAH HACHAREDITH"

& OF YESHIVAT BRESLEV

12 ONEG SHABAT ST. MEAH SHEARIM

TEL. 972/573160060

JERUSALEM E. ISRAEL

יצחק רוזנבלט

רב ומו"צ דהעדה החרדית

ורמ"מ בישיבת ברסלב מא"ש

חבר ועד העירובין העדה - מח"ס הרי הלבנה

רח' עונג שבת 12 שכונת מאה שערים

טל': 057-3160060 פל' 02-6262444

פעילות ירושלים תובכ"א

בש"כ כב אבת השע"ז

מכתב-ברכה

כבוד יב"ד היקר הרה"ר יוסף הכהן סקר שליט"א

זמן כל ימי הברכה ע"פ ההלכה לה ישרים

אל כל נשימה ונשימה ואל כל מעשה ועשה שיהיה

לחיים ולשלום בנפש ובעולם.

וראיתי את מכתבכם יב"ד הרה"ר יוסף הכהן סקר שליט"א

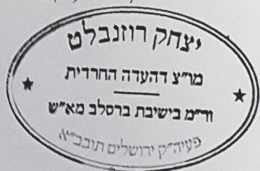
שהיה זמן הספד והוסד בו ציבים אפוזים.

זה כן ישרים יגה מעמד שליט"א שיצפה להמשיך ולהתקדם

ואתם יגה ע"ן ההלכה והש"ג. מאת בדין גלוי ונתהוהו

מחייב. ונתן דקבלתה מילפי חלוצי. המסור בהכרח השרה

יצחק רוזנבלט

בס"ד

ראש חודש כסליו ה'תשע"ז

לקראת ימי התנוכה – ימי ההודאה...

אל כבוד ידידי, מזכה הרבים

העוסק בגילוי, לעצמו ולאחרים, תורת סוד התורה ההודאה...

ר' יוסף דוד הכהן סוקר הי"ו

אשריך! מה טוב חלקך!

אתה מתעסק בגילוי של אחד המפתחות החשובים ביותר להבאת והחשת הגאולה הפרטית והכללית, מפתח: התורה וההודאה והכרת הטוב...

אעתיק לפניך קטע אחד קטן, בו יתבאר החשיבות הגדולה שבדבריך, מתוך ספרי 'הסוד הגלוי'

תן תודה, ועוד תודה, ושוב תודה!

במה ברוך וכמה עצומה יש במלה אחת, אם מתחיל להרגיל את עצמך לחזור עליה שוב ושוב: תודה!!!

דע לך, ביבולתך לשנות את כל אפנים של חיי היום-יום שלך מן הקצה אל הקצה. קח לך כמה דקות של שקט. רשם לפניך את כל הדברים שיש בחיי היום-יום שלך, גם אם הם קטנים וזעירים ביותר, שעליהם אתה מרגיש שביבולתך לתת תודה לבנרא ומנהיג היקום, והתחל לומר עליהם 'תודה'. על כל פרט ופרט מאלו שמצאת – אמר 'תודה' מתוך עצמה פנימית והרגשה עמוקה של הכרת הטוב. תוכח לראות, שבו ברנע שאתה מסיט את האנרגיות שלך לכיוון החיובי של תודה והודאה – גם מחשבותיך ורגשותיך מסטים למקום החיובי.

עד עכשו אולי היית רגיל להתמקד במה שאין לך, בבפעות שלך. מעכשו, ברנע שהחלטת לחפש בתוך את כל הדברים שעליהם אתה יכול לתת תודה, אתה כבר נמצא בכיוון אחר, בכיוון החיובי. אתה מתחיל לתת תודה על כל דבר הגורם לך הרגשה טובה.

הַכֶּרֶת הַטוֹב הַיּוֹם הַמִּפְתָּח!

הַמֶּלֶךְ 'תּוֹדָה' הַיּוֹם הַיּוֹרֵד לְהַצִּלְחַת דְּרָבְדָּה, לְעֵתִיד טוֹב יוֹתֵר.

לֹא תוֹכַל לְהַכְנִים לַחַיִּים הַיּוֹם-יּוֹם שֶׁלְדָּה שׁוֹם דְּבַר נוֹסֵף שְׂאֵתָה רּוֹצֵה בּוֹ וּמַעֲגִיב בּוֹ
אִם לֹא תִרְגֵּל אֶת עֲצָמָהּ תַּחֲלָה לְהִיּוֹת אֲסִיר תּוֹדָה, מִמַּעֲמָקֵי הַלֵּב, עַל כָּל אוֹתָם
הַדְּבָרִים שֶׁהַבּוֹרָא וּמְנַהֵיג הַיְקוּם כָּבֵר הַכְנִים לָךְ לַחַיִּים הַיּוֹם-יּוֹם שֶׁלְדָּה!

כֹּאם כֵּן, מִרְגַע זֶה וְאֵילָף הַתַּחֲלֵל לְהַרְגִיל אֶת עֲצָמָהּ, בְּכָל יוֹם יוֹם, לְהִיּוֹת מֵאֲלוֹ
שְׁהֵם אֲסִירֵי תּוֹדָה עַל כָּל מָה שֶׁיֵּשׁ לָהֶם כָּבֵר עֲבָשׁוּ. גַּם עַל הַדְּבָרִים הַפְּעוּטִים
בְּיוֹתֵר הַתְּמַלָּא בְּהַכֶּרֶת הַטוֹב. עֲשֵׂה שְׂתַפְרִיץ מִמַּעֲמָקֵי לְבָבְךָ הַמֶּלֶךְ תּוֹדָה.
וּבְשִׂתְתָחִיל לְהַתְנַהֵג בָּךְ, לְרֵאוֹת וּלְהַסְתַּכֵּל וּלְהַתְבּוֹנֵן עַל כָּל הַדְּבָרִים שֶׁבְחַיִּי
הַיּוֹם-יּוֹם שֶׁלְדָּה מִתּוֹךְ הַכֶּרֶת הַטוֹב, תִּפְתַּע לְגַלוֹת שְׂמֵחַשְׁבוֹתֶיךָ מִתְחִילוֹת
לְהוֹרִים אֵלֶיךָ עוֹד וְעוֹד דְּבָרִים, קְטָנִים וְגְדוֹלִים, שְׁגַם עֲלֵיהֶם אֵתָה צְרִיךְ לְהַכִּיר
טוֹבָה...

קְדִימָה! אֵתָה תִּתְחִיל אֶת הַחֲלֵק שֶׁלְדָּה - תִּתְחִיל לְהַכִּיר טוֹבָה, וְתִרְאֶה
אֵיךְ הַמַּנְגֵּן שֶׁקָּבַע יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית, הַבּוֹרָא וּמְנַהֵיג הַיְקוּם, מִתְחִיל לְהַנִּיעַ
אֶת גְּלִגְלֵי הַשָּׁמַיְמָה הַפְּרִמִּית. רְנִישוֹת נוֹסְפִים שֶׁל הַכֶּרֶת הַטוֹב, עַל דְּבָרִים
שֶׁכֵּל לֹא חֲשַׁבְתָּ קִדְּם לְבֹן, וּזְרָמִים אֵלֶיךָ מִכָּל עֵבֶר. בְּרַנַּע שִׂיתְנַעַל" עַל
הַמַּקוֹם הַנִּפְלָא הַזֶּה שֶׁשְׁמוֹ 'הַכֶּרֶת הַטוֹב' - הַטוֹב וְתִחִיל לְזֶרֶם אֵלֶיךָ!

* * *

יְהִי רְצוֹן שְׂתַצְלִיחַ לְהַפְּיֵן מַעֲיִינוֹתֶיךָ חוֹצֵה מִתּוֹךְ בְּרִיאוֹת וְהַרְחַבֵּה לַמַּעַן
הַרְבוֹת תּוֹדָה וְהוֹדָאָה בְּפִיּוֹת כָּל בְּאֵי עוֹלָם עַדִּי בִּיאַת הַנוֹאֵל צַדֵּק בְּרַחֲמִים
וּבַתְחִנּוּנִים לְהַאִיר אֶת כָּל הָעוֹלָם כּוֹלוֹ בִּשְׁלָמוֹת אֹרֶךְ הַתּוֹרָה וְהַהוֹדָאָה

בְּכַרְכָּה לְבַבִּית

בְּרוּךְ מִרְדְּכֵי

מוֹטָה פְּרָאנֵק

דברים היוצאים מן הלב

לראשונה בחיי הרגשתי טעם אמיתי לקיומי כאשר בחסדי
ה' יתברך קיבלתי את החיים במתנה לאחר שניצלתי ממות
והבנתי שיש דרך לשלם עבור המתנה היקרה מכל...
דרך התודה.

השתדלתי לחודות בכל הזמנים והמקומות, להיות יהודי
על שם יהודה - הודיה.

"אין לישראל ממה שישלמו לקב"ה אלא הודיה בלבד על כל
הטובה שהוא עושה עמחם" (מדרש תהלים קיה)

ולשם כך נוצרנו " עם זו יצרתי לי תהילתי יספרו "
(ישעיהו מג). "כי לכך נוצרנו לחודות ולהלל לשמו הגדול
יתברך בכל יום ובכל עת... וכפי מה שהאדם עוסק בזה
בחיינו לחודות ולהלל לשמו יתברך תמיד כן יזכה לעולם הבא
לעסוק בזה בהודאה והלל שזה עיקר שעשועי עולם הבא"
(עלים לתרופה תמה)

"כל זמן שהנשמה בקרבי מודה אני לפניך".

תקותי ותפילתי שיתקבל חיבורי בשמחה ורצון לחבר אותנו
לתודה והודאה, לישועה קרובה וגאולה שלמה, לחיי נצח
ושעשועי עולם הבא. תודה.

מזמור לתודה (תהלים ק')

"מזמור לתודה הריעו לה' כל הארץ
עבדו את ה' בשמוזה, בואו לפניו ברננה.
דעו כי ה' הוא אלוקים הוא עשנו וכו אנזנו עמו וצאן
מרעיתו.
בואו שעריו בתודה, וזצרותיו בתהילה, הודו לו ברכו
שמו.
כי טוב ה' לעולם זסדרו ועד דור ודור אמונתו".

* * *

בשכחן ערוך - (סימן נ"א, סעיף ט') - "מזמור לתודה יש לאמרו
בנגינה, שכל השירות עתידות להיבטל חוץ ממזמור לתודה".

* * *

במדרש רבה ויקרא, אמור כ"ז - "לעתיד לבוא כל הקרבנות בטלין
וקרבן תודה אינה בטלה לעולם, כל ההודיות בטלין והודיות תודה
אינה בטלה לעולם".

תנא דבי אליהו (זוטא ו'): "אמר לו הקב"ה למושה, הריני מודיעך מקצת מדותי. כשאני רואה בני-אדם, אף על-פי שאין בהם תהילה ושבח של תורה ומעשים טובים לא כמעשה ידיהם ולא כמעשי אבותיהם... אלא רק בשביל שהם עומדין ומודין ומברכין ומשבחין ומרבין תחנונים לפני, אני נזקק להם ומופלל להם מזונותיהם שנאמר - (תהלים ק"ב) - "פנה אל תפילת הערער ולא בזה את תפילתם, תכתב זאת לדור אחרון ועם נברא יהלל יה"...

* * *

במדרש שוחר טוב על מזמור לתודה - "עבדו את ה' בשמחה... בשעה שאתה עומד ומתפלל יהא לבך שמח כי לא לוקים עליון אתה עובד"

* * *

בסידור "בית יעקב", בהקדמה למזמור לתודה - "אין יום שלא נעשה בו נס, ואין בעל הנס מכיר בנסו... ביחוד אנו, שהפזורה בין דוכים וזאבים, חייבים להודות תדיר..."

אקדמות מילין...

פותחין בכבוד אכסניא...

בית המדרש דחסידי ברסלב "אור הנעלם" וכולל "תורת הנחל",
שבחסדי ה' ית' אני זוכה להסתופף בצילם זה שנים ארוכות,
כן ירבו...

* * *

תודת לבי לאחי ורעי, חברי היקרים והאהובים,
על עידודם ושמחתם בי...
"יוסף ה' עליכם, עליכם ועל בניכם. ברוכים אתם לה'..."

* * *

חיבור זה היה למראה עיניהם של כמה תלמידי חכמים שעברו
בין בתריו, העירו והאירו וברכו על המוגמר.
תודתי להם ותהא משכורתם שלמה מעם ה'.

* * *

השתדלתי כמיטב יכולתי להביא מקורות ומראי-מקומות לקיים
"כל האומר דבר בשם אומרו, מביא גאולה לעולם" (מגילה ט"ו).
כן יהי רצון...

לב יהודי...

לב יהודי עורה הקיצה
קום ישן ושוב אל ה' אלוקיך

והישן נתעורר משנתו
והיה רואה אור הגאולה זורה על ראשו...

(משבחי הבעש"ט)

חיבור זה המוגש לפניכם באהבה נכתב מראשית ועד אחרית ברצף פנימי - מילה מילה, דף דף, שלב שלב כסולם מוצב ארצה... כדי להפיק ממנו לקח טוב, הנאה, שמחה וגם תועלת, ראוי ורצוי לעלות ולקרוא בו כסדר... תודה.

* * *

בין השורות והפרקים שילבתי נקודות אישיות וזכרונות חיים אשר על התודה מעידים והודאה מזכירים.

מעט המלמד על הכלל...

טיפות מים התודה הגדול שאין לו סוף...

"כל הנחלים הולכים אל הים... והים איננו מלא"

* * *

מובא בשם הרוקח כי טוב לאדם לרמוז את שמו בשם ספרו...

שם בנימ. ספר

יוסף דוד בן זאב ונעמי (עם התיבות והכולל) = תודה

כתוב בגמרא (קידושין ל'): - "שלושה שותפין הן באדם -

הקב"ה ואביו ואמו"...

בזה הספר אני אומר להם "תודה".

* * *

בצאתי אפרוש כפי ואודה לה' יתברך ששם חלקי מיושבי בית המדרש.

יהי רצון שיפוצו מעיינות התודה חוצה...

"ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים".

שמחתי באומרים לי בית ה' נלך...

(תהלים קכ"ב)

שמחתי ועם זאת תחיתי ושאלתי - במה זכיתי? ... מדוע אני?...
"אחד מעיר" ... אולי עמדה לי זכות אבות וכאן ראוי להזכיר את
סבי מצד אמי, יוסף בן דוד פרומוביץ' חי"ד, שעמל שנים ארוכות
לפרש ולתרגם את התלמוד הבבלי ואף הספיק להוציא לאור
את מסכת ברכות לפני שהוא ושארית עמלו אבדו ונשרפו באש
המלחמה.

אולי עמדה לי זכות אבי, זאב בן יוסף הכהן סקורצקי ז"ל, שהיה
מקדים שלום לכל אדם, אוהב את הבריות ומשמחן, ובעת דברי
בו אני נזכר במעשה אליהו שנתבקש להראות מי הם בני עולם
הבא והצביע על שני ברחמים שהיו שמחים ומשמחים בני אדם...
(תענית כב.)

אולי עמדה לי גם זכות בקשתי וחיפושי אחר תכלית החיים ומשמעותם... נסעתי בארצות שונות ונדדתי ליבשות רחוקות לראות מקרוב מה חדש... לרקוד ולבלות, בכל מיני מסיבות וחסגות, פסטיבלים וקרניבלים... שום דבר לא הצטרף לכאן. הכל היה ריק ומתפרק, חולף עובר, מתנפח ומתפוצץ כבועה. החיים זרמו החוצה ואני שאפתי פנימה. רציתי לתפוש ולהחזיק שישאר לי משהו ביד - אך הכל נמס ונזל בין האצבעות. הייתי את הרגע וטבעתי בתוכו. בתוך המערבולת הייתי מוקף ומסונוור בזקורי זוהר מזויף ואושר מלאכותי. הגוף היה מואר אך הנשמה גישה באפילה, בוכה במסתרים. נחשבת להצלחה אך לא ידעתי את נפשי מרוב אכזבה.

החיים עמדו להיגמר לפני שהתחילו ויום אחד הרגשתי שמיציתי את עצמי וסיימתי את חלקי, שבעצם אין לי בשביל מה לחיות אלא כדי לחזור על מה שכבר עשיתי ושאלתי את עצמי -
בשביל מה?... בשביל מה באתי לעולם?... מדוע אני חי?...
לאן אני הולך?...

השאלות נתנו לי את התשובה והחזירו אותי הביתה...
אל האמת.

"ברוך הוא אלֵקינו שבראנו לכבודו והבדילנו מן התועים ונתן לנו תורת אמת וחיי עולם נטע בתוכנו".

"נשמת כל חי תברך את שמך..." תפילת השבת חוזרת ומהדהדת בקרבי בבואי לכתוב שורות אלה על שמחת החזרה אל מקורות האמת, אל מעיינות התורה ומצוותיה.

קטונתי וקטנו המלים מלתאר את הרגשות והתחושות של השיבה והתשובה, ההתפקחות וההתחדשות. כדברי ברכת השיר... "ואילו פינו מלא שירה כים ולשוננו רנה כחמון גליו ושפתותינו שבח כמרחבי רקיע ועינינו מאירות כשמש וכירח וידינו פרושות כנשרי שמים ורגלינו קלות כאילות אין אנתנו מספיקים להודות לך"...

בשירת חיינו אנו יכולים וצריכים להודות, להלל ולשבח את בורא העולם שנתן לנו חיים.
"כל הנשמה תהלל יה" על כל נשימה ונשימה. כל הזמן.

מתוך הכרת הטוב אני מזדה בשמחה למי שגמלני כל טוב...
ומבקש שיתקיימו בנו דברי נעים זמירות ישראל "עבדו את ה'
בשמחה באו לפניו ברננה". (תהלים ק').

הנה אנכי שולח לכם את אליה הנביא...

(מלאכי ג')

נולדתי בחיפה, בכ"ב תמוז תש"ה, וגדלתי על הכרמל בבית חילוני שהמסורת ביקרה בו פעמיים בשנה: בערב יום כיפור הלכנו אליה, לעמוד מחוץ לבית הכנסת ולשמוע מבעד לחלון את תפילת "כל נדרי"... ובפסח היא באה אלינו בליל הסדר. בהיותי ילד תמיד ציפיתי לרגע שיגידו לי ללכת לפתוח את הדלת לכבוד אליהו הנביא, זה היה עבורי העניין החשוב ביותר בכל הערב. הייתי עומד בפתח וקורא - בוא אליהו, בוא!... אחר כך הייתי יושב ומתבונן בכוסו של אליהו, לראות אם כבר ניכר ששתה מהיין... לחיים.

כעבור שנים רבות "נפגשנו" שוב, כאשר גרתי בלוס-אנג'לס ועסקתי שם בהוליווד, בעולם הכמה והמסך. חיי היו רחוקים הן מהבית והן מהמסורת וערב אחד כאשר עצרתי על חוף הים להתבונן בשקיעה, שמעתי להפתעתי מאחורי - מבעד לחלון בית-הכנסת "אהבת ישראל" - את תפילת "כל נדרי"...

היה זה ערב יום כיפור ואני לא ידעתי...
לא ידעתי את היום ולא ידעתי את המקום...
עד ששמעתי... שמעתי ונזכרתי... נזכרתי ב"כל נדרי"...
עמדתי שם שעה ארוכה, פני אל הים ובעיני דמעות.
משם התחלתי לחזור... והדרך נמשכת עד היום.
ברוך השם שהחייני וקיימני והגיעני לזמן הזה.

באותה תקופה נתבקשתי ע"י חבר להאזין לשיר שכתב להצגה
חדשה וכך, בשעת לילה מאוחרת על פני האוטוסטראדה המחירה,
נקלטו באזני וחדרו לליבי מילות השיר שלהפתעתי דיברו על
אחרית הימים וקראו - בוא אליהו, בוא!...
שוב נזכרתי בימים הרחוקים, בימי הילדות...

היה זה כנראה הזמן המתאים לחזור אחורנית... להאיט את מכונית
חיי ולשנות כיוון - לצאת מהכבישים המטורפים של קריירה
והצלחה וכו'. התחלתי לחשוב ולעשות השבון נפש מה אני
מחפש ומדוע אני שם. אליהו הנביא הביא אותי בסערה להתבונן
ולחסתכל השמימה. עברו שבועות וחדשים של ספיקות ולכטים
ולבסוף הגעתי למסקנה - עלי לחזור, לחזור הביתה.

כעבור זמן כתבתי מכתב לחברי שנשאר שם בעיר החלומות... "הנה הגעתי - אני כאן! עוד "תינוק שנשבה" - ונגאל! עוד עבד לאדון עולם, עוד חייל בצבא השם. בקיצור ולעניין - עוד יהודי למניין... בחסדי השם ובמזל-טוב התחלתי לחיות מחדש.

בוא ואספר לך איך זה התחיל... איך ליצה אחד, אור לכ"ח שבט תשמ"ב, בין מוצאי שבת ושחר יום ראשון, ישבתי ליד שולחן עבודתי וחרהרתי... כך סתם כפי שאדם מוחרר לפעמים בינו לבין עצמו... בחיים בכלל ובחיי בפרט... מה עוד אני רוצה לעשות ולחשיג... אותה תקופה גרנו בכפר קטן ושקט, בבית נאה עם גג רעפים אדום ודשא ירוק במרחק הליכה מן הים הכחול שאני כל-כך אוהב - ממש אידיליה בצבעים טבעיים ונדמה היה כאילו הגענו אל השלווה והנחלה... אך היה זה רק "כאילו", תדמית חיצונית שלא היה לה כיסוי פנימי. כבר היה מאוחר וכמעט התפתיתי לשקוע בעולם החלומות ולכבות את האור אך היה משהו שטרד את מנוחתי - מה באמת חסר לי, ומה באמת אני רוצה?...

אח - נאנחתי מעמקי נשמתיי - לאלקים הפתרונים!...

מה? למי? מה אמרתי? ... כאילו לפי צו פנימי בלתי מובן הושטה ידי השמאלית אל מדף ספרים לפתוח את התנ"ך הישן שבו למדתי בזמנו לבחינות הבגרות. פתחתיו ב"עיר" ועיני נחו מיד על המשפט "ודוד ממכרך בכל עוז לפני ה'..." (שמואל ב', פרק ו', פסוק י"ד) קראתי את הפרק כולו מראשיתו ועד סופו ונפתחו לי העיניים... וגם הלכ. אם זה מה שדוד מלך ישראל עושה, "מפזז ומכרר לפני ה'" - כי אז מה יש עוד לשאול ולהתלבט - זה מה שצריך לעשות.

רבוננו של עולם, הנה זה כבר שנים רבות שאני משחק על במת
עולמך ולא השכלתי לראות ולהבין כי לפניך אני משחק... עד
הרגע הזה בו נפקחו עיני לראות כי אפילו דוד מלך ישראל משחק
לפניך מלך מלכי המלכים...
"הטוב שמך ולך נאה להודות".

באותה שעת לילה מאוחרת התעוררתי מתרדמת החורף הארוכה
של חיי ואילו ידעתי הייתי כבר אומר "מודה אני לפניך מלך חי
וקיים שהחזרת בי נשמת בי בחמלה. רבה אמונתך".
יש הקונה עולמו בשעה אחת ואני מאמין שכך קרה לי...
"הבא ליטהר מסייעין אותו".

אכן כן, נעשה עמי חסד של אמת ונפקחו עיני לראות כי יש "משחק"
יש משחק... ובחרתי בחיים "ושחקתי לפני ה'". וכדברי דוד המלך
יש שבר לאמונה... "תורת ה' תמימה משיבת נפש, עדות ה' נאמנה
מחכימת פתי, פקודי ה' ישרים משמחי לב, מצות ה' ברה מאירת
עיניים, יראת ה' טהורה עומדת לעד, משפטי ה' אמת צדקו יחדיו".
(תהלים י"ט)

יגעת ומצאת - תאמין... ואז רק "אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש,
שבת בבית ה' כל ימי חיי לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו", זהו
זה, ידידי. לאחר שהבדלתי בין האור ובין החושך, נפתחו שערי
השמיים והסיוע ניגר כמים, וכעבור שבועיים התארחנו בכפר
חסידים ובאוהל אברהם עשינו שבת כדת וכדין.

והנה הסתבר לנו, פלא פלאים, שגם בלי לנסוע בדרכים ובלי רדיו ועיתונים - אפשר, ועוד איך! ליהנות מן השבת ו"לעשות חיים". תרתי משמע.

ושבת המלכה חוסיפה להאיר לנו פנים והזמינה אותנו לבתים יקרים, ממש בתי מלכות צנועים ופגשנו אנשים נפלאים ונסיכים נבונים שיודעים לשאול וגם יודעים להשיב.

והכנסת האורחים הזאת היתה כל כך שמחה ונעימה שממש נעתקו המלים מפינו כאשר רצינו לאמר - תודה... ועד מהרה למדנו לחודות בברכה - תזכו למצוות!... וכך, לפתע פתאום, תוך חודש שבוע ויום ראינו כי המציאות הזאת יפה מכל חלום".

"אלה אזכרה ואשפכה עלי נפשי כי אעבור בסך אדם עד בית
אלוהים בקול רינה ותודה המון חוגג.

מה תשתוחחי נפשי ותחמי עלי

הוחלי לאלוהים כי עוד אודנו ישועות פניו" (תהלים מ"ב)

כך חשקי ואהבתי	"כך אלי תשוקתי
כך רוחי ונשמת	כך רבי וכליותי
כך תודה יחידתי"	כך יחיד בלי שני

(ראב"ע)

* * *

"שועתי אליך תבוא בעמדי לספר תהילתך ולהגות צדקך לחוות
פלאך, לשיח בנוראות עוזך, לערוך חסדך להגיד אמתך, בעוד
נשמת בי ורוח חיים באפי עד אשר לא יחשך שמש ויכבה נר
נשמת כי למען ספר שמך הזבאתי הנה ולחוות גודלך נוצרת
עדנה...

... כי אתה סובל הכל ובורא הכל, אתה מחיה הכל ומאתך הכל,
תהילה לך דומיה וזמר נעים לחודות לך יאות לשלם לך מידות
טובותיך ונפלאותיך אלינו בהלל ובזמרה ותודה" ... (רבינו בחיי, חו"ה)

* * *

"... כוונת כל המצוות שנאמין באלוהינו ונודה לו שהוא בראנו וזאת
כל כוונת היצירה שאין בה טעם אחר מלבד שידע האדם ויודה
לאלוהיו שבראו" ... (הרמב"ן, פ' בא)

הריני מזמן את עצמי לחודות ולהלל ולשבח את בורא

”לך אזבח זבח תודה ובשם ה' אקרא”

עט לכתוב ועת לדבר

זאת הכתיבה תודה תדבר

בחסדי ה' כי לא תמו, התבדרו ספרי התודה בכתי ישראל
עלו על שולחן מלכים - ”מאן מלכי רבנן”
נפוצו בין קרובים ורחוקים וגם ההדים היו טובים
בסייעתא דשמיא הגיעה השעה למהדורה חדשה,
לחוסיקף ולהודות מכל הלב... כי פשוט ובאמת - טוב להודות

”אודה ה' מאד בפי ובתוך רבים אהללנו”

ההודיה לבורא עולם היא משאת חיי כל יהודי. ואילו באתי לעולם
רק כדי להודות לו אפילו פעם אחת הכל היה כדאי. אחת שאלתי
מאת ה' אותה אבקש... לומר לו תודה

* * *

נכספתי למשוך את כולם אל התודה, להודות לה' ית' על כל
הטובה. רציתי לזכות בעצמי ולזכות את הרבים, כי באמת טוב
להודות לה'. ביקשתי להתקרב ולקרב... להודות לשם קודשו,
להשתבח בתהילתו.

נכספתי, רציתי, ביקשתי ולא ידעתי איך... רק על עצמי לספר
ידעתי... אז אמרתי הנה באתי במגילת ספר כתוב עלי...
ידעתי... אז אמרתי הנה באתי במגילת ספר כתוב עלי...

"ואנחנו עמך וצאן מרעייתך נודה לך לעולם לדור ודור נספר

תהילתך" (תהלים ע"ט)

* * *

רב תודה

לאחר שנים ארוכות של חיפושים ונדודים חזרתי והגעתי...
לאורך הדרך, במקומות ובזמנים בלתי צפויים האיר ה' פניו אלי...
ידו המופלאה ליטפה פני, חיבקה נפשי, פתחה ליבי והאירה את עיני
לראות נכונה את דרך החיים... דרך האמונה.
זכיתי וראיתי את המסילה העולה בית אל והתחלתי ללכת ולעלות בה
אט - אט, שלב - שלב, הלכתי ועליתי, התפללתי וביקשתי...
"לב טהור ברא לי אלוקים ורוח נכון חדש בקרבי".

הבא ליטהר מסייעין בידו ובחסדי ה' כי לא תמנו נולדתי מחדש -
זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו...
רוח חדשה התחילה לפעום בקרבי, רוח נכונה, רוח ההודיה...
הודיה לבוראי.

אם עד אז עסקתי בחדשות רבות המתרחשות בעולם הרי שמעכשיו
התחלתי לעסוק רק בחדשה היחידה... יש בורא לעולם! החדשה הישנה
מכולן - והמתחדשת כל הזמן... כי הוא לבדו עושה חדשות... ובטובו
מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית. זכיתי לדעת כי ה' הוא האלוקים
אין עוד מלבדו ושמחתי מאד באומרים לי בית ה' נלך...
מאז ועד היום לא הפסקתי להודות על כל הטובות, לשבח ולהלל על
הניסים והנפלאות...

נראה שהלכתי לחפש הכי רחוק ומצאתי את הכי קרוב... אותו יתברך.

"קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת"

לאורך דרכים ושנים חיפשתי וחיפשתי ולבסוף מצאתי...

אותו! וגם אותי.

כעת נותר רק לעבוד את ה' באהבה... לחודות על הכל בשמחה

* * *

"... זרח בחושך אורך ואפלתך כצהריים" (ישעיהו נ"ח)

פירש המלבי"ם: שלא לבד שההצלחה הנפשית תבקע בזמנה - בסוף הליכה האפל, ככלות החיים הגשמיים עת יאיר שחר הנפשות אחר המות, אלא גם בחייך יזרח לך אור גדול וישועה נפשית ותשיג נעימות נצח גם בעולם הזה... "עולמך תראה בחייך" אכן - כן. תודה.

* * *

ב"חיי מוהר"ן" מסופר על מלך אחד שנתן הלוואות לאנשים רבים ואף אחד לא החזיר לו. אחד הלווים שלא יכל להחזיר את ההלוואה והצטער על כך בא לפני המלך והתנצל בפניו. המלך שמח בו מאוד, ואמר לו "חובך מחול לך אך אנא השתדל אצל שאר הלווים שיחזירו את חובם".

יהי רצון שספר זה ישמש כאותו אחד המזכיר לרבים חובת התודה לאבינו מלכנו על כל הטובה והברכה שהוא יתברך משפיע עלינו.

"כי נחם ה' ציון נחם כל הרבותיה וישם מדברה כעדן וערבתי
כגן ה' ששון ושמחה ימצא בה תודה וקול זמרה" (ישעיהו נ"א)

"אין לישראל שיאמרו לקב"ה אלא הודיה בלבד, על כל הטובה
שהוא עושה עמכם". (מדרש תהלים קי"ח)

* * *

הודיה אותיות 'הודת', עליו אמרה אמו "הפעם אודה את ה'" ועל
שמו אנו נקראים יהודים... זהו אם כן עיקר תפקיד היהודי להודות
לה'... בזכות מילוי תפקידנו, נזכה במהרה לגאולתנו השלימה
זכר בימינו נשיר בשמחה - מזמור לתודה...

* * *

"הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו" = 408

זאת גימטריה של שמי

יוסף דוד בן זאב ונעמי = 408

מאת ה' היתה זאת היא נפלאת בעינינו...

"ואני בחסדך בטחתי וגל ליבי בישועתך אשירה לה' כי גמל עלי" (תהלים יג)

בליקוטי מוהר"ן תנינא ח', כתוב "כי על ידי אמונה יהיה חידוש העולם לעתיד, על ידי התקבצות החסדים בבחי' "עולם חסד יבנה"... וכשיהיה חידוש העולם לעתיד אז יתנהג העולם על ידי נפלאות..."

זוה מזכיר מה שאומרים בעש"ק "יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם" (תהלים ק"ז) כלומר, ע"י ההודאה שהכל חסד מאתו ית' וע"י תודה על כל החסדים - אז יתנהג העולם בדרך הנפלאות וכולם יראו עין בעין שהכל ניסים ונפלאות...

כמו שה' ית' קורא לנו בכל יום - "שובו אלי ואשובה אליכם" - כך גם בכל שנודה לו על חסדיו הרבים מספור ישיב לנו נפלאות עד אין מספר..

* * *

"תודה והודאה היא כל עבודתנו בעולם הזה והיא תכליתנו לעולם הבא כי זה עיקר שעשוע עולם הבא (כמבואר בליקוטי מוהר"ן ב', ב') ועל כן אומרים "כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן עולם הבא" ואחרי כן אומרים "עלינו לשבח" שהוא בחינת תודה כי תודה והלכות הן בחינה אחת, בחי' שעשועי עוה"ב". (ליקוטי הלכות, פריקה וטעינה).

* * *

... "באמת אם היו הכל שומעים לקול צדיקי האמת לילך בדרך זאת של תודה והודאה, להאמין תמיד בה' יתברך שהכל לטובה וליתן שבח והודיה תמיד, בין בטוב ובין ברע - כמו שכתוב "בה' אהלל דבר באלוקים אהלל דבר" בודאי היו מתבטלים כל הצרות וכל הגלויות לגמרי וכבר היתה גאולה שלמה". (שם)

”צריך כל אחד אפילו אם נפל ונתרחק כמו שהוא אף - על - פי -
 כן חייב הוא דייקא להיות רגיל בתודה והודאה, להודות על מעט
 דמעט הנקודות הטובות שיש בו עדיין ועל - ידי - זה יזכה
 לצאת מכל הצרות ולחתקרב לה' ית'” (שם).
 ”כלל הדברים שהאדם צריך להרגיל את עצמו להודות ולהלל
 לה' ית' תמיד בכל מה שעובר עליו... עד שסוף כל סוף בודאי
 יזכה לתכליתו הטוב שהוא שעשוע עולם הבא, שהוא להודות
 ולהלל אותו ית' לעולמי עד ולנצח נצחים” (שם).

* * *

”ויאמינו בה' ובמשה עבדו” (בשלח, שמות י"ד) - צריכים להודות
 ולהלל לה' ית' כשזוכים לאמונת חכמים כי עי"ז ניצולים ויוצאים
 מכל הצרות שבעולם ברוחניות ובגשמיות,
 וזה בחי' מודים דרבנן...” (שם שבת ו')

* * *

”כל מה שיודעין ומשיגין אותו ית' יותר מברכין ומשבחין שמו
 הגדול ביותר, כי זה עיקר תכלית ההשגה לזכות לברך
 ולהודות ולהלל לשמו הגדול ית' בבחינת ”וחסידיך
 יברכוך” (שם נזיקין ה', ע"ג).

* * *

”התודה היא בחי' שעשוע עוה"ב, כי לעתיד יהיה כולו
 תודה והודאה לשמו ית', כי אז יתבטלו כל צרות העולם הזה
 ויהיה הכל טוב ויעסקו רק בבחי' תודה להודות ולהלל לשמו
 ית' אבל צריכים להמשיך קדושת עוה"ב גם בעוה"ז, שזהו בחי'
 להמשיך קדושת שבת לימי החול... (שם כלאי בהמה ד', ה')

”כשנולד יהודה שממנו יצא משיח בן דוד אמרה לאה ”הפעם אודה את ה' על בן קראה שמו יהודה” על שם התודה והודאה, וזהרמזשעיקרקץהגאולחהאחרונההואבחי'תודהוהודאה...” (שם ברכת השחר ב', כ"ד)

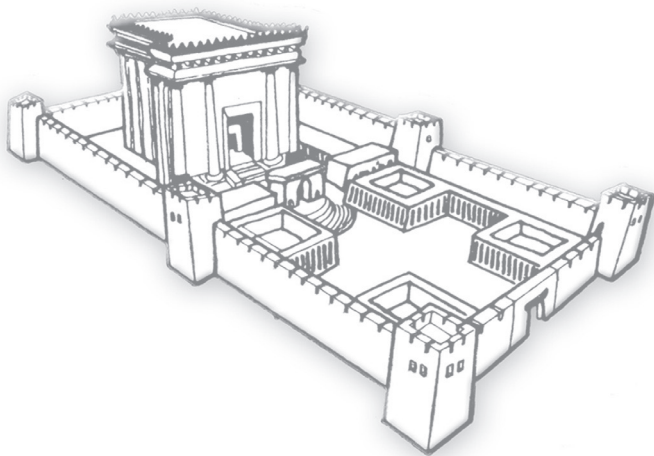
”עיקר החיוב להשאיר בנים הוא רק כדי שימשיכו כל התיקונים הנמשכין על ידי החלכות שהם בחי' תודה והודאה שהוא להאיר האמת בעולם... וזהו בחי' מה שהבנים אומרים קדיש אחרי מיתת אביהם ואמם כי זה האדם שנפטר כל תכליתו שיזכה לחלק עוה"ב, ועיקר שעשוע עוה"ב הוא תודה והודאה... וע"כ אחרי מותו שצריך לבוא לזה לבחי' שעשוע עוה"ב שהוא להודות ולהלל לשמו ית' ע"כ אומרים הבנים אחרי קדיש שהוא שבה והודאה נפלאה להשי"ת”. (שם פריקה ומעינה ד' 5)

* * *

”באמת בכל יום עושה ה' ית' עם כל אחד ואחד חסדים חדשים בבחינת ”חדשים לבקרים” וכו', בבחינת ”חסדי ה' כי לא תמנו” וכו' וכיוון שהחסדים מתחדשים כל בוקר כודאי צריכים בכל יום להודות עליהם שזה עיקר שעשוע עוה"ב, שצריכים להמשיך על עצמו בכל יום ויום, כי לכך נוצרנו להודות ולהלל לשמו הגדול יתברך - בכל יום ובכל עת... וכפי מה שהאדם עוסק בזה בחייו להודות ולהלל לשמו יתברך תמיד כן יזכה לעולם הבא לעסוק בזה בהודאה והלל שזה עיקר שעשוע עולם הבא”. (עלים לתרופה, מכתב תמ"ה).

יהי רצון שנזכה תמיד להודות ולהלל ובמהרה בימינו
בבית מקדשנו נקריב באהבה קרבן תודה
בשירה ובזמרה בשמחה רבה ובהודיה גדולה

... **נשמה** שנתת בי טהורה היא, אתה בראתה,
אתה יצרתה, אתה נפחת בי ואתה משמרה בקרבי,
ואתה עתיד ליטלח ממני ולהחזירה בי לעתיד לבוא,
כל זמן שהנשמה בקרבי,
מודה אני לפניך...

”פתחו לי שערי צדק, אבוא בם אודה יה”

בואו שעריז בתודה...

”ואני ברב חסדך אבוא ביתך, אשתחוה אל היכל קדשך ביראתך”...
בדחילו ורחימו, בחסדי ה' יתברך, ניגש אני הקמן להתייצב בשערי
היכל התודה -

שערים נסתרים שהם תמיד פתוחים...

מודה על עצם הזכות לעמוד כאן עכשיו ולפני קהל ועדה לאמר

תודה

ברוך ה', שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה.

”במקהלים אברך ה'...”

”אודה ה' בכל לבב - בסוד ישרים ועדה”...

מובא בספר "ברית עולם" להחיד"א ז"ל, שבזמן בית המקדש היה אדם מקריב קרבן ומתכפר לו ועתה כשאדם כותב ספר בענייני תורה, עולה הכתיבה במקום קרבן ובזאת מפורש הכתוב (תהלים מ') - "זבח ומנחה לא חפצת אזניים כרית לי עולה וחטאה לא שאלת, אז אמרתי הנה באתי במגילת ספר כתוב עלי".

יהא חיבור זה, נדבית לבי, מעין "קרבן תודה" - מנחה שלוחה לה' יתברך על כל הטוב והחסד שגמלני מעודי.

"וכי מי אני ומי עמי כי נעצור כח להתנדב כזאת כי ממך הכל ומידך נתנו לך" ... (דברי הימים כ"ט, י"ד)

התודה - זכות וחובה

התודה וההודאה לה' ית' היא זכות עצומה, אך קודם כל חובה פשוטה... "שכן חובת כל היצורים לפניך ה' אלוקינו ואלקי אבותינו לחודות, להלל, לשבח, לפאר לרומם להדר ולנצח לברך לעלה ולקלס על כל דברי שירות ותשבחות דוד בן ישי, עבדך משיחך" כך בתפילת הבוקר בשבת, ובכל יום בשחרית אנו אומרים - "לפיכך אנחנו חייבים לחודות לך ולשבחך ולפארך ולברך ולקדש וליתן שבח והודיה לשמך: אשרינו, מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו ומה יפה ירושתנו

כעת, לאחר שהעמדנו את התודה בחזקת חובתה,
נוכל לדבר ולהאריך בעניין זכותה,
זכמו שאין סוף לתודה כך אין קץ לזכויותיה...

* * *

בטרם כל יציר נברא

"...וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וכל עשב השדה טרם יצמח
כי לא המטיר ה' אלקים על הארץ ואדם אין לעבוד את האדמה".
(בראשית ב')

רש"י - "ואין מכיר בטובתן של גשמים וכשבא אדם וידע שהם
צורך לעולם התפלל עליהם וירדו וצמחו האילנות והדשאים".
רואים כאן שעל-מנת לקבל צריך קודם לבקש (ואחרי כן, כמובן,
לחודות...) כגון זה מצינו גם אצל האבות והאמהות העקרות שרק
לאחר תפילות מרובות, תחניות והפצרות נענה ה' יתברך לבקשתן
ונפקדו... שהקב"ה מתאוה לתפילתם של צדיקים...
"ועמך כולם צדיקים לעולם ירשו ארץ".

שערי תודה לא ננעלו

מובא בשיח שרפי קודש (חלק ה', ש"כ) "כמו ששערי דמעות לא ננעלו - כך שערי תודה לא ננעלו ומקבלים אותה בכל עת".

עדיף להודות מאשר לבכות...

אגב, ראוי להזכיר כאן כי ששת חלקי "שיח שרפי קודש" נלקטו ברובם מפי האיש על העדה, משרידי דור דעה, הרב החסיד ר' לוי יצחק בנדר זצ"ל, שנתבקש לישיבה של מעלה ביום כ"ב תמוז תשמ"ט, יהא חיבור זה גם לעילוי נשמתו.

מרגלא בפומיה, "כיון שכבר עומדים בשערי התודה

הפתוחים לרווחה - אפשר לזרוק פנימה איזה תפילה ובקשה"...

תהיינה שפתותיו דובבות וימליץ טוב בעדנו. אכ"ר.

ובכן, התודה בעצמה פותחת את כל השערים, הן שערי הלב והפה והן שערי שמיים. התודה היא הסגולה הבדוקה ביותר לפתיחת הלב התחתון והעליון כאחד - לבקש ולקבל יותר ויותר "עד בלי די"... כמו אבא שאוהב לשמוע את בניו מודים לו על המתנות שנותן להם כך גם אבינו שבשמיים אוהב לשמוע אותנו, בניו האהובים, מודים לו על כל הטובה שהוא ית' משפיע עלינו כל הזמן.

ואכן תיקנו לנו חז"ל הקדושים לאמר בתפילה, שלוש פעמים ביום: "מודים אנחנו לך... על חיינו המסורים בידך ועל נשמותינו הפקודות לך ועל נסיך שבכל יום עמנו ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל עת וכו'..."

ויותר מזאת ב"מודים דרבנן" אנו שבים ומודים... על עצם ההודאה - "מודים אנחנו לך... על שאנו מודים לך".

ראה על כך את דברי הגמרא בסוטה מ. ופירוש רש"י שם - "מודים אנחנו לך על שנתת בלבנו להיות דבוקים בך ומודים לך". ולבסוף חותמים ואומרים - "נודה לאלוקינו, נודה לאדוננו, נודה למלכנו, נודה למושיענו".

תודה טוב, ברוך השם

אמר רבינו נחמן מברסלב זיע"א - "בעת שמתחיל האדם להתבודד ולהתפלל לפניו יתברך ולבקש ממנו על צרכיו, יתן לפניו ית' תודה על כל חסדיו שגמל עמו ואחר-כך יתחיל לבקש על צרכיו. כי כשמתחיל להתבודד ולבקש על צרכיו וחסרונותיו אומר ה' ית' - וכי אין לך כלום על מה להודות לי?!..." (שיח שרפי קודש, חלק ב', ב'), ועוד מובא שם (ל"ב) שאמר - כשאחד פוגש את חברו ושואלו הלה לשלמו ואומר לו "לא טוב"... אומר ה' ית' - "זה לא טוב?! עוד אראך מה זה לא טוב"... ובאות עליו רעות רבות. רחמנא ליצלן.

אולם כשפוגשו חברו ושואלו לשלומו ועונה לו בשמחה - "תודה טוב, ברוך ה'... אף-על-פי שבאמת אין טוב לו... אומר ה' יתברך - "זה נקרא טוב?! עוד אראך מהו טוב"...

סגולת "נשמת כל חי"

קבלה מרבי יהודה החסיד זצ"ל ששבח זה של ברכת השיר מסוגל לישועה. בכל צרה שאדם נמצא בה, שיקבל על עצמו, שכאשר ינצל ויושע מצרתו - יאמר "נשמת כל חי" בתודה וקול זמרה.

כיון שתפילת "נשמת כל חי" היא כולה תודה והודאה לה' ית' וכאמור שם - "... אין אנחנו מספיקים להודות לך"..." לפיכך, אנו מגלים דעתנו בתודה ומתחילים להודות כעת וכאשר נזכה בעזתי"ת נודה יותר...

וכן בלי שבת אנו אומרים "רבון כל העולמים... מודה אני לפניך וכו' על כל החסד אשר עשית עמדי ואשר אתה עתיד לעשות עמי וכו'..."

אפשר עוד להוסיף כאן שאם אנחנו מודים כבר עכשיו "על החשבון" אז אולי גם בשמיים "מתחשבים" בנו לטובה ונותנים לנו את מבוקשנו - "גם אם לא מגיע"..." שהרי כבר הודינו מראש... ואולי משום כך גם נוהגים לחתום מכתבי בקשה במלים - "בתודה מראש"

והריקותי לכם ברכה עד בלי די (מלאכי ג')

...”עד שיבלו שפתותיכם מלאמר די”... (שבת י”ז)
בדרך כלל, כשמקבלים ברכת שפע טוב לא אומרים ”די” -
(כי רוצים עוד...) אלא עונים בדרך ארץ - ”תודה”...
ובכן, אומר לנו הקב”ה בחיבה אני אתן לכם ברכה כה רבה עד
שיבלו שפתותיכם מלאמר ”תודה”.
כל-כך טוב יהיה (ובעצם זה טוב כבר עכשיו - אלא שלא תמיד
מבחינים בכך...) עד שלא נספיק להודות על הכל. לפיכך אומרים
ב”נשמת כל חי” - ...”אין אנחנו מספיקים להודות לך ה’ אלוקינו
ואלוקי אבותינו ולכבודך את שמך מלכנו על אחת מארץ ארץ אלפי
אלפים ורבי רבבות פעמים, הטובות נסים ונפלאות שעשית עם
אבותינו ועמנו...”
אם לא הספקנו להודות אפילו על טובה אחת משמע שאנו ניצבים
עדיין בתחתית החר, בתחילת דרך ההודאה...
עוד לא התחלנו לעלות במעלות התודה.
ועל כך אני מבקש כאן עכשיו, יותר מתמיד - אנא ה’ תן לי לחיות
עוד ועוד כדי שאוכל להודות לך עוד ועוד, יותר ויותר...

”כי טוב חסדך מחיים, שפתי ישבחונך” (תהלים ס”ג)

ומסביר המלבי”ם שם ”כי החיים אינם תכלית לעצמם, רק שהם אמצעים שעל ידם שפתי ישבחונך שבלעדי החיים אי אפשר שאשבח אותך בשפה וא”כ אחר שיעקר תכלית החיים וטובם הוא מה שיכול להודות לה’ על החסד שנתן לנו חיים, א”כ החסד הוא הטוב והתכלית של החיים, והוא טוב מן החיים עצמם שהם רק אמצעי אליו כי ע”י החסד שפתי ישבחונך וזאת היא תכלית החיים”. כגון זה גם בפסוק - ”לא אמות כי אחיה ואספר מעשי יה” (תהלים קי”ח, י”ז)

מפרש המלבי”ם: ”ידעתי שמה שהחייני ה’ מן החולי הוא כדי שאחיה ואספר מעשי יה ועל כן נשארתי בחיים כדי לספר מעשיו”... ועל כך ביקש דוד המלך חיים - ”חיים שאל ממך...” כדי שיוכל לחיות ולקיים ”טוב להודות לה’” - כדברי אדם הראשון, שנידוע נתן לו את חייו במתנה... ואכן, ”דוד מלך ישראל חי וקיים”... בזכות ספר התהלים שכולו רצוף אהבה, תודה והודאה לה’ יתברך. ”ברכי נפשי את ה’ וכל קרבי את שם קדשו”.

”טוב להודות לה”

ואכן כן, טוב להודות לה... ורק זה טוב! טוב באמת.

זכמה שמודים יותר - מרגישים טוב יותר וממילא גם שמחים יותר - כי זאת לדעת ולזכור שהודאה ושמחה הולכים יחד יד ביד לכל אורך דרך החיים. - וכאמור לעיל, ככל שמודים יותר כך גם מקבלים יותר - הן ברוחניות והן בגשמיות - ורק זה ממלא ומשמה באמת, ורק זה טוב אמיתי ונצחי.

”איזהו עשיר השמח בחלקו”... בחלק ההודאה שלו ואז הוא מודה ושמח ומתעשר יותר ויותר, וכדאי לזכור כאן גם סימן - עשיר - עיניים, שיניים, ידיים, רגליים - ברוך ה' אני בריא ושלם, השבח לאל.

כשאדם מודה למיטיבו על הטוב שקיבל - אזי הוא עצמו מרגיש טוב יותר כמי שפרע חובו ו”שילם בעד הארוחה” - רק כך אפשר להרגיש שלם ושבע באמת וממילא גם השמחה בחלקו היא בשלמות, וגם בזאת “כל המוסיף - מוסיפים לו מן השמיים”...
עד בלי די!

כמו הלום

"ויפל ה' אלוקים תרדמה על האדם וישן..." (בראשית ב', כ"א)
כתוב שנרדם וישן אך בשום מקום לא מוזכר שהתעורר... נראה
לכאורה שהכל בחי' הלום אחד ארוך שעתיד להגיע לקיצו,
בעזה"ת בקרוב, בביאת הגואל - משיח צדקנו.
עד אז אנחנו בבחי' ישנים ככתוב (בתהלים קכ"ו) "בשוב ה' את
שיבת ציון, היינו כחולמים"...
כלומר, עוד בכלל לא התעוררנו, עוד לא אמרנו "מודה אני"...
עוד לא התחלנו להודות.
אנא ה', זכנו להתחיל... לאמר כך תודה.

למעלה מהזמן

"השם יתברך הוא למעלה מהזמן" - אומר רבינו בליקוטי מוהר"ן
תנינא ס"א - "זוה העניין הוא באמת דבר נפלא ונעלם מאד,
ואי-אפשר להבין זאת בשכל אנושי, אך דע, שעיקר הזמן הוא
רק מחמת שאין מבינים דהיינו מחמת ששכלנו קטן, כי כל מה
שהשכל גדול ביותר, הזמן נקטן ונתבטל ביותר, כי בחלום, שאז
השכל נסתלק, ואין לו רק כח המדמה, אזי ברבע שעה יכולים
לעבור כל השבעים שנה, כאשר נדמה בחלום..."

ונסיים את החלום הארוך בהבטחה טובה מאדם הראשון - כפי שמוכח "בילקוט שמעוני" על תהלים צ"ב - "טוב להודות לה'... אמר אדם כי ילמדו כל הדורות שכל מי שהוא משורר ומזמור לשם עליון ומודה פשעיו ועוזב ניצל מדינה של גיהנום".
עד כאן לשונו - אכן כן, טוב להודות לה'...

טעם גן עדן...

בליקוטי הלכות הודאה ו', כותב רבי נתן כדלקמן:
"כל הזמן של האדם, שהם כל ימי חייו, הם בחינת המתנה, שאומרים לו שימתין הזמן של ימי חייו, שיתיישב בו בכל יום ובכל עת, שע"ז יזכה להשיג בכל עת מה ששיגי עד שיזכה ביום קצו וסופו לעלות עם כל הימים והזמן של ימי חייו ששהה בזה העולם - לעלות למקום שיעלה ולהשיג מה ששיגי שהם בחי' אורות הצחצחות שזוכין הצדיקים, בחי' "והשביע בצחצחות נפשך" - אשרי להם. ועיקר כל זה זוכין ע"י עשיית המצוות בשמחה, כמבואר בליקוטי מוהר"ן כ"ד, כי שמחה הוא החיות והקיום של ימי האדם. כי באמת אין שום זמן כלל כי הזמן פורה מאד מאד כצל עובר וכאבק פורה ובענן כלל וכחלום יעוף... כי העבר אין והעתיד עדיין וההווה כהרף עין... ואין נשאר מכל הזמן רק מה שחוטפין איזה מעט טוב: תורה ותפילה וצדקה ומעשים טובים ורצון והשתוקקות נמרץ לה' יתברך והתקרבות לצדיקים וחברים אמיתיים".

בעודנו חונים כאן בהלכות הודאה, נביא מדבריו הנלהבים של הרב החסיד ר' שמואל הורוויץ זצ"ל, (במכתב ס"ח) המדבר בשבת: "לא יעבור יום מבלי ללמוד ההלכה הקדושה ונוראה, הודאה ו', שהיא ממש טעם גן עדן העליון, אור הגנוז, יין המשמח, יין המשומר בענביו משישת ימי בראשית. תלמדו הלכה הזאת ותזכו בודאי לשמחה ולכל טוב סלה".

הלב והמעייין...

"הנה אתחיל לספר מעשיות" ... אמר רבינו והוסיף - "העולם אומרים שסיפורי מעשיות מסוגל לשינה ואני אומר שע"י סיפורי מעשיות מעוררין בני-אדם משנתם" ... (חיי מוהר"ן).

מהמעשה מהשבעה בעטלירס (קבצנים) שהוא האחרון משלוש עשרה "סיפורי המעשיות משנים קדמוניות" נביא כאן קטע מהחיים השלישי... "ויש הר ועל ההר עומד אבן, ומן האבן יוצא מעייין, וכל דבר יש לו לב, וגם העולם בכללו יש לו לב, וזה הלב של העולם הוא קומה שלמה עם פנים וידיים ורגליים וכו', אבל הציפורן של הרגל של אותו הלב של העולם הוא מלובב יותר מלב של אחר.

זזה החר עם האבן והמעייין עומד בקצה אחד של העולם וזה הלב של העולם עומד בקצה אחר וזה הלב עומד כנגד המעיין וכוסף ומשתוקק תמיד מאד-מאד לבוא אל אותו המעיין בהשתוקקות גדולה מאד-מאד וצועק מאד לבוא אל אותו המעיין, וגם זה המעיין, משתוקק אליו... וזה המעיין אין לו זמן, כי זה המעיין אינו בתוך הזמן כלל, אך עיקר הזמן של המעיין הוא רק מה שהלב נותן לו במתנה יום אחד.

וכשמגיע היום להיות נגמר ונפסק, ואזי כשיגמר היום לא יהיה זמן למעיין, ויסתלק חס ושלום, ואזי יסתלק הלב ויתבטל כל העולם, חס ושלום, ואזי סמוך לגמר היום, אזי מתחילים ליטול רשות זה מזה ומתחילין לאמר חידות ושירים נפלאים זה לזה.

באהבה רבה והשתוקקות גדולה מאד-מאד”.

מה עושים? ... מתחילים! ...

מזבא "בחי מוהר"ן" - בפרק מעלת ההתבודדות - "שטוב שיאמר האדם כשמתבודד בינו לבין קונו - היום אני מתחיל להידבק בך ויעשה בכל פעם התחלה כי כל המשכות הולכים אחר ההתחלות... כי ממה נפשך, אם היה מקודם טוב - עכשיו יהיה טוב יותר ואם ח"ו, מקודם לא היה טוב, בודאי צריך ומוכרח לעשות התחלה חדשה"...

בטרם נתחיל לעסוק בתודה, הלכה למעשה, נקדים ונאמר כי אין חיבור זה מיועד להיות מדריך מפורט להודאה או להתבודדות אלא מעין הצעת כיוון ודרך לעלות ולהתעלות במעלות התודה לאבינו שבשמיים. וכמו שלכל בן יש קשר אישי עם אביו מולידו כך גם לכל יהודי יש את החיבור המיוחד לו עם אבינו מלכנו, מלך מלכי המלכים הקב"ה, ואין ראי זה כראי זה... כל אחד "והאספקלריה המאירה" שלו... ההשתקפות הפרטית של שיחת הנפש - חיבוק הנשמות - בינו לבין קונו.

"אספרה אל חוק ה' אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך"
(תהלים ב').

אשריכם, בני היכלא דמלכא... "בנים אתם לה' אלוקיכם".

בעזה"ת, אם יהיה בכח החיבור הזה לעורר אפילו אחד מכם להביע תודה אחת ביתר כוונה ושמחה - והיה זה שכרי בכל עמלי. ותבואו על הכרכה ולכם התודה. אשריכם שהגעתם עד הלום... להיות ראש פינה בחיכל התודה "תכתב זאת לדור אחרון ועם נברא יהלל יה" ... (תהלים ק"ב). מפרש המלבי"ם: "שאז יברא עם אשר יהלל ה', שדור האחרון שיחיה בעת הגאולה הם יהללו את ה'". ובכן עלינו מוטלת חובת היום - להודות להלל ולשבח יותר מכל. ניגש בשמחה להתחיל במלאכה - מלאכת המחשבת של תודה והודאה.

"כי עמך מקור חיים, באורך נראה אור" ...

"טוב מאד להשליך עצמו על ה' ית' ולסמוך עליו" אומר רבינו בשיחות הר"ן ב' - "ודרכי כשבא היום, אני מוסר כל התנועות שלי ושל בני והתלויים בי על ה' ית' שיחיה הכל כרצונו ית' וזה טוב מאד".

"אני נוהג כך" סח לי חבר טוב - "בטבילת הבוקר במקוה, מתחת למים בביטול גמור כאילו זה עתה נולדתי, ועכשיו מתחיל הכל מחדש, כרצונו יתברך... אין עוד מלבדו... ואחר כך, כשמתעטפים בטלית ואומרים את הפסוק הנ"ל, אני מוסיף ואומר - "תודה... תודה אבא שנתת לי חיים".

אשרי איש הזוכה "לחוליד את עצמו" בעצם חיו, הוא נפעם ונרגש כבואו להודות מידי בוקר לאדון הנפלאות המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית... "כי לעולם חסדו".

"משוך חסדך ליודעך" ... אם נדע להתבונן כראוי בחסדי ה' - נבחין בכל אחד מהם, רובדים-רובדים של חסד אין סוף... "חסדי ה' כי לא תמו..." ואלה השעשועים הגדולים ביותר בשני העולמות - להתבונן ולהבחין בהשגחת ה' עלינו - ברמזים ובסימני הדרך - שהוא ית' שולח לנו כל הזמן - לשמוח בהם ולהודות עליהם... מכל הלב.

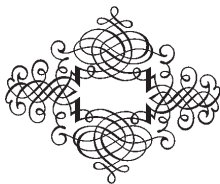
הכל, הכל - לאט, לאט...

כל ההתחלות קשות... וכמו כל דבר שבקדושה גם להודאה יש מניעות משלה. לכאורה דבר פשוט לאמר תודה... אך גם כאן יש בחירה.

ברוך הבא בשם ה' - "הבא ליטהר מסייעין לו"... אומרים לו קח כסא ועשר דקות, שקטות ופנויות מכל עניין אחר, שב והתבונן בהשגחת ה' - באור פני המלך - אור אין סוף השופע ומשפיע ומאיר אותך ואת העולם כולו באהבה, בחסד וברחמים, "כי באור פניך נתת לנו ה' אלוקינו תורת חיים ואהבת חסד וצדקה וברכה ורחמים וחיים ושלוש"

כך, פשוט לשבת ולחודות לה' ית' על כל הטוב והחסד שהוא נותן לנו כל הזמן - מאוצר מתנת חינוך. לאמר לו בפשיטות ובתמימות כגון זה: "רבונו של עולם, אני מודה לך על כל הטובה שנתת לי ועל החסדים הנפלאים שאתה גומל עמי בכל יום, אין מלים בפי לחודות לך ואפילו אני יודע מה לאמר - אנא קבל את דברי אלה כתודה באמת, מקרב לב אוהב", וכמובן כל אחד יכול להוסיף ולדבר כרצונו... וזה מן הדברים שאין להם שיעור... ואם פתחנו ברבע שעה נגלה עד מהרה שאפילו שעה לא תספיק להתחיל ולהכיל את כל פרטי הדברים הרבים שיש לנו לחודות עליהם... החל משרוך הנעל דרך ברכות המזון עד קורת הגג וכמובן על הילדים והנכדים והבריאות והרוחניות וכל השמחות עד מאה ועשרים!...

אין לך אדם שאין לו שעה... ויש הקונה עולמו בשעה... ואלה הדברים נכונים ומתאימים בודאי לשעת ההודאה - שאין כמות להעלאת ריח ניחוח לה'...

ספירת מלאי הטובות...

כאמור, טוב ומועיל לפרט את התודה - דבר יום ביומו, לפרטי פרטים. לשם כך ניתן להיעזר גם בעט ונייר, לרשום את הדברים בצורה מסודרת, כגון: "אבי ומלכי, אני מודה לך על כל מה שעשית עמדי חיום... שזכיתי לקום בזמן וטבלתי במקוה והתפללתי במניין ואכלתי פת שחרית מזינה - (אגב, לפני ברכת המזון או לאחריה, כדאי לפרט את כל מה שאכלנו ולהודות על כך... וכך נהג רבינו, כמובא בחיי מוהר"ן רל"ז). -

ואחר כך למדתי גמרא עם חברותא ואמרתי תהלים בניחותא" וכו' וכו', ועוד ועוד כהנה וכהנה - כל אחד ירחיב ויפרט כדרכו. וזהו - כמובן, רק שלד בניין התודה וכל אחד יוסיף בו חדרים וחדרי-חדרים כיד ה' הטובה עליו - "משכני אחרוך נרוצה הביאני המלך חדריו נגילה ונשמחה בכך"...

מדי פעם בפעם טוב להזכיר לעצמו רשימת המלאי של הטובות הגדולות שעשה עמו ה' ית' מאז היוולדו, כך שיוכל להזכר בתודה באירועים מיוחדים לאורך החיים, בפרט נסים ונפלאות שנעשו עמו כפי שיודע כל אחד בנפשו. יש בכך הרבה שמחה והתחזקות, והעיקר ע"י זכרון חסדי העבר יראה ויבין שגם עליו נאמרו מילות החלל:

"מקימי מעפר דל, מאשפות ידים אביון" ...
מאיפה באנו... היכן היינו מונחים קודם ובחסדי ה' כי לא תמו -
להיכן הגענו...
"הושיבי עם נדיבים, עם נדיבי עמו... הללויה".
"אשרינו... אשרינו מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו ומה יפה
ירשתנו".

אין שום יאוש בעולם כלל

לא תמיד הדברים והדיבורים רצים כפי שאנחנו רוצים... לעיתים
זה פשוט "לא הולך"... לא רק שלא רצים אלא בקושי הולכים
ואפילו צולעים... מרגישים מעין מחנק בגרון ולא יודעים מאיפה
מתחילים.

ולפעמים מרגישים... שלא מרגישים, כאילו הרב אטום והפה חסום
ואנחנו כמזו משותקים ואילמים - מה עושים?...
(ראה דברי רבינו בליקוטי מוהר"ן תניינא צ"ו ; צ"ח).

קודם כל נשמח שברוך ה', זאת הבעיה שלנו. לרבים יש, לא עלינו,
בעיות הרבה יותר גדולות שלא נדע מצרות... ושנית אבא תמיד
שמח לראות את בנו מנסה ליצור אתו קשר אפילו שקשה לו ואינו
יודע מה לאמר - כך גם אבינו שבשמיים, אב הרחמן, שהוא תמיד
מוכן ומזומן לשמוע אותנו אפילו כשאנחנו שותקים... ואולי דווקא
אז - יותר מתמיד, בבחי' "משכיל אל דל" - דל במלים...

ואז "צעקת הדל תקשיב ותושיע" - וגם "תפילה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך שיחו" - ואין לך עני אלא בדעת ואף הוא שופך שיחתו לפני ה' - "אולי יחוס אולי ירחם עם עני ואביון" - ואכן, אבא תמיד מקשיב ותמיד מרחם, בטרם נקרא הוא יענה... "שועת עניים אתה תשמע"... ברוך אתה ה', שומע תפילה. ובפרט תפילות הודאה.

אם לא תמיד יודעים או זוכרים על מה להודות, אפשר ללכת מן הקל אל הכבד, מן המצוי אל הרצוי - קודם כל נודה בשמחה בלב שלם ובנפש חפצה על כל הטוב הגלוי והפרוש לפנינו כאמור לעיל, נפרט כמה שיותר - כל אבא אוהב לשמוע בדיוק על מה חבן מודה לו - זה מוסיף רצון וחשק לתת עוד...

ואח"כ נמשיך להודות גם על מה שנסתר מעינינו ועדיין אין לנו מכירים בטובו - ואפילו אם ח"ו נדמה לנו שזה רע, כמאמר חז"ל (ברכות נ"ד). "חייב אדם לברך על הרעה כשם שהוא מברך על הטובה"... כמובן שזאת כבר מדרגה גבוהה של אמונה ואהבת ה' לדעת ולהאמין ש"גם זו לטובה" ו"כל מה שעושה הקב"ה הכל לטובה" ראה שם (בדף ס') את דוגמאות הגמרא ובפרט המעשה המופלא עם רבי עקיבא ותלמידיו. הרמב"ם בפירושו למשנה, נותן לה הסבר - "לפי שהרבה דברים נחשבים לרע בתחילתם ובסופם מביאים טובה גדולה לכן אין ראוי לנכון להצטער בכוא צרה גדולה לפי שאינו יודע התכלית".

”והעיקר לחזק עצמו בכל מה שאפשר כי אין שום יאוש בעולם
כ”ל”

רבינו אמר זאת, בליקוטי מוהר”ן תנינא ע”ה, ”בכח גדול ובעמקות
נפלא ונורא מאד כדי להורות ולרמוז לכל אחד ואחד לדורות שלא
יתאש בשם אופן בעולם, אפילו אם יעבור עליו מה, ואיך שהוא,
אפילו אם נפל למקום שנפל ר”ל, מאחר שמחזק עצמו במה שהוא,
עדיין יש לו תקוה לשוב ולחזור אליו יתברך”.

מקום זמן

”כל הקובע מקום לתפילתו - אלוקי אברהם בעזרו”... (ברכות ו’)
על כן יועיל גם לענייננו - לקבוע לנו מקום זמן מיוחדים להודאה.
כידוע לפי עצת ההתבודדות של רבינו נחמן מברסלב (כמובא
בליקוטי מוהר”ן נ”ב) ”עיקר ההתבודדות הוא בלילה, בעת שהעולם
פנוי מטרדת העולם הזה... וגם צריכים שיהיה ההתבודדות במקום
מיוחד, דהיינו חוץ מהעיר בדרך יחידי...” זאת לעניין ההתבודדות
שהיא ”מעלה עליונה וגדולה מן הכל”, (ר’ ליקוטי מוהר”ן תנינא
כ”ה) ואין כאן המקום להאריך בה. אך גם מחוץ לשעה הקבועה
והחשובה הזאת ניתן, כאמור, ליחד כמה דקות בכל זמן ובכל
מקום ”לשבת לפני ה” - להודות לו על הכל...
כמה יש להודות, כמה טוב להודות...

להודות מכל הלב - "בלי חשבון" - כך סתם מתוך אהבה פשוטה, מתוך הכרת הטוב שאינה תלויה בדבר - "שלא על מנת לקבל פרס" - אלא כדבר מובן מאליו, מצד "דרך ארץ" - שלא להישאר חייב ובודאי שלא להיות כפוי טובה ה".ו.

ובזאת, מי באמת יכול לאמר "זכיתי לבבי" יצאתי ידי חובת (זכות) ההודאה לכוראי.

הרי כל כך הרבה קיבלתי - מה כבר נתתי?...
"מה אשיב לה", כל תגמולוהי עלי... לך אזכה זבח תודה ובשם ה' אקרא".

ובטרם נקרא הוא יענה... "מן המיצר קראתי יה - ענני במרחב יה"...
דוד המלך אף מלמד אותנו להקדים תרופה למכה, לאמר את התודה עוד לפני הצרה - "מהולל אקרא ה' זמן אויבי אושע"
(תהלים י"ח, ד')

רש"י - "בהלולים אקרא ואתפלל לפניו תמיד, כלומר אף לפני התשועה אני מהללו לפי שבטוח אני שאושע מאויבי".
והעיקר, לזכור ולא לשכוח - "רחמנא ליבא בעי" - הקב"ה רוצה את לבנו... שתהיה ההודאה באמת לאמיתה, מעומקא דליבא... ולא ה"ו מן השפה ולחוץ כמצוות אנשים מלומדה. נאה ויאה לחדש ולהתחדש בתודה כאילו רק עכשיו התחלנו...

זה עתה נולדנו, להודות לבוראנו על החיים, ועל הזכות להיות ולהודות לו על כל הטוב והחסד שהוא משפיע עלינו, בלי גבול ובלי שיעור, כל זמן חיינו עלי-אדמות. כפי שאומר לנו רבי נתן בליקוטי הלכות (כלאי בהמה הלכה ד'): "... ועל כן העצה הגדולה שבכל פעם יזכיר לעצמו את כל הטובות האמיתיות והנצחיות שעשה השי"ת עם אבותינו ועמנו, עם כל אחד ואחד בפרטיות, והעיקר מה שזכה להיות מזרע ישראל, בכלל מקבלי התורה והבדילו מן התועים וכו'... כי כל אחד מישראל אם יסתכל היטב על כל מה שעבר עליו מעודו יראה ויבין חסדי ה' וטובו ונפלאותיו עליו בלי שיעור... וצריך להרגיל את עצמו להודות ולהלל להשי"ת על כל הטובות שעשה עמו. וע"י זה יהיה לבו נכון ובטוח שגם עתה השי"ת לא יסיר חסדו וטובו מאתו ויחזק את לבו לצעוק ולהתחנן לה' ית', שיצילהו גם עתה מכל הצרות והיסורים... וכמו כן הוא בכל אדם ובכל זמן שעיקר החינוך לעבודת הבורא ית' הוא ע"י בחינה זאת, בחי' תודה והודאה שהיא בחי' חנוכה... ומי שחפץ באמת לאמתו לחוס על חייו עיקר קיומו ע"י בחי' הנ"ל.

...ועל כן אמר מיד "טוב להודות לה'" וכו', להודיע לדורות שזה עיקר הדרך להתקרב להשי"ת ע"י תודה והודאה כנ"ל, וזהו טוב להודות לה' טוב ודאי, כי אפילו להפחות שבפחותים הוא דרך טוב ונפלא מאד כנ"ל, אשרי הזוכה לזה".

חזק ויאמין לבך ...

מובא בליקוטי מוהר"ן תניינא קי"א - "על-ידי תפילה יכולים לבוא לכל, לכל טוב, לתורה ועבודה ולכל הקדושות ולכל העבודות ולכל הטובות שבכל העולמות".

ואומרת לנו הגמרא (בברכות ל"ב) - "לעולם יסדר אדם שבחו של הקב"ה ואחר-כך יתפלל" ... מכאן שראוי ורצוי להקדים התודה לבקשה. ואכן, כך גם תיקנו אנשי כנסת הגדולה את תפילת העמידה - שלוש ברכות ראשונות הן שבחי המקום ואחר-כך בקשת צרכיו וכו', וכמו שהתפילה היא מן הדברים הצריכים חיזוק, שנאמר - "קוה אל ה', חזק ויאמין לבך וקוה אל ה'..." (תהלים כ"ז) כך גם בענין ההודאה צריך להתחזק הרבה - להודות, ולהודות ושוב פעם להודות... עד שנרגיש שמשחו זז... שחומת הברזל המפרידה בינינו לבין אבינו שבשמיים הולכת ונבקעת ונוצר פתח, אפילו סדק לקבלת התפילות... לאט, לאט... השמש מתחילה לזרוח בין העננים והשמיים נפתחים... עת-רצון...

וכמו שכתוב שם - "כל המאריך בתפילתו, אין תפילתו חוזרת ריקם" - כך גם בודאי בהודאה שכאמור היא גם קודמת לתפילה וגם חלק ממנה.

"אברכה את ה' בכל עת, תמיד תהילתו בפי" (תהלים ל"ד). "איזוהי עבודה שבכל - זו תפילה" (שם בגמרא) וכן גם ההודאה מסורה לכל, ככתוב (כתהלים קי"א) "אודה ה' בכל לבב..."

רחמנא ליבא בעי...

יהודי - על שם ההודיה

בספרו "שירת הל"ב" כותב הרב שמואל שטרן הי"ו, "ניגון של הודיה הוא הודיה על עצם החיים ועל הטוב והחסד שהבורא ית' עושה עמנו בכל עת ורגע. וכבר אמרו רז"ל שכל הקרבנות עתידין ליבטל לעתיד חוץ מקרבן תודה, ומשמעות הדברים שלעתיד לבוא תהיה בנו הכרה ותודעה פנימית מוחשית על כל חסדי ה' עמנו וממילא תהיה בנו ההודאה לבורא יתברך תמידית ובלתי נפסקת, בבחי' קרבן תודה תמידית.

וזו שירת ההודיה הפנימית שבתוכנו שעל שמה אנו נקראים יהודים, כי עצם מהותו של היהודי היא ההודיה בכל עת ורגע על החסד שה' ית' עושה אתו ועל כן הוא נקרא יהודי, כי כל מהותו היא ההודיה. ואמנם שירה זו, שירת ההודיה, נמצאת תמיד בתוכנו ועלינו רק לחשוף ולגלות אותה מתוכנו ולהוציאה בפנינו".

עד כאן לשונו, וה' יזכנו להוציא את שירת ההודיה בפנינו תמיד.

ראוי להוסיף ולהביא כאן את דברי המדרש (ב"ר ע"א, ה') "לאה תפשה פלך (חלק) הודיה ועמדו ממנה בעלי הודיה, כיהודה ודוד", והגמרא (ברכות ז:) אומרת - "בשם רבי שמעון בן יוחאי מיום שברא הקב"ה את עולמו לא היה אדם שהודה לקב"ה עד שבאה לאה והודתו - שנאמר, הפעם אודה את ה'" - ורש"י שם מסביר -

”כפי שראתה ברוח הקודש שיעקב מעמיד שנים-עשר שבטים ולו ארבע נשים, כיון שילדה בן רביעי הודתה על חלקה שעלה יותר מן החשבון המגיע לה”.

רואים מכאן, שכדי להודות צריך האדם להרגיש באמת שקיבל יותר מהמגיע לו...

מאוצר מתנת חיים... בחסדי ה' יתברך.

תודה והודאה - אליבא דהלכתא

דיני ברכת הגומל מפורטים בשולחן ערוך, או"ח סימן רי"ט, נביא

כאן את תמצית הדברים מתוך קיצור שולחן ערוך, סימן ס"א.

”ארבעה צריכים להודות - יורדי הים וחולכי מדבריות כשיגיעו למחוז הפצם, מי שהיה חולה שיש בו סכנה ומי שהיה חבוש בבית האסורים, וסימנך - חיי"ם - ”וכל החיים יודוך סלה” - חולה, יסורים, ים, מדבר. מה מברך? ”ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם, הגומל לחייבים טובות שגמלני כל טוב” וחשומעים עונים: ”מי שגמלך כל טוב - הוא יגמלך כל טוב סלה”.

וצריך לברך ברכת הגומל בפני עשרה ואם אפשר שיהיו שניים מהם תלמידי חכמים, שנאמר: ”וירוממוהו בקהל עם, ובמושב זקנים יהללוהו”. מי שנעשה לו נס יש לו להפריש צדקה כפי הישג ידו וטוב וראוי לו לתקן איזה צרכי רבים בעיר.

ובכל שנה, ביום הזה, יתבודד לַחֲדוּדוֹת לַה' יַתְבַּרְךָ...
רבים נוהגים לערוך ביום זה סעודת חודאה, על דבר הכתוב,
”סעדני ואושעה” (תהלים קי”ט).
זכותב הטור (בסוף הלכות יו”ט, תקכ”ט): ”מידת החסידים אשר ה'
לנגדם תמיד ובכל דרכיהם ידעוהו, בעת שמחתם אז יותר ויותר
מברכים ומשבחים להקב”ה אשר שמחם ויאמר האדם בלבו בעת
שמחתו והנאתו - אם כך היא שמחת העולם הזה, אשר היא הבלי
כי יש אחריה תוגה וצער, אם כן מה תהיה שמחת העולם הבא
התמידית שאין אחריה תוגה, ויתפלא שיטה לבו לעבדו ולעשות
רצונו בלב שלם, וישמחנו בשמחת העולם הזה ויזכנו לחיי העולם
הבא, לאור באור פני מלך חיים”.

בנין בית המקדש בתודה

מובא במדרש שוחר טוב (תהלים קמ”ז) ”כי טוב זמרה
אלוהינו וגו’ בונה ירושלים וגו’” - כשם שהקב”ה מלך בהלל
ובזמירות, כך ירושלים אינה נבנית אלא בהלל ובזמירות...
וכן אתה מוצא גם בבניין האחרון - ככתוב בעזרא ג’ -
”ויסדו הבונים את היכל ה’... ויענו בהלל ובחודות...”
וכן יהיה לעתיד לבוא, במהרה בימינו אמן.

כריה חדשה...

על מזמור ח"י בתהלים "לדוד אשר דיבר לה' את דברי השירה הזאת ביום הציג ה' אותו"...

מוכא במדרש שוחר טוב, וכן גם בלקוט שמעוני (שופטים ס') - "לא כל מי שרוצה לאמר שירה אומר, אלא מי שנעשה לו נס. וכל מי שנעשה לו נס ואומר שירה בידוע שמוחלין לו כל עוונותיו ונעשה ככריה חדשה".

ובאמת, אני מכיר מקרוב אחד שנעשה לו נס וכאיילו נולד מחדש.

"חדשים לבקרים רבה אמונתך,

חלקי ה' אמרה נפשי על כן אוחיל לו" ... (איכה ג')

לחיות מחדש...

"עיקר החיות דקדושה הוא לחדש חיותו בכל עת" - כותב רבי נתן בליקוטי הלכות, (תפילין ה', כ"א) - "להתחיל בכל פעם לחיות מחדש שזהו בחי' "אני היום ילדתיך" (תהלים ב') הנאמר בדוד משיח, היינו שדוד זכה שנתהפך לו לטובה, מהיפך לחיפך, כי כמו שמתחילה לא היה לו חיות כלל והיה ראוי לחיות נפל ממש - נתהפך הדבר וזכה לחיות שבעים שנה משנותיו של אדם הראשון וזכה לחיות כל השבעים שנה בבחי' חיות חדש בכל עת כאילו

עדיין לא חי כלל, רק היום נולד והוא בכל עת כמו נפל הנולד
עכשיו שאין לו שום חיות וצריך לקבל בחסדי ה' ית' חיות חדש כל
הזמן, בכל עת ורגע...

וכך חי כל שבועים שנותיו שזה עיקר החיים כנ"ל. עד שטרח ויגע
כל ימיו לבלי לישון את ימיו רק לחוסף קדושה ודעת בכל עת
לחדש חיותו בכל שעה, עד שזכה עי"ז לחיות חיים ארוכים ונצחיים
לעולם ועד בבחי' דוד מלך ישראל חי וקיים".

"סומך ה' לכל הנופלים וכו' " (תהלים קמ"ה) שהם הנופלים
מעבודת ה' והשי"ת סומכם ומעוררם משנתם ע"י צדיקי הדור.
שהם בחי' דוד משיח שזכה להפוך מבחי' נפל לבחי' חיים ארוכים.
להתחיל לחיות בכל פעם מחדש שזהו בחי' תפילין בחי' ונפלינו
כנ"ל. ועי"ז הם מחיין ומקימין כל הנופלים שלא יפלו בדעתן ולא
יטיאשו מגאולת נפשם. עד שזוכים לשוב אל ה' ואז הנפילה
והירידה תכלית העליה, כי עיקר הנפילה הוא דייקא מחמת זה,
כדי שיתחילו להתחיל מחדש. דהיינו, שיחזור ויתחיל ויחדש חיותו
ומוחו שזהו בחי' תפילין, בחי' ונפלינו וכו' כנ"ל. נמצא שסמיכת
הנופלים מעבודת ה' לכל יטיאשו רק יתגברו להתחיל בכל פעם
מחדש זהו בעצמו בחי' דוד משיח שזכה שנתחפך לו מבחי' נפל
לבחי' חיים ארוכים שיזכה להתחיל לחיות בכל פעם מחדש כנ"ל.
כי כן גם אצלם, הנפילה והירידה הוא תכלית העליה כ"ש רבינו
ז"ל (בליקוטי מוהר"ן רס"א) שמה שהאדם נופל מעבודתו הוא מן

השמיים, כי ההתרחקות היא תחילת ההתקרבות. ע"כ נפל כדי שיתעורר יותר להתקרב לחשי"ת ועצתו שיתחיל מחדש ליכנס בעבודת ה' כאילו לא התחיל עדיין כלל מעולם וזה כלל גדול בעבודת ה' שצריכים ממש בכל יום להתחיל מחדש" עכ"ל.

ה' יזכנו.

... מצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד" ...
(דניאל י"ב)

שמעתי ממורי ורבי הרב אברהם ברדקי זצ"ל, שאני חב לו תודה על שנים של תורה, כי מקובל היה בין זקני ירושלים ללמד סגוריא על כלל ישראל במלים הבאות "כמו שאין מספר לכוכבי השמיים - כך אין מספר לזכויותיהם של ישראל".

וכמו כן מובא גם בליקוטי הלכות, השכמת הבוקר - (הלכה א', י"ב) - וזל"ק: "הכוכבים מרמזין על בחי' הנקודות טובות שנמצאות בכל אחד מישראל שעל ידן נכנסים לכף זכות באמת ע"י שדנים אותם לכף זכות בבחי' מצדיקי הרבים ככוכבים וכו'".

ואכן אם רק נסתכל סביבותינו בעין טובה ואוהבת נגלה לשמחתנו פנינים ומרגליות רבות מספור...

כל "הנקודות הטובות" של בני ישראל - צאן קדשים - שכל רצונם לעשות רצונו...

החל מתינוקות של בית רבן שבהבל פיהם העולם קיים, דרך נשים צדקניות השופכות תחינות ודמעות בין דפי הסידורים והתהלים ועד בחורי הישיבות ואברכי הכוללים הממיתים עצמם באהלה של תורה ומזכים את הרבים...

”אשרי אדם עוז לו כך, מסילות בלבכם” (תהלים פ”ד)

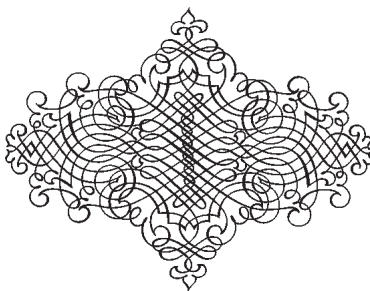
מפרש זאת החוזה מלובלין זצ”ל - כשאדם יושב לבדו והוגה בתורה, הנקראת עוז, הוא מפלס בכך מסילות בלבכם של רבים... לשוב לתורה ומצוותיה, לחזור בתשובה.

על כל זיכוי הרבים הזה בתורה ובתפילה צריך לחוסף ולמנות לפני ה' ית' את כל המצוות והצדקות הרבות והעצומות שעושים ישראל מידי יום ביומו כגון, גמילות חסדים, הכנסת אורחים, ביקורי חולים ועוד ועוד ועוד - ”יכלה הזמן והם לא יכלו” - ”עולם חסד יבנה”... מי ימלא ומי יפלא גבורות ישראל... ”אפילו ריקנים שבהם מלאים מצוות כרימון”.

כמו אבא האוהב לשמוע מבנו את שבחי אחיו כך גם הקב”ה אוהב לשמוע מאתנו לימוד זכות על כל אחד מישראל. זאת מצוות ”ואהבת לרעך כמוך” שאין כמוה... סיפור השבח הגדול ביותר - תודה בפני עצמה שאין ערוך לשוויה. ואם כך הדבר בכלל, קל וחומר בפרט... ”וכן צריך האדם למצוא גם בעצמו נקודות טובות”, אומר רבינו בתורה הידועה רפ”ב, ”כי זה ידוע שצריך האדם להיזהר

מאד להיות בשמחה תמיד ולהרחיק את העצבות מאד מאד ... ועל כן, על ידי שאינו מניח להפיל את עצמו ומחיה את עצמו במה שמחפש ומבקש ומוצא בעצמו איזה נקודות טובות ומלקט ומברר אלו הנקודות טובות מתוך הרע והפסולת שבו, עי"ז נעשים ניגונים ואזי הוא יכול להתפלל ולזמר ולהודות לה"

והזהיר רבינו ז"ל מאד לילך עם התורה הזאת "כי הוא יסוד גדול לכל מי שרוצה להתקרב לה' ית' לבד יאבד עולמו לגמרי, חס ושלום... על-כן צריכים להתחזק מאד לילך עם התורה הזאת לחפש ולבקש בעצמו בכל פעם איזה מעט טוב ונקודות טובות וכו' ועל-ידי זה יהיה וישמח את עצמו ויצפה לישועה עדיין, ויוכל להתפלל ולזמר ולהודות לה' ית' בבחי' "אזמרה לאלוקי בעודי"... ועי"ז יזכה לשוב באמת אל ה'".

כל הקרבנות בטל'ין חוץ מקרבן תודה

מובא במדרש רבא, (פרשת צו; פ"ט)

"לעתיד לבא כל הקרבנות בטל'ין וקרבן תודה אינו בטל, כל התפילות בטלות והחודאה אינה בטלה, הדא הוא דכתיב (ירמיה ל"ג, י"א) קול ששון וקול שמחה, כל חתן וקול כלה, קול אומרים הודו את ה' צבאות וגו' - זו חודאה, מביאים תודה בית ה' - זה קרבן תודה וכן דוד אומר (תהלים נ"ו) "עלי אלוקים נדריך, אשלם תודות לך" תודה אין כתוב כאן אלא תודות - החודאה וקרבן תודה".

וזוסיף "מעדני מלך" על המאמר "כל התפילות בטלות ותפילת החודאה אינה בטלה" כי יש לפרשו עפ"י מה שאמרו חז"ל, "האידינא מברכין על הטובה הטוב והמיטיב ועל הרעה ברוך דיין האמת ולעתיד - כולו הטוב והמיטיב".

"וכמו-כן יהיה בעבודת התפילה כי כל התפילות כיום הן בעיקר בקשה ולעתיד יראו שכל מה דעביד רחמנא, בימי הגלות, לטב עביד ואם כן לא היו צריכים לבקש על שום דבר אלא רק להודות ועל כן כל התפילות לעתיד בטלות ותפילת חודאה אינה בטלה".
...וגם עכשיו, באמונה תמימה, ראוי ונחוץ להתחזק בחודאה כי ממילא הכל לטובה - ולעתיד תישאר רק התודה...

אונקלוס

יקריבנה ויקרב על נכסת
תודתא גריצן פטידין דפילן

ת"א והקריב מנחה עט: פ: מנחת שם עו:
עח.

תוֹדֵה יְקָרִיבֵנוּ וְהַקְרִיב | עַל-זֶבַח
הַתּוֹדָה חֲלוֹת מִצּוֹת בְּלוֹלֹת

רש"י

שלמי מודה הן, ושעונות לחם האמור צענין, ואינן נאכלין אלא ליום ולילה, כמו שמפורש כאן: והקריב על זבח התודה. ד' מיני לחם, חלות, ורקיקין, ורכובה, ג' מיני מנֶה, וכתיב על חלת לחם ממך וגו', וכל מין ומין י' חלות, כך מסורש במנחות (דף ע"ו.), ושעורן ה' סאין ירושלמיות

על תודה יקריבנו. אם על דבר הודאה על כס שנעשה לו, כגון יורדי הים, והולמי מדברות, ומנשי צימ האסורים, וחולה שנתרפא, שהם כרימין להודות שכמוז צהן יודו לה' מקדו ונקלאמיו לגני אדם. ויזבחו זבחי תודה (תהלים ק, כב), אם על אחת מאלה נדר שלמים הללו,

לקוטי הלכות

עברו את ה' בשמחה, כי זה עקר התקון של התודה והודאה שחביבין להודות כשיזבאין מהצרה, לתמן התקלול שמשמש באו הצרות שהוא העצבות כג'ל כדי ששמעתה נזכה להנצל מכל הצרות על-ידי תקף השמחה עד שנוכה לכל התקונים, להשיג אור הג'ל, שהוא עקר התכלית כמו שכתוב שם (לקוטי מוה"ר א' - סימן כ"ד), ועליבן כל התקנות בטליון חוץ מקרבן תודה (נזקא רבה פ"ט, ו. פכ"ו, י"א): ובשביל זה מביאין בקרבן תודה ארבעה מיני לחם, וכל אחד עשרה חלות. כי עקר העצבות נאחה בהלחם, בבחינת (בראשית ג, ז ע"ה): בעצבון האכלה נזעת אפדי תאכל לחם. ולהפך עקר תקון האכילה על-ידי שמחה בבחינת (קהל פ, ז): אכל בשמחה לחמד, בבחינת (שם ח, טו): לאכל ולשתות ולשמות, ועליבן הם עשרה חלות מכל מין כנגד בבחינת עשרה מיני גנינה שהם מקור וכלל כל השמחות. (אורח חיים

(יב) אם על תודה יקריבנו - ענין חיוב ההודאה על כל היוצאין מהצרה, שהם ארבעה חביבין להודות שהם: הולכי מדברות, ויוצאין מבית האסורים, וחולה שנתרפא, ויורדי הים כשעולין משם (שלהן ערוך סימן ר"ט): כי כל הצרות רחמנא לצלן הם בבחינת גלות השכינה, כי "ככל צרתם לו צר" כידוע. ועקר גלות השכינה הוא מה שהעצבות מתגבר על לב ישראל, בבחינת (בראשית ג, ז): ויתעצב אל לבו כמבאר בהתורה "אמצעותא דעלמא" (לקוטי מוה"ר א' - סימן כ"ד). שמשם כל התאוות בפרט תאות המשגל ותאות מומן שבאין רק מן עצבות ומשם כל הצרות רחמנא לצלן. עליבן גשה' יתברך עוזר שיוצאין מן הצרה צריכין להביא קרבן תודה. ועכשו שאין לנו קרבן צריכין להודות בפה ככל לבו, שזהו בבחינת שמחה, כי עקר השמחה הוא ההודאה לה' יתברך שזהו עקר תכלית השמחה של לעתיד שאו יעסקו רק בתודה והודאה לה' יתברך בשמחה עצומה, בבחינת (תהלים לג, ב): הודו לה' בכבוד בגבל עשור ופרו לו, בבחינת עשרה מיני גנינה, וכמו שכתוב "במזמור לתודה" (שם ק, א"ב): הרעו לה' כל הארץ

- הלכות תודאה ו - אותיות ב' ג')

זבח התודה - כל התקנות בטליון לעתיד חוץ מקרבן תודה, כי כל התקנות באין לכפר, וזה אין צריכין לעתיד, כי כבר נתכפר

במשח ואספוגין פטירין
דמשחין במשח וסולתא
רביקא גריצן דפילן
במשח: יג על גריצן דלהם
חמיצ יקרב קרבניה על
נקסת תורת קודשוי:
יד ויקרב מנה חד מפל
קורבן אפרשותא קדם יי
לכהנא דזרק ית דם נקסת
קודשאי דילה יהי:

ת"א וסלת זבחים ג. על חלת שם נז. מנחות
עז. עז: על זבח שם יט. כז. עז.
עז. וחקריב פסחים לו. מנחות עז: עז: הזרק
את זבחים ד. קב. ובשר זבח שם ד. ז. לו.

בשמן ורקיקי מצות משחים
בשמן וסלת מרפכת חלת
בלולת בשמן: (יג) על חלת להם
חמין יקריב קרבנו על זבח
תורת שלמיו: (יד) והקריב ממנו
אחד מפל קרבן תרומה ליהוה
לכהן הזרק את דם השלמים לו
יהיה:

רש"י

לכהן העוד עבודתו והשאר נאכל לנעלים (מנחות
ע"ז), וזכרה לנעלים חוץ מזה ושוק שנה, כמו
שמפורש למטה מנפת זה ושוק שלמים (פסוק
לד), והמדה קרויה שלמים (זבחים ז. ט): (טו) ובשר
זבח תורת שלמיו. יש כאן רצוין הכנה, לרצות
חטאת ואשם, ואלו נזיר, ומגיגת י"ד, שהיו

שהו ו' מדכריות כ' עשרון: מרבבת. לחם חלוט
נרותמקום כל לרכו: (יג) יקריב קרבנו על
זבח. מגיד שאין הלחם קדוש קדושת הגוף (ספ
ע"ז) ליפסל צינא ועטול יוס, ומללאת לחולין
בפדיון: עד ששחט הזבח: (יד) אחד מכל
קרבן. לחם אחד מכל מין ומין יטול לתרומה

עיקר שפתי חכמים

ס ואזר הולשה היה אופה אותה: ג רבבר כתיב וחקריב על זבח תרומה חלת ג' אלא ללשוך שאין הלחם קדוש כתיב:

לקוטי הלכות

מה שזכה על ידי העמל של זה העולם
ויקרא, שנה בחינת "ששון ושמחה ושיגו ונסו
יגון ואנחה", שחוטפין היגון ואנחה עצמו
לתוך השמחה, ונעשה מהרע פסא להקדשה,
שנה ותקנים בשלמות לעתיד לבוא. אבל כל
אחד, כפי מה שזכה להתקרב לצדיקים
ובשרים ולקנים עצה זאת בתוך זה העולם,
בתוך מרידות הצרות בגוף ונפש ומזון,
להתגבר ולהפך הכל לשמחה על ידי זה זכה
לעתיד לזה בשלמות, שנה בחינת קרבן
תורה כנ"ל. (אורח חיים - הלכות ברכות תוראה ו'
- אות י"ג לפי אוצר היראה - היראה, אות ר')

הכל, בבחינת "ביום ההוא יבקש עון ישראל
ואיננו". אבל תורה, הודאה, לספר חסדי
השם ונפלאותיו איד שנתהפך הכל לטובה,
שדקא על ידי שהיינו בזה העולם וכל אחד
סבל מה שסבל, עד שהרבה נבשלו
בעונותיהם מאד; ועתה נתהפך הכל לטובה,
בבחינת עונות נתהפכו לזכות שיהיה לעתיד
על ידי התשובה, שנה בחינת קרבן תורה,
שהוא מצה וחמין, שנה בחינת שמנהבין
היגון ואנחה עצמו לשמחה, בבחינת עונות
נתהפכו לזכות כנ"ל זה לא יתבטל, כי זה
יהיה כל חלקי עולם הקא של כל אחד,

תורה ותפילה...

בליקוטי מוהר"ן ב', תורה ב' - מאריך רבינו בעניין לימוד ההלכה...
"ובחינת תודה שהוא שעשוע עולם הבא זה בחי' הלכות כי ההלכות
שזוכין ללמוד, בפרט מי שזוכה לחדש בהן, זה בחי' שעשוע עוה"ב
בבחי' (נדה ע"ג) - "כל השונה הלכות בכל יום מוכטח לו שהוא בן
עולם הבא" (ראה שם באורך) קצרה יריעת החיבור הזה מלעסוק
בכל פרטי התודה - הלכה אך לפחות נביא כאן עוד מרגלית
מאותה תורה "... וזה בחי' שעשוע עוה"ב בבחי' (ישעיה 5) "והיה
אור הלכנה כאור החמה" הנאמר לעתיד כי הלכנה טבעה קר, בחי'
חסרון וקרירות ועתידה להתמלאות כאור החמה, בחי' מילוי החסרון
שזה בח' הולדה, בחי' הלכות שהם בחי' שעשוע עוה"ב כנ"ל. וזה
בחי' (בראשית ב') "אלה תולדות השמיים והארץ בהבראם" -
אותיות באברהם (כ"ר פ' י"ב) היינו חסד. כי ההולדות ע"י בחי'
הלכות שהם בחי' חסד כנ"ל וזה בחי' (תהלים ק') "מזמור לתודה
הריעו לה' כל הארץ". לתודה אותיות "תולדה". "הריעו לה' כל
הארץ" ראשי תיבות "הלכה" כמובא בפתח אליהו, כי ההלכות,
בחי' תודה הם בחי' הולדה כנ"ל. וכו' ..."
עיינ שם - ותשביע בצחצחות נפשך.

בעניין עיון התפילה נביא כאן קטע מספר "מאור ושמש" בפרשת
"ויצא" העומד על נקודה חשובה בהודאתה של לאה, ככתוב
"...ותהר עוד ותלד בן ותאמר הפעם אודה את ה' על כן קראה
שמו יחודה, ותעמוד מלדת..." לכאורה יקשה על מה מרמזות שתי
התיבות האלה - ותעמוד מלדת - כי נראה שהן מיותרות אלא
מסביר שם על דרך הארבעה אשר צריכין להודות דווקא אחרי
שיצאו לגמרי מן הצרה שהיו בה ורק אז הם יכולים להודות כך גם
לאה הודתה לה' כאשר התברר שקיבלה יותר מחלקה "ותעמוד
מלדת" כי בכך נתנה הודאה על בניה ונמצא שהוא גמר הטובה.
על כן הוכרחה אחרי כן להפציר בתפילה ובתחבולות שתלד עוד,
ולשם כך אף נתנה לייעקב את שפחתה זילפה שילדה לו את גד,
מלשון מזל.
רואים מכאן יסוד חשוב שכאשר מודים על מילוי הבקשה אסור
להסתפק בכך - לעמוד מלדת - אלא צריכים להמשיך, להתפלל
ולבקש על ההמשך בבחי' מודה על העבר ומבקש על העתיד,
וה' הטוב בעיניו יעשה.

ליקוטי בתר ליקוטי...

לתוספת חיזוק עניין ההודאה נביא כאן עוד כמה מאמרים יקרים מליקוטים מספרים קדושים.

ב"מסילת ישרים", פרק כ"א, כותב הרמח"ל: "הנה ממה שיועיל הרבה לקנות החסידות הוא גודל ההסתכלות ורב ההתבוננות, כי כאשר ירבה האדם להתבונן על גודל רוממותו יתברך ותכלית שלמותו ורב ההרחק הכלתי משוער שבין גדולתו ובין שפלותנו, יגרום לו שימלא יראה ורעדה מלפניו, ובהתבוננו על רב חסדיו עמנו ועל גודל אהבתו יתברך לישראל, ועל קרבת הישרים אליו ומעלת התורה והמצוות, וכיוצא מן העיונים והלימודים, ודאי שתתלחט בו אהבה עזה ויבחר ויתאוה לידבק בו, כי בראותו שהבורא יתברך הוא לנו לאב ממש ומרחם עלינו כאב על בנים, יתעורר בו בחמשך הזמן החפץ והתשוקה לגמול לו כבן אל אביו".

ב"שערי תשובה" (ש"ג, י"ז) קובע רבנו יונה את זכרון החסד בין מצוות עשה, שנאמר (דברים ח', ב') - "וזכרת את כל הדרך אשר הוליכך ה' אלוקיך זה ארבעים שנה במדבר..."

וב"ספר חרדים" (פרק ט', כ"ג) לומד מכאן קל וחומר, "אם נצטוונו לזכור לדורות החסדים שעשה עם אבותינו מכל שכן, שכל אחד מישראל חייב לזכור החסדים שעושה עמנו תמיד ומציננו מן העומדים עלינו לבלותינו ח"ו וכן חייב כל אחד לזכור החסדים שגמלו ה' ית' מעת שיצרו בכטן אמו ואז יכנע לפניו ויבוש וישוב בתשובה שלמה".

בעל "יסוד ושורש העבודה" מלמד בצוואתו להודות לה' ית' על כל פרט ופרט זו"ל: - "חייתי נזחר מאד ליתן הודאה ושבח לה' ית' על כל מה שהיה מגיע עלי, אפילו איזה רעה ר"ל, קטנה או גדולה, מכל מה שהפה יכול לדבר והלב לחשוב הייתי מצדיק עלי את הדין בשמחה ונתתי לה' יתעלה גם כן הודאה על זה בשמחה עצומה בזה הלשון - "יוצרי ובוראי, אתה צדיק על כל הבא עלי, כי אמת עשית ואני הרשעתי, ואני נותן לך שבח והודאה על זה, יוצרי ובוראי, כי בודאי לטובתי עשית לי סיבה זו. ונתתי לו ית' שמו הודאה ושבח על הטובה שגמלני, הן על דבר מצוה שזימן לי ית' שמו והן על דבר הרשות". בהמשך דבריו הוא מודה על חדרו המיוחד, "על גודל הטובה שעשה לי יוצרי ובוראי ית' שמו ויתעלה שנתן לי חדר מיוחד לעבודתו הקדושה מיום עמדי על דעתי, ודבר זה הוא יסוד ושורש לאדם שרוצה לקנות שלימות בעולם הזה השפל, לכן נתתי לו ית' שמו הודאה על זה בכל עת שעלה על דעתי גודל הטובה

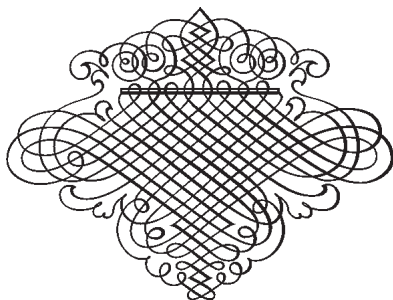
הזאת, אף כמה פעמים ביום וההודאה היתה כשמוחה עצומה, בפה מלא בזה הלשון - "יוצרי ובוראי יתברך שמך אני נותן לך הודאה גדולה על שנתת לי חדר מיוחד לעבודתך הקדושה, לא כפי מעשי הטובים, רק למען רחמיך הרבים וחסדיך הגדולים".

בספר "פלא יועץ" (בערך הילול) כתוב - "ראוי להלל ה' על כל הטובה שעושה עמנו, ואף שאילו פינו מלא שירה וכו', לא נספיק להללו ולו דומיה תהילה, על כל פנים בלא כלום אי אפשר וראוי לכל אדם מעת לעת ומפקידה לפקידה להודות ולהלל את ה', ובפרט כשמספר איזה עניין שעשה והצלחתי תיכף יהיה שם שמיים שגור בפיו ויאמר - שבח לאל יתברך כי הפליא חסדו לי ועד כה עזרני לעשות כך וכך.

אפילו אם יש לו יסורין יש לו להלל לה' שזכהו להיות מכלל, אשר יאהב ה' יוכיח"...

בספר "חובת התלמידים" (מאמר שני - תפילה ושירה לה') "איש ישראל המתעורר לאמר שירה אחר הנס - חוץ ממה שחייב להודות כמו שמודים גם לאדון בשר ודם - הרי שנפשו בעצמה דוחקת בו להלל ולשבח לה', כיון שע"י הנס נתקשר יותר באמונה ואהבה ושמחה לה', ואת הרוח והנשמה היתרה שנתוספה עליו, מוכרח הוא לגלות עתה בדברי שבח לה'".

ב"זוהר הקדוש" (פרשת בא דף מ"א, בתרגום ה"מתוק מדבש")
- "חובה על האדם לספר תמיד לפני הקב"ה ולפרסם כל נס פרטי
מכל אותם הנסים שעשה עמו הקב"ה בפרטות ולחודות עליהם,
ואם תאמר למה הוא חוב על האדם לספר נסי הקב"ה והרי הקב"ה
יודע הכל - כל מה שהיה וכל מה שיהיה למה צריך הפרסום הזה
לפני הקב"ה על מה שהוא עשה והוא יודע - אלא ודאי צריך האדם
לפרסם הנסים ולספר לפני הקב"ה כל מה שעשה עמו לפי שכל
אותם דיבורים עולים למעלה, וכל המזוני מלאכי מעלה מתקבצים
ורואים אותם והם מודים ומשבחים לפני הקב"ה ומתעלה כבודו
עליהם למעלה ולמטה, ועוד ע"י סיפור הנסים שעשה עמו הקב"ה
גורם להאיר את הספירות העליונות עתה באותם ההארות שהאירו
לו בשעת הנס".

נפלא וטוב להודות...

יש סדרת ספרים מאלפת המכנסת סיפורי השגחה בני ימינו תחת הכותרת "נפלאותיו לבני אדם". בסוף ההקדמה כתוב כדלקמן:
"זאתה בנים, שירו למלך.

נודה לה', נקרא בשמו, נודיע בעמים עלילותיו.
נשיר לו, נזמר לו, נזכור כל נפלאותיו אשר עשה, נשיח בהם.
אחינו כל בית ישראל הנתונים בצרה וכשביה גשמית או רוחנית,
העומדים בין בטוב בין ח"ו שלא בטוב - הבה נביטח השמיים,
נראה כי המקום מרחם עלינו. הבה נצא מאפילה לאור של אמונה,
הבה נחפוץ לנו עולם תלאות - לעולם פלאות, גולה לגאולה, הבה
נאיר את הכל באור ה'.

לכו אחים, לכו נרננה לה', נריעה לצור ישענו.
נקבלה פניו בתודה, בזמירות נריע לו.
כי אל גדול הוא ומלך גדול.
בואו יהודים, בואו נשתחוזה ונכרעה. בואו נברכה יחדיו לפני ה'
עושנו. כי הוא אלוקינו ואנחנו עם מרעיתו וצאן ידו. בואו שערינו
בתודה, הצרותיו בתהילה...

הבה נבשר יום יום ישועתו, נספר כבודו ונפלאותיו..."

יש גם חוברת נחמדה בשם "טוב להודות" המביאה במלים וציורים כל מיני דוגמאות לתודות ושבחים, על כל הטובות והחסדים שעושה עמנו ה' ית', דבר יום ביומו, בין השאר כתוב שם: "טוב להודות על כל דבר ומי שמזלזל באיזה דבר השי"ת לוקח אותו ממנו כדי שידע וירגיש גודל החסרון... מסופר על דוד המלך שלא ידע בשביל מה יש בעולם שומים, צרעה ועכביש, ולבסוף שלושת הדברים נצרכו לו והציילו אותו מיד אויביו, אל תחא בז לאף אדם ולשום דבר, כי כל דבר יש לו שעה שתצטרך לו".

ועוד כתוב שם, בשער ויצא, "צריך להתבונן מדי פעם על אצבעות הידיים, להתפעל מן המבנה המורכב של המנופים הזעירים והחמודים האלה.

על יכולת האחיזה והפעולות השונות... הכח והעדינות הרכות והזריזות, חשוב לרגע על הסבל הנורא של קטוע יד שלא מסוגל לכל אלו הפעולות, ואמור בשמחה - תודה לך ה' על האצבעות... בפרט תודה על יכולת הכתיבה, לתרגם רעיונות למושפטים, מלים, אותיות, קוים... שבסוף יוצא מזה ספר שלם עם קדושה... וכל זה נראה כל כך מובן ופשוט, ששוכחים לאמר תודה!..."

ניצוצות תודה...

...שלא עשני גוי

בליקוטי מוהר"ן י' אומר רבינו "כי עיקר גדולתו של הקב"ה הוא שגם העכו"ם ידעו שיש אלוקים שליט ומושל כמוכא בזהר בפרשת יתרו, כד אתא יתרו ואמר: "כי עתה ידעתי כי גדול ה' וכו'... כדין אתיקר ואתעלא שמא עילאה" (אז התכבד והתעלה שם העליון).

הרא"ש (ברכות פ"ג, סימן כ') כותב כי "יהודי חייב להכיר טובה לה' ית' על שזיכיתנו מכל האומות וקרבתנו להודות לך - לכאורה גם העכו"ם חייבים ויכולים להודות ואולם הכח להתבטל כלפי ה' ולהודות לו ית', כח זה הוא נחלתו הבלעדית של היהודי".

ועל כן "עם זו יצרתי לי, תהילתי יספרו" (ישעיהו מ"ג) הקב"ה יצר את עם ישראל כדי לשבחן ולספר תהילתו.

ואגב, הבן-איש חי בפרשת תולדות מציין כי פסוק זה נאמר על שבח ברכת השיר - "נשמת כל חי"...

ובסידור השל"ה כתוב: "דע כי שבח נשמת כל חי הוא גדול מאד ומדבר מומעלת נפש רוח ונשמה המאירה בנו, כי אנחנו חלק ה' עמו - חבל נחלתו".

ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם - שלא עשני גוי...

”ונשמרתם מאד לנפשותיכם” ...

עובר על בן אדם מה שעובר ... ואחד הדברים שחזקו אותי מאד, הן בגוף והן בנפש, זה דבר שהפסקתי ... הפסקתי לעשן. הנני מודה, מודה ומתודה בפה מלא ... אחרי שנים רבות, רבות מדי, של העלאת עשן הגעתי ב"ה להכרה ברורה שאני פשוט מזיק לעצמי ... שורף בריאותי, וכמובן גם ממוני, כמו ידי ...

על ההכרה וההפסקה אני מביע בזאת תודה רבה והודאה רבתי ... ראשית, תודה לאל שזכיתי להפסיק את המרוץ המטורף והמטופש של משחק האש והעשן ... משחק מסוכן המזכיר את הפתגם - "סיגריה זה מקל קצר שבקצהו האחד אש ובקצה השני טיפוש" ...

ממש מקל חובלים איום ונורא שכל שומר נפשו ירחק ממנו.

גם רבי נחמן מברסלב מזהיר מאד להתרחק מן העישון.

(חיי מוהר"ן רע"ג).

אין עשן בלי אש וכפי שלמדנו ביאדותנו -

עם אש לא משחקים ...

ובכן נחזור להיות ילדים ... נפסיק לשחק באש.

כל מי שהפסיק לעשן מודה על כך יום ויום ושעה שעה ... תודה

שאין לה שיעור. ויש כאן גם הודאה בעובדה והודעה לרבים

שהעישון מיותר, מפסיד ופשוט - מזיק... כפי שפורסם לאחרונה:
"בכל שנה מתים מעישון בעולם כחמשה מיליון איש ובישראל יש
ר"ל מדי שנה כעשרת אלפים קרבנות מות, ממגיפת העישון, יותר
ממספר ההרוגים במלחמות ובתאונות גם יחד".

כמובן שנוק העישון כבר ידוע ומפורסם בכל העולם ואין כאן
המקום להאריך בו, אלא רק לחזור ולאמר לכל מי שאיכפת לו
מחיינו וגם מחיי קרוביו והסובבים אותו... למען ה' ולמען החיים -
תפסיקו למות!...

למען ה', למענכם ולמען ילדיכם - תתחילו לחיות!...
הן תורתנו הקדושה מצוה עלינו לחיות - ככתוב "וחי בהם"...
"ובחרת בחיים"!

נוסף על כך גם "בעל הדבר" בעצמו מעיד על סחורתו...
ככתוב על כל קופסא - "העישון מזיק לבריאות", "העישון מזיק
לילדיך ולסובבים אותך" וכן "משרד הבריאות קובע - העישון
מקצר את החיים".

הוא שאמרנו בתחילה - סיגריה זה מקל קצר...

* * *

לסיכום העניין נפזר העשן ונחתום בחיך ... חיך מהסטיקרים...
"בבית הזה מעשנים יום כן ויום לא, היום לא!"...
במשרד זה לא שורפים כסף בידיים"...
"משרד-החיך קובע - חוק חיך חובה"...
"תן חיך - הכל לטובה"... "תהיה רק בשמחה"...
"תהיה שמח - תהיה בריא"...
"יש תרופה לעצבות... שמחה!" ואחרון אחרון חביב ומצחיק -
"העישון מזיק לבריאות - העצבות מזיקה לשמחה"...
יהי רצון שנזכה להיות בבריאות ובשמחה תמיד, אכי"ר...

מחשבה טובה...

"מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד" (ליקוטי מוהר"ן תנינא כ"ד)
וכמו שהשמחה היא רפואה לכל המחלות (ראה שם באורך, וכן
עיין שם גם בתורה ח' סעיף ו' ויערב לך) גם התודה היא מזור
ומרפא לכל התחלואים, כי כבר הוזכר לעיל כי השמחה והתודה
הם חברים טובים... - תרי רעין דלא מתפרשין - חולכים ביחד, יד
ביד, לכל אורך הדרך...
מזמור לתודה... עבדו את ה' בשמחה...

בשמחה - אותיות - מחשבה... מחשבה טובה - למושג תודה... -
הקב"ה מצרפה למעשה... "תודה טוב, ברוך השם"...
כאשר האדם מודה לה' ית' על כל הטובה שמשפיע עליו, הוא
מוודה בכך שבצעם טוב לו... ואין לך תרופה בדוקה ומנוסה מזאת
לבריאות שלימה בגוף ונפש.
כמאמר החכם: "כשתחשוב טוב - יהיה טוב"!... לבריאות...

צאינה וראינה...

"בזכות נשים צדקניות נגאלו ישראל"... כאז כן היום יש מעלה
גדולה ביותר לתפילת והודיית הנשים והאמהות.
ראשית להן התודה ששולחות בעליהן וילדיהן ללמוד תורה...
בזכותן העולם קיים.
ראויה כל אחת מהן להתברך ממקור הברכות ולזכות לתודה על
רב הטובה שהיא משפיעה בבית.
בסידור ענייני הבית וגידול הילדים שאין זו משימה קלה בכלל,
בפרט בימים אלה בהם טוב ורע משמשים בערכוביה, חושך
מכסה ארץ והניתוק רב מהחיבור...
יחי רצון שבזכות עמלן - "עמלנו הם הבנים" - נזכה שוב שיתקיים
בנו גם עתה: "צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה
שעטרה לו אמו ביום התונתו וביום שמחת לבו"... (שיר השירים ג')

חנוך לנער ...

אבא המביא לבנו צעצוע קטן ושומע ממנו תודה גדולה... כמה הוא שמח... קל וחומר, כמה שמח, כביכול, אבינו שבשמיים בכל תודה ותודה שאנו אומרים לו על כל השפע הרב שהוא נותן לנו... הרי המתנות שאנו מקבלים בכל יום ויום - לחם לאכול ובגד ללבוש, וכו', וכו' וכו' - אין ערוך לשווים ואין מניין למספרם.

מה נאמר ומה נדבר... מה נשיב לה' - כל תגמוליו עלינו... חשוב עד מאד לייקר את התודה אצל הילדים כך שכבר מגיל רך יהיו רגילים באמירתה, ויהיה קבוע בליבם ומורגל בפיהם להודות, בלב שלם ובפה מלא, על כל מה שמקבלים.

תודה מהקטנים - טובה להם ולגדולים...

"חנוך לנער על פי דרכו, גם כי יזקין לא יסור ממנה" (משלי כ"ב). ואז תהיה זו כבר דרך כבושה וסלולה, דרך המלך - לאמר תודה על כל מה שמקבלים מהמלך...

אי אפשר להאריך כאן, ואי אפשר להעריך בכלל, עד כמה חשוב עניין זה - החינוך לתודה - בקרב הילדים ובני הנוער.

זה יכול להשפיע טובה וברכה על כל דרך מחשבתם, מעשיהם וארחות חייהם.

חייבים אנו להשתדל בכך ביותר, ללמד את בני יהודה לאחוז בקשת התודה, לתפוש אמנות אבותיהם בפיהם ולהודות אף הם לאבותיהם...

יהי רצון שחפץ ה' בידינו יצלה ונזכה ללמוד וללמוד, לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי התודה הזאת, באהבה...
גם בעניין זה אין כוחנו אלא בפה ועל כן נחתום בתפילה זכה לסייעתא דשמיא...

(מליקוטי תפילות ל"ז) "עזרנו ברחמיך הרבים ותזמין לנו מלמדים טובים והגונים לבנינו שיהיו עוסקים במלאכתם באמונה, ללמוד הרבה עם בנינו בתכלית המועיל באמת, ויהיו כל המלמדי-תינוקות אנשים כשרים וצדיקים שלא יקלקלו חס ושלום את ההבל הקדוש של התינוקות של בית רבן, שהוא הבל פה שאין בו טא, ויעלה ויראה וירצה וישמע לפניך ההבל הקדוש של התינוקות של בית רבן ועל ידי זה תזכור את ברית אבותינו ותמתיק ותבטל מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל, כל הדינים וכל הגזירות שאינם טובות שנגזרו על עמך ישראל בכלל או בפרט..."

מי ילד לי את אלה? ...

בכל בוקר, אנו אומרים "הושיענו ה' אלוקינו וקבצנו מן הגוים, להודות לשם קדשך, להשתבח בתהילתך" (תהלים ק"ו).
רואים כאן שכל קיבוץ הגלויות בא כדי להודות לה' ית' ולהשתבח בתהילתו - וזאת שלימות הגאולה.
אם כן פשוט שכל מי שמודה כבר עכשיו לה' ית' על כל הטוב והחסד שגמלנו זוכה לקרב את ביאת הגואל...

”... ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים” - ברחמי ההודאה,
שהיא השתדלותנו - האיתערותא דלתתא לעורר רחמי שמיים,
איתערותא דלעילא.

בעזחי”ת בקרוב ”יתקע בשופר גדול ובאו האובדים בארץ אשור
והנידחים מארץ מצרים”... וכנסת ישראל תשתומם ממראה עיניה
ותשאַל ”מי ילד לי את אלה?”... (ישעיהו מ”ט) ואז יוכלו כל המודים
להשתבח בהודאתם שקיבצה את כל הנידחים - ככתוב - ”לא ידח
ממנו נידח” - ואין לך זיכוי הרבים גדול מזה.
”אנא ה’ הושיעה נא, אנא ה’ הצליחה נא”...
שנזכה להודות לך באמת...

בין אדם לחבירו

מעצם ענייני עוסק חיבור זה בתודה והודאה שבין אדם לקונו אך
מן הראוי לחזכיר כאן, ובודאי לא לשכוח, גם את חובת התודה
בין אדם לחבירו, ויש כמובן קשר הדוק ביניהם כמאמר חז”ל ”כל
שרוח הבריות נוחה הימנו - רוח המקום נוחה הימנו וכו’” (פרקי
אבות ג’, י’) ואומר על כך ר”ע מברטנורא - ”כל מי שאהוב למטה
בידוע שהוא אהוב למעלה” שנאמר (משלי ג’, ד’) ”ומצא חן ושכל
טוב בעיני אלוקים ואדם”.

מי יתן ונזכה לחבר בתודה שמיים וארץ ולראות את ישועת ה’
כהרף עין ”יהי רצון מלפני אבינו שבשמיים שנשמע ונתבשר
בשורות טובות, ישועות ונחמות, ויקבץ נידחינו מארבע כנפות
הארץ, ונאמר אמן”.

המלים הראשונות...

המילה הראשונה שיהודי אומר בבוקר היא - מודה...

"מודה אני לפניך מלך חי וקיים שהחזרת בי נשמתی בחמלה"...

והמילה הראשונה בפסוקי דזמרה - הודו...

"הודו לה' קראו בשמו"...

הנה, כי כן, ההודיה פותחת לנו את היום וככל שנרבה בה היא גם

עושה לנו את היום...

ואת "היומית"... ברווח גדול שאין לו שיעור.

"במידה שאדם מודד, בה מודדים לו" (סוטה ה:)

איך שהאדם מתנהג - כך מתנהגים עמו... "בדרך שבה האדם

הולך - בה מוליכין אותו"...

ככל שיאמר כאן למטה יותר תודה - כך יבקשו למעלה להשפיע

לו יותר טובה...

שיהיה לו עוד ועוד - על מה להודות...

"כל המוסיף - מוסיפים לו מן השמיים"...

ובדרך זו אפשר להוסיף גם, ע"פ המובא בזה"ק ובהאריז"ל, כי

לעתיד, בעולם הבא, מזכירין לאדם כל מה שלמד בעולם הזה.

בודאי יזכירו לו גם כל מה שהודה...

"הודו לה' כי טוב - כי לעולם חסדו"...

חצות לילה

"חצות לילה אקום להודות לך על משפטי צדקך" ... (תהלים קי"ט, ס"ב) ואומר רבינו (ליקוטי מוהר"ן קמ"ט) - "חצות הוא מסוגל כמו פדיון, כי הוא המתקת הדינים".

"...ועי"ז יהיה נחשב כאילו הוא משתדל בבניין בית המקדש ועי"ז יזכה להתקרב אל האמת, דהיינו להתקרב לצדיקים ויראים וכשרים אמיתיים שהם עיקר הפאר והחן והיופי האמת של העולם, ועי"ז יהיו נפתחין עיניו ויסתכל על עצמו בכל המידות וישוב בתשובה על כל המידות רעות ויזכה לדעת ולהכיר את שמו הגדול יתברך" (קיצור ליקוטי מוהר"ן תנינא ס"ז).

"...ה' יתברך מעורר רחמיו וממשיך חוט של חסד שנמשך בחצות ועל כן אז דייקא צריך להתעורר ולהתחזק ולחפש נקודתו הטובה, בבחי' - "אם אמרתי מטה רגלי חסדך ה' יסעדי" וכו' תלוייה הגאולה בכלל ובפרט, ועל כן גאולה הראשונה היתה בחצות, כמו שכתוב "חצות הלילה וכו'" - וכן גאולה האחרונה תהיה ע"י בחינת חצות, היינו ע"י הכשרים והיראים שעומדים בכל לילה בחצות, שע"ז הם ממשיכים על עצמם בחינת קדושת חצות לילה, שאז מתעורר חסד גדול"...

(ליקוטי הלכות, השכמת הבוקר, ה"א אות ט"ו)

פייבל - אשרינו

מובא בשיח שרפי קודש (חלק ב', תשפ"ו) מעשה שהיה: בעיר טעפליק דר אחד מאנ"ש ושמו היה "רבי פייבל", אולם תושבי העיר כינוהו "פייבל-אשרינו" - משום שהיה נוהג לקום לערוך את תיקון החצות בכל לילה ולילה בעת חצות, ולאחר שגמר את אמירת התיקון, לרוב שמחתו ששמח בזה שזכה לעמוד ולהתעורר בעת רצון כזה, היה רוקד ומזמר לעצמו התיבות "אשרינו מה טוב חלקנו וכו'..." והנה מוהרנ"ת בעת שהיה בא לבקר בטעפליק, היה רבי פייבל בא לקראתו ומקבלו בשמחה רבה.

פעם כשהגיע מוהרנ"ת לעיר ולא בא רבי פייבל לקראתו בין שאר אנ"ש שבאו לקבל פניו כנהוג, שאל מוהרנ"ת את אנ"ש, היכן רבי פייבל? ... ועמדו כמתמיהים כי לא הבינו תחילה למי מתכוון, עד שנענו מעצמם ואמרו: "אה, כוונתכם בודאי לפייבל-אשרינו... הוא כבר נפטר והלך לעולמו". באמרם זאת, הבחין מוהרנ"ת בקצת לעג בדבריהם, נענה ואמר, ובכן אומר לכם - אפילו אם יגיע רבי פייבל לעולם התוהו... "ענשו" שם יהיה שיקום בכל לילה בחצות ויערוך את התיקון ולאחריו ירקוד ויזמר לעצמו "אשרינו" ... עכ"ל. ואם כך בעולם התוהו בודאי ובודאי יהיה זה חלקו גם בגן עדן - לרקוד ולשיר אשרינו...

ואומרת הגמרא - בסנהדרין צ"א: - "כל האומר שירה בעולם הזה
זוכה ואומרה לעולם הבא, שנאמר - אשרי יושבי ביתך עוד יהלכוך
סלה..."

שורה תחתונה ואחרונה - מה שאדם עושה כאן - זה מה שיעשה
שם... והחי יתן אל לבו...

ועוד קצת אשרינו...

בעלים לתרופה (מכתב ת"ט) כותב רבי נתן "לכל אנשי שלומנו
מקטן ועד גדול כולם יעמדו על הברכה... מה מאד נכספתי להרחיב
הדיבור של אמת לכולכם, כי נפשכם קשורה בנפשי ואהבתנו היא
אהבה רבה ואהבת עולם לנצח. אך אין הזמן מספיק וכבר דיברתי
עמכם הרבה בעזרת השם יתברך, וכל ספריו הקדושים לפניכם
מי יתן שתתעסקו בהם תמיד וליך בדרכיו הקדושים בכל עת
כפי האדם וכפי המקום וכפי הזמן, כי השם יתברך מצמצם עצמו
מאין-סוף עד אין תכלית ומזמין לכל אדם מחשבה, דיבור ומעשה
כפי האדם וכו', ומרמז לו רמזים להתקרב אליו מכל מקום שהוא...
ואנו צריכים לאמר אלפים פעמים אשרינו, אשרינו על כל תורה
ותורה, על כל חידוש וחידוש שזכינו לקבל ממנו, אשר לולא תורתו
שעשועינו לא היינו יכולים להתקיים עתה באחרית הימים האלה,
בצוק העיתים האלה אשר באו מים עד נפש לכל אחד ואחד בגוף
ונפש וממון ופרנסה.

ותהילה לאל, בחסדו הגדול הפליא לעשות עמנו, לגלות תורות כאלה ועצות עמוקות כאלה על כל דבר ודבר, בכלל ובפרט בדרכים נפלאים מאד, בדרך תמימות ופשיטות גמור השוין לכל נפש. ואף-על-פי-כן הכל נמשך ממעייני הישועה, מזים עמוקים עצה וכו', עמוקים עמוקים מאד מאד, אשר אפילו מי שבא במעמקי מים ושיכולת שטפתחו יכול למצוא גם שם את השם יתברך ולהתקרב אליו מכל מקום שהוא על-ידי צעקה ואנחה ורצון וכיסופים טובים, ולשמה את נפשו תמיד בכל נקודה ונקודה טובה וכו'. למען השם ולמען השם לכל יזקינו בעיניכם חס ושלום, חס ושלום דברינו, כי הם מתחדשים בכל יום בבחינת חסדי השם כי לא תמנו וכו', חדשים לבקרים רבה אמונתך. דברי הכותב מקירות הלב לטובתכם ולהצלחתכם בזה ובכא לנצח, נתן מברסלב.

”כמשוש חתן על כלה” ...

”כל הנהנה מסעודת חתן ומשמחו כאילו הקריב תודה” (ברכות ו:)

יש להבין מה הקשר בין הנאה מסעודת חתן להקרבת תודה, וניתן לראות זאת בכתוב - ”ישיש עליך אלוקיך, כמשוש חתן על כלה” - שכל הגאולה העתידה נמשלת לשמחת נישואין בין חתן וכלה, מכאן שעצם ההשתתפות בשמחה הזאת כמוה כהקרבת קרבן תודה, שכאמור רק הוא ישאר לעתיד לבוא...

... מהרה ה' אלוקינו ישמע בערי יהודה ובחוצות ירושלים, קול ששון וקול שמחה, קול חתן וקול כלה, קול מצהלות חתנים מחופתם ונערים ממשתה נגינתם, ברוך אתה ה', משמח חתן עם הכלה”.

קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה

ישלמה פרים שפתינו

חז"ל תיקנו ברכת ההודאה אחרי ברכת העבודה שכיון שבאה עבודה באה תודה, שנאמר "זבח תודה יכבדנני" (תהלים נ) רש"י שם כותב - "המביא לי זבח של תשובה והודאה על עוונותיו הוא יכבדנני".

אחרי זביחה - תן הודאה - "עבודה והודאה הם דבר אחד שאף הודאה - עבודה של מקום היא" (ראה מגילה י"ח ורש"י שם).
... "ותהי לרצון תמיד עבודת ישראל עמך ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים". אכ"ר...

תודה אישית...

ביומן נעורי מצאתי כתוב - "כל הזמן אני מחפש אך רק לאחר שאמצא, אדע מה חיפשתי"...

לקח לי הרבה זמן... אך בחסדי ה' ית' הגעתי.

הנה הגעתי ואני כאן... יודע עכשיו מה חיפשתי כל הזמן.

חיפשתי להגיד תודה... באמת להגיד תודה.

ואף להודות על עצם הזכות להודות...

להודות באמת מעומק הלב, לדעת שכל הדרך הארוכה הזאת

- עם כל הנסיונות והירידות והעליות וכו' - היתה שווה הכל כדי

לאמר מילה אחת - תודה.

...לַיִם אַחֲרָיו

מובא בשם הש"ס"ה, כי טוב לאדם לזכור פסוק שיש בו אות ראשונה ואחרונה של שמו - כדי שיזכור את שמו לעולם הבא... בחסדי ה' ית', שני הפסוקים המזכירים את שמי מעידים בסופם על אין-סוף...

יוסף - "ה' יגמור בעדי, ה' חסדך לעולם מעשה ידיך אל תרף" (תהלים קל"ט).

דוד - "דרשו ה' ועוזו בקשו פניו תמיד" (תהלים ק"ה).

מי יתן ואזכה תמיד לחוסיף בתודה... עד בלי די, עד אין סוף... הולך ומודה, הולך ומוסיף... "וכל המוסיף - מוסיפים לו מן השמיים". אכ"ר...

* * *

כתוב בתהלים (קמ"ב) - "הוציאה ממסגר נפשי להודות את שמך"... דחינו, כל רצוני לצאת ממסגר הנפש - כדי שאוכל להודות לך... ובדרך מליצה אוסיף ואומר - אם לא תודתך שעשועי כי אז אבדתי בעניי...

וגם כתוב (ישעיהו כ"ז) - "הקיצו ורגנו שוכני עפר"...

מדוע להקיץ? ... כדי לרגן!...

מי שירגן - בודאי יקיץ... ה' יזכנו...

אין עיד מלכדו...

מה נפלאה היא התודה... הודאה רבה לרבונו של עולם. התודה
למי שאמר והיה העולם היא תמצית הכרת הטוב, הודעה והודאה
כי טוב ה' לכל ברואיו וחסדיו על כל מעשיו.
”אין לישראל ממה שישלמו לקב”ה אלא הודיה בלבד”...
(ילקוט תהלים תתע”ה)

בזכות התגלות התודה וההודאה יותר ויותר... ”ידע כל פעול כי
אתה פעלתו ויבין כל יצור כי אתה יצרתו ויאמר כל אשר נשמה
באפו ה' אלוקי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה”
(מתפילת ראש-השנה).

* * *

כותב שורות אלה עבד במשך השנים בעתונות, ברדיו ובטלוויזיה
ועסק רבות בסיקור חדשות ותיאור מאורעות בארץ ובעולם, עד
אשר השכיל לדעת עד כמה ההודאה לבורא עולם היא החדשה
הגדולה מכולן...
...”כי הוא לבדו מרום וקדוש, פועל גבורות עושה חדשות”...
(מתפילת השחר)

בזמן השרות ככתב צבאי, בגלי האתר של "עוצם ידי"... היו בכיסי חולצתי הירוקה שני פנקסים - אחד לכיסוי אירועים והשני לזכרונות אישיים. כאז כן עתה, גם בכיסי מעילי השחור נמצאים תדיר שני פנקסים ועדיין אני משמש כ"כתב צבאי"... הפעם, בחסדי ה' ית', זה צבאי שלי... צבא ה'.

"ברכי נפשי את ה', ה' אלוקי גדלת מאד... אשירה לה' בחיי, אזמרה לאלוקי בעודי"...

...לחיות על קידוש ה'

סבי יוסף בן דוד הי"ד נהרג בשואה על קידוש ה'. אני, נכדו הנושא את שמו, מבקש לחיות על קידוש ה'... בעניין זה ראיתי פעם, אי-שם במרחבי הנצח של ליקוטי הלכות, עצה טובה שעמדה לימיני בעת צרה והיתה לי למשיבת נפש, מעין קרן אורה באפלה.

"כשאדם מאמין שהכל מאתו ית' וכשיגיע הרגע הכי טוב בשבילו אז יוושע, בזאת הוא מקדש את ה' בחייו".

כדאי לחזור על משפט המפתח הזה כמה פעמים בכל יום - יש בכוחו לפתוח סתימות ולחפוף מניעות לנעימות... וזאת היא, לפי עניות דעתי והרגשת לבי, תמצית האפרסמון, אותה מתנה מופלאה הנקראת "המתן"... "הבא ליטהר מסייעין לו"... (ר' ליקוטי מוהר"ן ו').

כמה נפלאה העצה וכמה יקרה המתנה...
מתנת חיים מאוצר גנזי המלך...
שרק נדע להעריך אותה ולחיות לפיה... לקדש ה' בחיינו.
"מודה אני לפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שהוצאתני מאפלה
לאורה".

"בדחא דמלכא"

מבואר בזהר הקדוש (משפטים ק"ז) שדוד המלך הוא
"בדחא דמלכא", בדחן המלך, שאפילו בעת שחתודה על
חטאו בשבירת לב לא עזב את דרכי בדיחתו, כי דוד הוא
בחי' מלכות דקדושה, שהיא בחי' השכינה שהיא שמחתן
של ישראל ... ועיקר המלחמה של דוד עם הסטרא אחרא
והקליפות היה רק לשבר העצבות ולזכות לשמחה שזהו בחי'
עשרה מיני נגינה שהמשיך דוד בעולם על-ידי ספר תהלים
שכלול מכל העשרה מיני נגינה שהם בחי' שמחה, כמו שכתוב
(תהלים צ"ב), "עלי עשור ועלי נבל וכו', כי שמחתי ה' בפעלך"...
(ע"פ ליקוטי הלכות, נפילת אפיים ד' ו' וזאבן, אם רק נתכוון במאה
וחמישים מזמורי התהלים אשר רובם ככולם בשבח החודאה
מדברים נראה כמה מתאים לו, לראש המודים, לפזז ולכרכר לפני
מלך מלכי המלכים...

כתוב בזהר (בפרשת בלק קצ"ו), שיש בשמיים היכל אחד נסתר
וגנוז הנקרא "קן ציפור" ושם מעטרים עטרות למלך המשיח העתיד
לחתגלות - ואולי רמז יש כאן לק"ן מזמורי התודה והתהילה של
דוד המלך, מלכא משיחא...

ומזבא, בספר "תהילה לדוד", כי מי שחשקה נפשו להידבק בקב"ה
ירבה באמירת תהלים, ויאמרם בנחת ובשירה ובזמרה ובכוונת
הלב ובהכנעה.

מזמוריו ק"ן במספרם כמוניין "הכנעה" וכמוניין "כעס" -

והאומרם בהכנעה מתקן עוון הכעס... וזוכה לתשובה.

ראה גם בליקוטי מוהר"ן תניינא, ע"ג - "מי שרוצה לזכות לתשובה,
יהיה רגיל באמירת תהלים"...

יהי רצון שבעזה"י יתקיים בנו בקרוב "אור חדש - אור התודה - על
ציון תאיר ונזכה כולנו במהרה לאורו"...

להודות על כל הטובה.

שירת העפרדע...

"תניא כל האומר שירה בעולם הזה זוכה ואומרה לעולם הבא
שנאמר "אז ישיר משה", שר לא נאמר אלא ישיר, לעתיד לבוא...
אמרו חז"ל על דוד מלך ישראל, בשעה שסיים ספר תהלים זחה
דעתו עליו ואמר לפני הקב"ה - יש בריה שבראת בעולמך שאומרת
שירות תשבחות יותר ממוני?..."

באותה שעה נזדמנה לו צפרדע אחת ואמרה לו - דוד אל תזוח
דעתך עליך שאני אומרת שירות ותשבחות יותר ממך ולא עוד
אלא על כל שירה שאני אומרת ממשלת עליה שלושת אלפים
משלים שנאמר וידבר שלושת אלפים משל ויהי שירו חמישה
ואלף". (בהקדמה לפרק שירה)

וראה גם בליקוטי מוהר"ן (תורות ג' וט"ו) על אקרוקתא שחיא
צפרדע היינו צפר דעה...

... ועדיין בצפרדעים עסקינן, דכתיב... "ותעל הצפרדע ותכס את
ארץ מצרים" (שמות ה') ודורש שם רש"י - "צפרדע אחת היתה והיו
מכין אותה והיא מתזת נחילים נחילים"...

קיימא לן גדולה מידה טובה ממידת פורענות.

ובכן, ניטול רשות ונאמר שכל מילת תודה היוצאת מפינו מתחלקת
ומולידה מאות ואלפי טובות וישועות, לנו ולבנינו אחרינו עד
עולם...

כעת מובן מאליו מדוע "אין אנחנו מספיקים להודות לך ה' אלוקינו
ואלוקי אבותינו ולברך את שמך מלכנו על אחת מאלף אלף אלפי
אלפים ורבי רבבות פעמים, הטובות נסים ונפלאות שעשית עם
אבותינו ועמנו" ... כי כל תודה מולידה, כאמור, עוד ועוד טובות
נסים ונפלאות עד אין-סוף...

אשרינו...

ערב שבת קודש...

לפי מניין השנים של ימות עולם כבר עברנו את "חצות היום" של האלף הששי ויודעי הן יאמרו במליצה שכבר אפשר לטבול בטהרה לכבוד שבת המלכה...

לכבוד עולם הנצח של האלף השביעי שכולו טוב... כולו שבת. הבעל-שם-טוב הק' זי"ע יסד לומר בערב שבת את מזמור תהלים ק"ז - "הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו, יאמרו גאולי ה' אשר גאלם מיד צר". ממנו למדים כידוע חיוב ברכת הגומל לארבעה הצריכים להודות - וטעם לדבריו שאומרים "הודו" בערב שבת לפני מנחה כיון שאז הוא זמן המסוגל לתשובה שעל ידה יוצא ממאסר היצר ומתרפא מחולי הנפש ובא לישוב הדעת ולא יהיה עוד כהפקר המדבר ובוזה המזמור נותן הודאה על כל אלה ומוצא רפואה לנשמתו וכו'...

ועוד טעם, לפי שאין לך אחד מישראל שעבר עליו השבוע בלא נס, רק שאין בעל הנס מכיר בנסו ולפיכך אנו אומרים "הודו"... להודות לה' יתברך על כל נסיו, חסדיו ונפלאותיו.

"לכו נרננה לה', נריעה לצור ישענו" - אומרים אנו בקבלת שבת - "נקדמה פניו בתודה, בזמירות נריעה לו"... (תהלים צ"ה) מפרש המצודת דוד - "נקדם עצמנו לבוא מול פניו בהודאת שפתיים להודות לו על הטובה הבאה"...

ובכן הנה כעת, עת רצון... "ראשון לציון הנה הנם ולירושלים מבשר אתן" (ישעיהו מ"א) אחרי גלות ארוכה הגיע זמן הגאולה... "אמרו גאולי ה' - טבולי יום הששי העומדים בסילודין לפני בורא כל עלמין - "הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו"...

הרחב פיך ואמלאהו...

ראשית לידתו של חיבור זה בליץ הסדר ואחרית כתיבתו ביום פסח שני, ראשית ספירת החוד... חודש תמים של השגחה מופלאה וסייעתא דשמיא, שבלעדיה לא היתה נכתבת כאן אפילו אות אחת... כי ממך הכל - ומידך נתנו לך... על הזכות לכתוב את החיים ולחיות את הכתוב קובע לו חיבור זה תודה בפני עצמה... "מאת ה' היתה זאת, היא נפלאה בעינינו זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו".

בגלל אבות...

מסכת התודה הזאת, הצרופה ורצופה באלה הדפים, עשתה לילות כימים... "יום ליום יביע אומר ולילה ללילה יחזה דעת"... לצד שעות ארוכות של כתיבה, עריכה ואף מחיקה... חושקעו בה גם שעות יקרות של תפילה ותחינה, משאלת הלב ובקשת הפה

מרבנו של עולם שיחדש בקרבי רוח נכון, רוח קדושה וטהרה בעזרתה ניתן להביע תודה ראויה לשמה.

התפללתי ובקשתי שתצלח העשייה ותבורך העיסה... בכל הנפת קולמוס... "כעט ביד הסופר"... במוצאי שבתות נסעתי בהסעה הלילית לחברון, לעמוד בחצות ליד קיר מערת המכפלה, לבקש מאבותינו הקדושים שימליצו טוב בעדי ובעד חיבורי... משוש חי ונדבת לבי...

התחננתי על נפשי שאזכה לברכה וסייעתא דשמיא, בבחי' "נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי"... ככתוב בדברי הימים "וכי מי אני ומי עמי כי נעצור כח להתנדב כזאת, כי ממך הכל ומידך נתנו לך"... בחלוף השבוע הבא עלי לטובה הלכתי בערב שבת לכותל המערבי, שריד בית מקדשנו, לחודות לאבות, הבאים שמה לקבלת שבת כידוע, בבחי' מודה על העבר ומבקש על העתיד... "הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו, יאמרו גאולי ה' אשר גאלם מיד צר"...

"אשרי תבחר ותקרב ישכון חצריך נשבעה בטוב ביתך קדוש היכלך"...

וכמו שאומרים בברית המילה נשיר גם אנו שירה חדשה... "שירה חדשה שכתו גאולים, בגלל אבות תושיע בנים ותביא גאולה לבני בניהם"... ישועת ה' כחרף עין, בעיתה אחישנה, אכי"ר...

חוד שבהוד ...

כיון שהזכרנו לעיל שכתובת חיבור זה הגיעה לסיימה בימי ספירת החוד, ראוי להוסיף כאן מתוך הספר "וספרתם לכם", על ימי ספירת העומר, בו כותב המחבר זצ"ל, בעל פירוש "מתוק מדבש", כי מבואר בזהר הק' שהוד הוא שורש ההודאה כמובא שם - "הוד ביה חודו לה' " ועל כן ביום ל"ג בעומר, יומא דהילולא דרשב"י, ניתן להשלים את ההודאה בהודאה פנימית על עצם זה שזוכה לחיות עומד לפני הקב"ה להודות לו... ועל זה ירמוז היום בעצמו שמידתו "חוד שבהוד" ... עכ"ל, שפתיים יישק... מתוק מדבש.

עלה ברעיוני שאולי יש כאן הסבר כלשהוא לפשר התכנסות הרבבות העולים מירונה ביום ל"ג בעומר שאין כדוגמתה בשום מקום בעולם, לא היה כדבר הזה מימות עולם שמאות ואלפים כה רבים פוקדים ציונו של צדיק ביום פטירתו.

כעת, לאור החוד מתבהר ומתברר יסוד העניין וניתן לאמר שכל רבבות העולים והמתכנסין, מבקשים ונכספים להיכלל בזכות העצומה הזאת - זכות החודיה... ובפרט עתה ביום הקדוש הזה, חוד שבהוד, שכאמור יכולים להודות בו על עצם החודיה...

... ועמך ישראל כולם צדיקים... מאמינים בני מאמינים, צאן קדשים... "גם אם הם לא חזו - מזליי חזי"... רוצים בכל ליבם ומאודם להיכלל בקודש הקדשים, באתרא קדישא הדין ביזמא דהילולא של צדיק יסוד עולם, עיר וקדיש מן שמיא נחית...

אור מופלא רום מעלה...

בליל ל"ג בעומר במירון, במעלה ההר בחצות הלילה, לבי נושא את רגלי ופי נושא תפילה חרישית "אנא ה', תעמוד לי כעת, עת רצון, זכותו של בעל ההילולא העיר וקדיש, לשמוע מן שמיא אות וסימן כי רצויה כוונתי והתקבלה מנחתי... יעלה נא קרבני, קרבן "תודה" לרצון לפניך..."

ובאותו רגע, בעוד רגלי מרקדות מעלה ושפתי מרחשות מעלה מעלה, שומעות אזני שירה אדירה הבוקעת מלמעלה...
"יודו לה' חסדו... יודו לה' חסדו... יודו לה' חסדו... ונפלאותיו לבני אדם..."

אכן כן, כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק...
תודה לך, תודה ה'...

”הללוהו בתה ומחול”

פנים רבות לתודה והמשותפת לכולן היא השמחה...

שמחת החיים.

”אין לך שמחה כהתרת הספקות” - והתודה היא התרת הספקות

הגדולה ביותר...

”טוב להודות!”... כי מיד כשאנו מודים אנו מעידים בכך שבלי

ספק הדבר טוב!...

החיים טובים, יפים ואפילו נפלאים...

כידוע, ספק (בגימטריה עמלק) הוא היצר הרע ואותו אנו מכניעים

לתודה פשוטה, אין יותר ספק, הכל טוב...”טוב להודות לה”.

שמחת ההודאה באה לידי ביטוי באופנים שונים שהגדול מכולם

הוא... הריקוד. כן... עד כמה שהדבר נשמע מוזר ותמוה, דווקא

הריקוד יש בכוחו להעלות את כל הניצוצות ולכבט את שארית

הספקות. ”על-ידי ריקודים והמחאת כף אל כף נעשה המתקת

הדינים” (ליקוטי מוהר”ן י) - ”כי ריקודים והמחאת כף נמשכים

מבחינת הרוח שבלב, כנראה בחוש, כי ע”י שמחת הלב הוא מרקד

ומכה כף אל כף... וזהו בחינת ”לבו נשא את רגליו” היינו ע”י הרוח

שבלב באים הריקודים”...

ועוד בעניין השמחה, שהיא כאמור תמצית ותכלית התודה וההודאה,

מובא משל (בליקוטי מוהר”ן תניינא כ”ג) ”שלפעמים כשבני אדם

שמחים ומרקדים אזי חוטפים איש אחד מבחוזן, שהוא בעצבות

ומרה שחורה, ומכניסים אותו בעל כרחו לתוך מחול המרקדים ומכריחים אותו בעל כרחו שיהיה שמה עמהם גם כן. כך יש גם בעניין השמחה, כי כשאדם שמה אזי המרה שחורה והיסורים מסתלקים הצידה אבל מעלה יתירה היא להתאמן ולרדוף אחרי המרה שחורה ולהכניס אותה דווקא גם כן בתוך השמחה, באופן שהיא בעצמה תהפך לשמחה...

שיתפכו העצבות והמרה שחורה וכל היסורים לשמחה גדולה, כדרך הבא לתוך השמחה מהפך כל הדאגות והעצבות שלו לשמחה... וזה בחי' - "ששון ושמחה ישיגו ונסו יגון ואנחה" (ישעיהו ל"ה), שהיגון והאנחה בורחים מן השמחה..."

אכן, יש עניין שיתפך הכל לטובה... וברורה מעל לכל ספק - אמרת רבינו הידועה - "מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד" ה' יזכנו...

אחרון אחרון חביב...

באחרון מסיפורי המעשיות משנים קדמוניות, המעשה משבעת הבעטלירס (הקבצנים), מוזכר הבעטליר האחרון "שהיה בלא רגליים"...

את עצם המעשה "לא זכינו לשמעה ואמר שלא יספרה עוד... עד שיבוא משיח במהרה בימינו, אמן".

אולי ניתן לפרש כאן שהבעטליר האחרון היה מרקד כל כך מהר עד כי רגליו כלל אינן נראות... "מפזז ומכרכר בכל עוז"... ולפיכך נדמה כאילו אין לו רגליים...

זהו הריקוד האחרון, ריקוד ההודאה - הריקוד הנצחי שאין לו הפסקה... כל הזמן רוקד ומודה... לא מפסיק לרקוד ולא מפסיק להודות... והוא הבעטליר השביעי, הקבצן האחרון המקבץ ואוסף את כל הניצוצות... כל השביעיות חביבין ואחרון אחרון חביב מכולם...

השביעי מזכיר את היום השביעי - שבת קודש, מעין עולם הבא... ורומז גם לספירה השביעית - ספירת המלכות, דוד המלך, מלכא משיחא... משיח צדקנו החולך לפנינו ועתיד להתגלות במהרה בימינו, אמן.

מחול הצדיקים...

"התיקון האחרון לפני הגאולה הוא תיקון הרגלין" - כותב בעל "הניגון" - תיקון עקבתא דמשיחא, ששם בעקב - אחיזת הנחש, וע"י הבעטליר השביעי, חסר הרגליים, המרמז על המשיח יתקון עניין הרגלין בשלמות. וזהו ש"עתיד הקב"ה לעשות מחול לצדיקים לעתיד לבוא" (תענית ז"א). כי התיקון האחרון יהיה המחול והריקודים שהוא סוד הבעטליר האחרון המרקד במהירות גדולה

כל כך עד שרגליו אינן נוגעות בארץ ואינן נראות כלל.
 וזה הריקוד שאינו נראה, נמשך מריקוד הגאולה העתידה לבוא...
 ובזאת אפשר לבאר מדוע רבינו לא סיפר את המעשה של
 הבעט"ר השביעי כי בו מונח סוד הגאולה ועדיין לא הגיע הזמן...
 יהי רצון שנזכה להצטרף לריקוד הזה בקרוב בימינו, אמן.
 וזהו שרבינו אמר (בחיי מוהר"ן ש"מ) "העולם עוד לא טעמו אותי,
 עדיין. אילו היו שומעים רק תורה אחת שאני אומר עם הניגון
 והריקוד שלה, היו כולם בטלים בביטול גמור, דחינו כל העולם
 כולו, אפילו חיות ועשבים וכו', היו מתבטלים בכלות הנפש מגודל
 יוצם התענוג המופלא והמופלאג מאד מאד..."
 ומשמע מדבריו אלה שהניגון והריקוד של תורתו הקדושה נעלמים
 בתכלית וזהו בחי' שיר חדש ומחול הצדיקים - שיתגלו לעתיד
 לבוא. ועוד הוסיף ואמר (שם קנ"ז) "אנחנו דומים למי שמנגן
 והעולם מרקדים... ומי שאינו מבין ושומע את הניגון - פליאה היא
 בעיניו מה הם רצים ומרקדים... כך היא פליאה אצל העולם על מה
 אתם רצים אחרי..."
 מובא בזהר חדש כי בכל שבת נכנס הקב"ה לגן עדן, לרקוד עם
 הצדיקים ושבת, כידוע, היא מעין עולם הבא...
 וזה בחי' הריקוד הנעלם שהצדיקים זוכים לו בגן עדן ועדיין לא
 הגיע זמנו להתגלות... ורמז רבינו (שם קט"ו) - "אנחנו כבשנו את
 עיר ברסלב בהמחאת כף וריקודין".

טעם של פעם, מן העבר והעתיד, נמצא גם בחוזה...
במנייני התפילה של חסידי ברסלב הנוהגים לרקוד אחרי שחרית
וערבית, דבר יום ביומו, יומם ולילה לא ישבותו...
וחכל במעגל אחד גדול, שאין לו ראשית ואף לא אחרית,
אין לו ראש ואף לא זנב...
כולם ביחד שלובי יד, כאיש אחד בלב אחד...
לבו, לב בשר, נשא את רגליו...
"אנן - אנשי נחל גובע - בחכיבותא תליא"...

עוד מזאת...

דוד המלך זיע"א היה "מפזז ומכרכר בכל עוז לפני ה'"...
ואמר - "ונקלותי עוד מזאת והייתי שפל בעיני..."
(שמואל ב', ו') כלומר שעיקר הריקוד הוא ביטול, הכנעה
ושפלות.
ללא הכנעה ושפלות אי אפשר לרקד באמת ומי שיש בו גאון
וכבוד אינו יכול לרקוד...
ושמעתי על כך הסבר נאה - כבוד זה אותיות כובד, והריקוד
מטבעו מזיז את כובד האדם ממקום למקום וזה אינו יכול לעשות
אלא מי שמבטל את כבודו...
מי שמוחל על כבודו... זוכה להתכבד במחול!

ועל כן המפזז והמכרכר הגדול הוא דוד המלך, מלכא משיחא,
המבטל עצמו לגמרי "והייתי שפל בעיני" ... "תולעת ולא איש" ...
והוא ראש המודים, הוא הראש למרקדים..
הוא מלכנו המרקד לפנינו - יהי רצון שנזכה לרקד אחריו.
אכ"ר ...

* * *

תם ונשלם שבח לאל בורא עולם... נכתב ונחתם בחצות הלילה
בציון דוד המלך זיע"א, בליל ששי, עש"ק נשא... לבי נשא הערב
את רגלי בריקודי חתונה... בחר ציון היתה פליטה...
בעל תשובה צעיר מישיבת "נחלי נצה" ערך את חופתו במרומי הגג
והשמחה הרקיעה שחקים... גם הרגלין...
"כי הרגלין הם בחי' נצה וזוד" - אומר רבינו בתורה ל"ב על ריקודי
החתונה - "והם מתנשאים על ידי שמחת הלב..."
בברסלב בוערת אש... אש הנצה... אש השמחה...
"אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה"
אנא ה'... הבער אותה בלבי...

בסגת התהנית...

איש המוסיקה בסיפור אישי

הודפס בספר "טעם גן-עדן" (עמוד 140)

קרוב לחצות לילה, אור לח"י תשרי יום ההילולא של רבי נחמן מברסלב, הגענו לצינו הקדוש באומן.

שמונה חסידים ישבו שם סביב לשולחן חגיגי בסוכה קטנה מוצפת אור, קר היה הלילה והם ישבו והמתינו לשניים שישלימו מנין... במקום הקדוש הזה קיבלתי הבזק אדיר שעיצב סופית את דמותי בעתיד: עד עכשיו היה העולם מחולק אצלי לשני מערכות, הכרתי אנשי רוח והכרתי את העולם החומרי, אך אלו היו שני מישורים שאף אחד לא קשור לשני. הרוחניים היו מנותקים לגמרי, תלושים מהמציאות ומרחפים בעננים, ואילו החומריים היו אנשי העולם הזה השקועים עד צוואר ברדיפה אחרי הנאות של רגע, עדיין לא פגשתי אנשי צורה שיהיו בשמים ובארץ גם יחד: רוחניים, אצילים, עדיני נפש, ועם זאת אנשים שהיים אתנו כאן, שמתמודדים עם הגשם ורותמים אותו לרוח. אותם ברסלבים מאירים שאירחו אותנו לסעודה הצנועה באותה סוכה קטנה בפינת הציון היו בדיוק האנשים האלה. למראית עין הם היו פשוטים לחלוטין, היצונית לא ראת עליהם שום דבר מיוחד, אך ברגע שהם פתחו את הפה... ישב שם הרב יוסף והחל לקרוא את סיפור היום הרביעי במעשה משבעה בעטלערס, הוא באר לעומק את מהותה הפנימית של

המוסיקה, זו המחברת עמקי תהום עם רום שמים והופכת את הירידות הנמוכות ביותר לגדולות שבעליות. דווקא השילוב בין הצליל הנמוך ביותר לצליל הגבוה ביותר הוא מה שיוצר את הניגון הנפלא ביותר, זהו סוד המוסיקה וזהו סודו של המנגן הגדול רבי נחמן...

והוא דיבר ודיבר ודיבר ובשילי, איש המוסיקה והצלילים, זה כבר היה יותר מדי... הרגשתי שזהו זה, הגעתי ליעד הסופי, אני ברסלב! חצי שנה הייתי צועק לה': אנא החזירני כבר לארץ הקודש, אינני מסוגל לסבול את הגויים ואת הטומאה, הביאני אל הר קדשך... פעם פגש אותי אדם באקראי ואמר לי: אם אתה חוזר לארץ, אתה חוזר ישר לשיבה! ברגע ההוא אמנם הבטחתי לה' שכך אעשה אבל עכשיו ידעתי שאני גם אקיים, אני חוזר לארץ וישר ישר לברסלב! כי באותה שעה של קורת רוח בצילה של הסוכה האומנית שמפתחה נשקף הציון הקדוש הבנתי כבר שאם אני משקיע שנים של חיפוש אחרי המושג "אמת" אז הוא נמצא פה ורק פה! רבי נחמן הוא אמת, האנשים שלו הם אמת והדרך עליה אצמד מהיום היא היא האמת. אתם יכולים לתאר לעצמכם באילו הרגשות ניגשתי לפתח חדרו של רבינו הקדוש כדי לתת את הפרוטה לצדקה, לומר את עשרת המזמורים, ולהתוודות ולצעוק מעומק הלב: תודה, תודה, תודה...

”כך דומיה תהי'לה”...

”כי אני ידעתי, כי גדול ה' ואדוננו מכל אלוקים” (תהלים קל”ה)
ומזבא על כך בשיחות הר”ן א' - ”דוד המלך ע”ה אמר - כי אני ידעתי. אני ידעתי דייקא, כי גדולת הכורא יתברך אי-אפשר לאמר לחברו ואפילו לעצמו אי-אפשר לספר מיום ליום לפי מה שמזריח לו ומתנוצץ לו באותו היום, אינו יכול לספר לעצמו ליום שני הזריחה וההתנוצצות של גדולתו ית' שהיה לו אתמול. ועל כן אמר - כי אני ידעתי, אני ידעתי דייקא - כי אי-אפשר לספר כלל”.

אין מלים לתאר ולספר...

וכבר אמר נעים זמירות ישראל כי הדומיה היא התהי'לה, השתיקה היא ההודאה הגדולה ביותר.

ואכן בהודאת בעל דין נאמר - שתיקה כהודאה...

ובדיני שמים - מודה ועוזב ירוחם...

לפחות נודה שעוד לא הספקנו להודות והמרחם ירחם עלינו...

לפחות נוכל לאמר שרצינו והשתדלנו והמעט שהספקנו יעמוד לזכותנו...

אחרי הכל, מה נאמר ומה נדבר, מה נוסיף אנו - יתמי דיתמי, בעניין כה רם ונישא כשבח ההודאה.

נותר לנו רק לגמור את ההלל... עכשיו לפני שיהיה מאוחר מידי -
ואם לא עכשיו - אימתי?...
”לא המתים יהללו יה ולא כל יורדי דומה.
ואנחנו נברך יה מעתה ועד עולם, הללויה”.

כמה תודות מפנקס הזכרונות

עוד אבינו חי...

אחרי שרותי הצבאי ב"גלי צה"ל" הגעתי לטורונטו בקנדה
לחשתלמות מקצועית בתקשורת המונית - בעיקר בהפקת סרטים
ותכניות טלוויזיה.

בתום שנת הלימודים התמנתי לשמש כדובר הביתן הישראלי וכתב
"קול ישראל" בתערוכה העולמית - אקספו 67 - במונטריאול.
החיים נראו אז יפים ונפלאים עד שיום אחד כיסו עננים כבדים את
פני השמיים... ענני מלחמה... היה זה ערב מלחמת ששת הימים
וחמתיחות הגיעה לשיאה.

התכנסנו מספר חברים לצפות בחדשות שלא בישרו טובות ואז
לפתע נשמעו בחלל החדר צלילי גיטרה וקול חם ששר מכל
הלב...

"עוד אבינו חי... עוד אבינו חי... עם ישראל... עם ישראל..."

עם ישראל חי!"...

היה זה הזמר ר' שלמה קרליבך, שהיה אתנו באותו ערב ושר...
ושר... ושר... מלים גדולות עד השעות הקטנות...

עם שחר נודע על פרוץ המלחמה ובלבי גמלה ההחלטה...
לשוב הביתה.

למרות כל התנאים הקוסמים והתכניות המקסימות שהיו לי שם -
הרגשתי שמקומי בשעה זאת איננו שם אלא רק בארץ ועלי לחזור
בכל מחיר. באותו יום התפטרתי מתפקידי ונסעתי לניו-יורק שם
הצלחתי להצטרף לטיסה הראשונה שיצאה ארצה. אחרי הניות
ביניים באירופה, בהמתנה לפתיחת שדה התעופה בלוד, נחתנו
בארץ ביום בו שוחרר הכותל המערבי...

כעבור מספר שעות עמדתי לפניו, בין מאובקי מדים ספוגי זיעה,
מוקפי דם ואש ותמרות עשן... העיניים היו דלוקות מחוסר שינה
ואדומות מבכי... דמעה אחת עמדה מעל כולם - דמעת הודייה
לבורא עולם... שפתיים לוחשות נצמדו לאבנים הדוממות...
”ושבו בנים לגבולם”.

רבים וטובים, אחים ורעים, נפלו בדרך... ולא זכו לתת נשיקה
לכותל... תחינה שורות אלה - נשיקות לזכרם...
בסימטא הצרה והמפויחת עמדה ההיסטוריה מלכת... ”מעולם
לא זזה שכינה מכותל מערבי”... תפילה אחת התגלגלה במרומים
בשעה שנראתה כנצח נצחים... ”אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני,
תדבק לשוני לחכי אם לא אזכרכי, אם לא אעלה את ירושלים על
ראש שמחתי”...

כביאת גואלנו, בבית מקדשנו, במהרה בימינו... אמן.

תפילה לשלום... (לקוטי תפילות א', כ"ז)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלקי אבותינו, אדון השלום, מלך שהשלום שלו, שתשים שלום בין עמך ישראל, ויתרבה השלום, עד שיומשך השלום בין כל באי עולם, ולא יהיה שום שנאה וקנאה ותחרות וניצחון וקנטור בין אחד לחברו, רק יהיה אהבה ושלום גדול בין כולם, וכל אחד ידע באהבת חברו, שחברו דורש טובתו ומבקש אהבתו וחפץ בהצלחתו הנצחית, עד שיוכלו להתוועד ולהתקבץ יחד כל אחד עם חבריו, וידברו זה עם זה, ויסבירו זה לזה האמת, עד שיוכלו לעורר זה את זה, ולהזכיר זה את זה, להסתכל על עצמו היטב היטב בעולם הזה, עולם העובר כהרף עין, צל עובר, לא כצלו של דקל, ולא כצלו של כותל, אלא כצלו של עוף הפורה, וידבר וישיח כל אחד עם חברו, מוחו התכלית מכל תאוות עולם הזה, והבליו, ועל מה אתינן להאי עלמא שפלה... וירבו לדבר זה עם זה באהבה ואהוה וחיבה גדולה באמת לאמיתה מעומקא דליבא, בלי שום נצחון וקנטור כלל עד שיעורר כל אחד את חברו לשוב אל ה' באמת."

מים רבים...

"תודה רטובה" שלוחה מאלה הדפים לכמה וכמה אנשים יקרים.
לחברי יובל שהציל אותי בימי הילדות מטביעה באגם מים עמוקים,
בואדי שלייד ביתנו.

ולמציל של קייטנת הנעורים בחוף כפר גלים ששלף אותי
ממערבולת מים סוערים.

אחריהם מגיעות עוד תודות לחברים טובים ומצילים נעלמים -
יבואו כולם על הכרחה, בתודה רבה מעומקא דליבא...
מה אומר ומה אדבר...

אלמלא הם, לא היה קיים כאן לא חיבור ולא מחבר...
"ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם, הגומל לחייבים טובות,
שגמלני כל טוב". תודה...

אין בפי די מלים להביע רחשי לבי, להודות כאן לבוראי, על
המתנה הגדולה מכולן - מתנת החיים.

"מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה"...

ושוב כתמיד, נזקק יוסף למילותיו של דוד...

"קוה קויתי ה', ויט אלי וישמע שועתי, ויעלני מבור שאון מטיט
חיון, ויקם על סלע רגלי, כונן אשורי, ויתן בפי שיר חדש, תהילה
לאלוקינו"... (תהלים מ')

ועוד מלים בתהלים המופלאים (במזמור נ"ו) - "עלי אלוקים נדריך,
אשלם תודות לך. כי הצלת נפשי ממות, הלא רגלי מדחי, להתהלך
לפני אלוקים, כאור החיים".

למען אהי זדעי ...

אדם לא יודע מה ילד יום... וכו', וכו'...

הבה נקבל כעת בקבלה גמורה, כאיש אחד בלב אחד...

כ"כנישתא חדא" ... "כי בשמחה תצאו"...

שכאשר נצא, בעזחי"ת בקרוב בימינו, ממוצרי הגלות

למרחב הגאולה – נאמר בשמחה...

נשמת

נְשִׁמַת כָּל זוּי תִּתְבָּרַךְ אֶת שִׁמְךָ יי אֱלֹהֵינוּ, וְרוּזוּ כָּל
בְּשָׂר תִּפְאָר וְתִרְוָבִים וְכִרְךָ מִלְכָּנוּ תְּמִיד. מִן הָעוֹלָם
וְעַד הָעוֹלָם אֲתָה אֵל, וּמִבְּלַעֲדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ גּוֹאֵל
וּמוֹשִׁיעַ, פּוֹדֶה וּמַצִּיל וּמַפְרִיֵס וְעוֹנֶה וּמְרוּזִים בְּכָל עֵת
צָרָה וְצוּקָה, אֵין לָנוּ מֶלֶךְ אֶלָּא אֲתָה. אֱלֹהֵי הָרְאשׁוֹנִים
וְהָאַזְרוּנִים, אֱלֹהֵי כָּל בְּרִיּוֹת, אֲדוֹן כָּל תּוֹכְדוֹת,
הַמְהַלְלֵי בָּרַב הַתְּשִׁבּוּזוֹת, הַמְזַהֲנֵי עוֹלָמוֹ בְּזוֹסֵד וּבְרִיּוֹתָיו
בְּרוּזוּבִים. וַיִּי עַר הַזֶּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן, הַמְעוֹרָר
יְשָׁנִים, וְהַמְקִיץ גֵּרְדָּמִים, הַמְשִׁיזוּ אֶלְמִים, וְהַמְתִּיר
אֲסוּרִים, וְהַסּוֹמֵךְ גּוֹפְלִים, וְהַזּוֹקֵף כְּפוּפִים. לָךְ לְבַדְךָ
אֲנֻזְנוּ מוֹדִים, וְאָלוּ פִינוּ מִלֹּא שִׁירָה כָּיָם, וְלִשְׁנוֹנוּ רְזָה
כְּהַמּוֹן גְּלִיו, וְשִׁפְתוֹתֵינוּ שִׁבּוּז כְּמַרוּזְבֵי רְקִיעַ, וְעֵינֵינוּ
מְאִירוֹת כְּשֶׁמֶשׁ וּכְיָרוֹז, וַיְדִינוּ פְּרוּשׁוֹת כְּנִשְׂרֵי שָׁמַיִם,

וּרְגָלֵינוּ קָלוּת פְּאִילוּת, אִין אָנוּ מִסְפִּיקִים לְהוֹדוֹת לְךָ,
יְי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, וּלְבָרֵךְ אֶת שְׁמֹךְ מִלְכָּנוּ, עַל
אֲזוּת מֵאֶלֶף אֶלֶף אֶלְפֵי אֶלְפִים וְרַבֵּי רַבְבוֹת פְּעָמִים
הַטּוֹבוֹת נְסִים וְנִפְלְאוֹת שֶׁעָשִׂיתָ עִם אֲבוֹתֵינוּ וְעִמָּנוּ.
מִלְפָּנֶיךָ מוֹמָצִים וְנִלְתָּנוּ, יְי אֱלֹהֵינוּ, וּמִבֵּית עֲבָדֶיךָ
פְּדִיתָנוּ, בָּרַעַב וְזָנְתָנוּ וּבְשֶׁבַע כִּלְכַלְתָּנוּ, מִזֹּרֵב הַצִּלְתָּנוּ
וּמִדְּבַר מִלְטָתָנוּ וּמִזֹּזְלִים רָעִים וְרַבִּים וְנִאֲמָנִים דְּלִיתָנוּ.
עַד הִנֵּה עֲזָרוֹנוּ רוֹזְמִיךְ וְלֹא עֲזָבוֹנוּ זֹסְדִיךְ יְי אֱלֹהֵינוּ
וְאֵל תִּטְשֵׁנוּ, יְי אֱלֹהֵינוּ, לְנִצְחוֹ. עַל כֵּן אֲבָרִים שֶׁפִּלְגַת
בָּנוּ, וְרוּז וְנִשְׁמָה שֶׁנְּפוּזָת בְּאִפְנוּ, וְלִשׁוֹן אֲשֶׁר שְׁמַת
בְּפִינוּ, הֵן הֵם יוֹדוּ וַיְבָרְכוּ וַיִּשְׁבְּחוּ וַיִּפְאָרוּ וַיִּשְׁוֹרְרוּ
וַיְרוֹמְמוּ וַיַּעֲרִיצוּ וַיִּקְדִּישׁוּ וַיְמַלִּיכוּ אֶת שְׁמֹךְ מִלְכָּנוּ
תָּמִיד, כִּי כָל פֶּה לְךָ יוֹדֶה, וְכָל לָשׁוֹן לְךָ תִּשְׁבַּע, וְכָל
עֵין לְךָ תִּצְפֶּה, וְכָל בָּרֵךְ לְךָ תִּכְרַע, וְכָל קוֹמָה לְפָנֶיךָ
תִּשְׁתַּוְּוֶה, וְכָל הַלְבָבוֹת יִירְאוּךָ, וְכָל קָרֵב וְכָלִיוֹת
יִזְמְרוּ לְשִׁמְךָ, כִּדְבַר שֶׁכָּתוּב: כָּל עֲצָמוֹתַי תִּאֲמַרְנָה,
יְי מִי כְמוֹךָ, מִצִּיל עֲנִי מִזֹּזֶק מִמֵּנוּ וְעֲנִי וְאֲבִיוֹן מִזֹּזְלוֹ.
שׁוּעַת עֲנִיִּים אַתָּה תִּשְׁמַע, צַעֲקַת הַדָּל תִּקְשִׁיב וְתוֹשִׁיעַ.
מִי יִדְמֶה לְךָ וּמִי יִשְׁוֶה לְךָ וּמִי יַעֲרֶךְ לְךָ, הָאֵל הַגָּדוֹל
הַגָּבוֹר וְהַנּוֹרָא, אֵל עֲלִיוֹן קוֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ. נְהַלְלְךָ
וְנִשְׁבְּחוּךָ וְנִפְאָרְךָ וְנִבְרַךְ אֶת שֵׁם קִדְשְׁךָ. כְּאֵמֹר: לְדוֹד,
בְּרַכֵּי נַפְשִׁי אֶת יְי, וְכָל קָרְבֵי אֶת שֵׁם קִדְשׁוֹ: הָאֵל
בְּתַעֲצֻמוֹת עֲוֹךְ, הַגָּדוֹל בְּכַבוֹד שְׁמֹךְ, הַגָּבוֹר לְנִצְחוֹ,

והגזרא בגזראותיך, המלך היושב על כסא רם ונשא:
 שוכן עד מרום וקדוש שמו. וכתוב: הגזו
 צדיקים ביי, לישרים גאון תהלה: בפי ישרים
 תתרום, ובשפתי צדיקים תתברך, ובלשון
 זוסידים תתקדש, ובקרב קדושים תתהלל:
 ובמקהלות רבבות עמך בית ישראל, ברנה ותפאר
 שמך מלפניו בכל דור ודור. שכן זובת כל היצורים
 לפניך, יי אלהינו ואלהי אבותינו, להודות, להלל, לשבחו,
 לפאר, לרומם, להדר, ולגזוז, לברך, לעלה ולקלס על
 כל דברי שירות ותשבחות דוד בן ישי, עבדך משיווך:
 ובכן ישתבחו שמך לעד מלפניו, האל המלך הגדול
 והקדוש בשמים ובארץ. כי לך גאה, יי אלהינו ואלהי
 אבותינו, שיר ושבוזה, הלל וזמרה, עז וממשלה,
 גזוז גדלה וגבורה, תהלה ותפארת, קדשה ומלכות,
 ברכות והודאות לשמך הגדול והקדוש, ומעולם ועד
 עולם אתה אל:

”עוד יוסף חי”...

...ירחי קדם

בשנים הראשונות להתקרבותי כתבתי מדי פעם מאמרים בעתון “המודיע”... לחודיע מעט מהכרת הטוב שבערה בקרבי.

באותם זמנים גם הפקתי סרטים עבור גופים שונים העוסקים בקירוב רחוקים, כגון “ערכים” ו”תורה ואמונה” - להם אף אני, באופן אישי, חייב תודה רבה על חיזוק ההתחלה...

כאשר קמו “ערוצי הקודש” שידרתי בהם מספר שנים, תכניות רבות לזיכוי הרבים.

במיוחד אהבתי להגיש במוצאי שבתות תכנית “מלוח מלכה”, בה יכולתי לשפוך לבי עם מיטיבי הגדול - דוד מלכא משיחא ומבשר הישועה אליהו הנביא זכור לטוב...

הם היו “הזימון” שלי בסעודה הרביעית שנהגתי לערוך בשידור חי - אני באולפן עם המאזינים בבית... מי יתנני ירחי קדם ואזכה להביע שוב ושוב תודות והודאות שפיעמו בלבי והדהדו בפי באותם ימים, באותן שעות...

יהא המאמר המובא בזאת זכרון לכל אותם מאמרים, סרטים ושידורים אשר בקרבי הם עדיין חיים וקיימים...

נר תמיד

"נר ה' נשמת אדם... אמר הקב"ה נרי בידך ונרך בידי, שמור על נרי ואשמור על נרך" ... (מדרש רבה, תצוה).

"...אשרינו מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו ומה יפה ירושתנו" שחינו נושקים זה לזה, מאב לבן, מרב לתלמיד - כמו מירון שליחים ארוך ומרתק שבו דור מוסר לדור את סימן ההיכר הרוטט ומחבה, את נר הנשמה היקר ביותר - נשמת ישראל.

הנס הגדול ביותר שנעשה לנו נמשך כל הזמן... זהו נס הישרדותנו בין כל הגלויות והרדיפות וההשמדות על אפם וחמתם של כל הבאים עלינו לבלותינו... והקב"ה מצילנו מידם.

בעקבות מלחמת ששת הימים נפתחו עינים רבות לראות נכוחה כי "נצח ישראל לא ישקר". הנס היה גלוי וחכותל המערבי שוב חזר להיות כותל הדמעות... החומה נפרצה והשערים נפתחו. גם חומת האטימות החילונית החלה להיבקע מעוצמת ההתרגשות והתרוממות הרוח וגם שערי הדת נפתחו לרווחה לפני דור חדש של חוזרים בתשובה.

בנים למשפחות המייסדים - מחלוצי ההתיישבות העובדת וקבוצי השומר הצעיר - החלו לבדוק את חייהם החל מן היסוד האובד וכלה במסקנה המתחייבת - להיות שומרי תורה ומצוות.

ששת ימי המלחמה הוסיפו שטחים ובטחון אך גם ובעיקר...
שומרים צעירים ליום השביעי - שומרי אמונים חדשים, "תינוקות
שנשבו" השתחררו ושבו הביתה... ובפעם הראשונה בחייהם קבעו
מזוזה והניחו תפילין...

אכן, היו שחזרו מכל המרחקים...

כשבע שנים התנהלה תנועת התשובה בצורה פרטיזאנית. כמו
התגנבות יחידים מעבר לגבול... ואז בא הוידוי הגדול של מלחמת
יום הכיפורים, "הלם הקרב" היה כבד ורבים החלו לשאול שאלות
נוקבות ולבקש תשובות ברורות, בלי פשרות.

הצורך המוחשי בשלטי הכוונה ובתחנות הדרכה אל המקורות
הוליד ערכים חדשים... אור שמח, אש התורה, נתיבות עולם, תורה
ואמונה, דבר ירושלים, אור החיים, לב בנים, מאורות ועוד ועוד...

הפכו במהרה למקורות שופעי אורה לכל הצמא לדבר השם.

זמה גדול היום מה רבה השמחה כאשר "תינוקות" בני עשרים
ושלושים שנה קוראים לראשונה... "שמע ישראל", כאשר
בחתלהבות נעורים ובדיבוק חברים מניפים אל-על חתן נרגש...
"עוד ישמע", כאשר נפתח הפתח... "והבא ליטהר מסייעים אותו".

ומעבר לסורגים נעשים אסירים בני-חורין כאשר הם עוסקים
בתורה... וביום עיון לחיילים יש מהם השומעים לראשונה על קיום
המשנה... ובתעשייה האזרית פתחו חוג לגמרא...

על "תיאטראות וקרקסיות שבאדום שעתידין שרי יהודה ללמד בהן תורה" - למדו בדף היומי - מגילה ו' - ביום בו נערך בניו-יורק כנס תשובה לאלפי ישראלים תחת הכותרת "עם ישראל חי" באולם קונצרטים מכובד ביותר... אז בשעה טובה ומוצלחת גם זו כבר עובדה ניצחת.

"עם כלביא יקום"... וזאת רק ההתחלה...

... ובעזה"ת נמשכים הסמינרים וימי העיון והאירוח בשבתות - וחדשים לבקרים מתדפקים חדשים על דלתי הישיבות ובתי המדרש לבעלי תשובה. והצמאון הגדול רק מתחיל... הבו מים, תנו אור, הכינו שמן למנורת המאור... "זה היום עשה השם נגילה ונשמחה בו". אשרינו, מה טוב חלקנו. אשרינו... שיש לנו ירושה.

"לכניין עדי עד"...

ועוד מאמר שנכתב בזמנו כברכה לנישואי בנו של חבר יקר, הרב ר' אורי זהר הי"ו, שחיזק אותי בראשית דרכי,

כי תשא...

...גם אלם ישיר שיר לשמה
חתן, להביע ברכה לימים
יבואו שיחיה למז"ט ולאוושר
נצח לבנות בית נאמן לבית
הלוי לשמחת לב ולנחמת
חורים ותשכון ברכה באהלם
כל הימים"

(מתוך אגרות החזון-איש, צ"ד.)

כל המשמח חתן... כאילו בנה אחת מחורבות ירושלים שנא' "כי
אשיב את שבות הארץ כבראשונה אמר ה' " (ברכות ו:). חזן
משמחת תורה אין לך בימינו גדולה יותר משמחת החתונה של
בעלי-תשובה. רואים זאת שוב ושוב בכל פעם שחובשי כיפות
ומגבעות משלבים ידיים עם מוגדלי תלתיים ובלוריות וביחד
הם רוקדים ושרים בדבקות... "הנה אנכי שולח לכם את אליהו
הנביא..."

אלה שחזרו בתשובה בכחרותם וזוכים לחופה וקידושין כדת
וכדין לאחר שנים-עברו של חיי חולין יודעים אל-נכון שזוהי
לכשעצמה המתנה היקרה והנפלאה מכולן - האפשרות לבנות
מהתחלה בקדושה ובטהרה בניין עדי-עד, הזכות והחובה להקים
בית נאמן בישראל. והבנייה ב"ה בעיצומה. לנגד עינינו הדומעות

נדלקים הנרות ומעגלי האור הולכים ומתחזקים... עם ישראל חוזר בתשובה. כך בפשטות - זאת מתחילה להיות עובדה. לאט אך בהתמדה, בהשקט ובבטחה וכמובן, זאת רק שאלה של זמן - אם "אחישנה" או "בעיתח" ... אולי כעת, ממש עכשיו, יד ההשגחה העליונה מחישה את מהלך המחוגים... הולכת וקרבה שעת צלצול הגאולה... זמן להגיד לכל חבר, שטרם זכה קום! התעורר!! פקה עיניך ואמור "מודה אני לפניך..." בא עמנו להכריז ולכשר ביתר שאת בזאת השמחה הגדולה ביותר - שמחת כלילותינו עם בורא העולם. להודות בכל פה - האמת פה, להלל בכל עוז - זהו המעוז.

פשוטו כמשמעו, זוהי הזמנה פתוחה "לכל מי שרגליו עמדו במעמד סיני" - לחזור ולעמוד שוב תחת החופה. זהו זה. הגיע הזמן, הכלה חייבת להבין שהכל מחכים והחתן ממתין...

"התעוררי התעוררי, כי בא אורך קומי אורי, עורי עורי, שיר דברי..." את הדיבור אי אפשר להפסיק, מן השירה אי אפשר לחדול ואת ההתעוררות אי אפשר לעצור!!! להמשיך ולהתקדם, להתגבר ולהתחזק - זהו צורך השעה ובעזה"ת הכל על מקומו יבוא בשלום.

הנה שבת קדש לפנינו ואנו שבים ומבקשים בכל לב מכל הלב - "לכה דודי לקראת כלה פני שבת נקבלה" - יהי רצון שנזכה במהרה להיות מוקפים בנרות התשובה מאהבה ונשמע באזנינו קול ששון וקול שמחה ויתקיים בנו הכתוב "ישיש עליך אלהיך, כמשוש חתן על הכלה". אכ"ר...

עין התפוחים והעיירה הבוערת...

בישיבה לבעלי תשובה ערכו פעם סעודת סיום מסכת, מסיבת שמחה לגמרה של תורה, והזמינו אליה גם את האבות שברובם היו עדיין חילונים.

בתום המסיבה קם אחד האבות, ובהתרגשות ביקש את רשות הדיבור...

אספר לכם משל - פתח ואמר - ששמעתי לפני שנים רבות מחבר כופר כמוני. זהו משל על עין תפוחים ששרשיו הכריזו מרד... מדוע התפוחים נהנים להם בשמש החמה ואילו אנו שקועים כאן עמוק באדמה הקרה... אף אנו רוצים להיות למעלה, להתחמם בשמש הנעימה... לא נחו השרשים ולא שקטו עד שבשמיים ניאותו לבקשתם והעין התהפך - השרשים בחמה והתפוחים באדמה...

לימים, כמוזן וכרגיל, נרקבו התפוחים... הגרעינים הפכו לזרעים ועין תפוחים חדש צין וצמח מתוך האדמה...

והפעם כמוזן בסדר הרגיל - השרשים למטה והתפוחים למעלה... בשבתי עמכם כאן הערב הבנתי לראשונה את משמעות המשל - אני וחברי חשבנו לשנות סדרי בראשית... התכנו הפיאות והורדנו הכיפות ואמרנו כחילונים נחיה ככל העמים...

הערב ראיתי כאן את השרשים האמיתיים שלנו ונוכחתי להכיר
בטעותי הגדולה... הריני מודה על האמת - התורה היא עין חיים
למחזיקים בה והיא צומחת ישר... פקודי ה' ישרים משמחי-לב...
מה אומר לכם ומה אדבר... אין מלים בפי... אני רק מודה לה'
שזכיתי להיות כאן אתכם... סיום המסכת שלכם - הוא תחילת
המסכת שלי...

גם אני כמוכם - חוזר בתשובה...

עד כאן המעשה שהייתי לו עד שמיעה.

אך באותם זמנים הייתי גם עד ראיה להודעות מסוג אחר, מהסוג
ההפוך... מודעות גדולות שפורסמו בעתונות תחת הכותרת
"העיירה בוערת!" זעקו שוד ושבר על... הבנים שחזרו בתשובה.
לא התקררה דעתם של האבות "השבורים" עד שהקימו להם תנועה
של "הורים שכולים"... ממש עולם הפוך ראיתי והתעוררתי לענות
להם תשובה מעל דפי "המודיע" - להודיע ולהודיע שאכן כן...

העיירה באמת בווערת...

בימים טרופים ומטורפים אלה, כאשר הורים "שכולים" זועקים מעל דפי העתונות כי "העיירה בווערת" כיון שבנם חזר בתשובה... בימים כאלה קשה לשתוק. אי אפשר להשאיר אדיש. צריך לקום ולומר - העיירה הזאת היא גם שלנו... והאש בודאי שלנו.

ובכן, ראשית כל יש להודות לרבנו של עולם המקיין נרדמים מתרדמתם - אפילו אם הם מתעוררים על צד שמאל ומיד מוחים ומקללים ורוצים לשבור את השעון המעורר... עדיין אינם מבינים שהם בעצם נאחזים בצפרניים בקירות המתמוטטים של אשליית החילוניות, טחו עיניהם מלראות את הטיח המתפורר וכמוכן שקשה להם לראות את הלום חייהם נשבר לנגד עיניהם בפרט שהמציאות אף היא כבר פשטה את הרגל. את דגל יום העצמאות ונס הציונות הם מניפים בכל הזדמנות כמו תינוק המחזיק במקל למרות שכבר מזמן מצין את הסוכריה.

הם מדברים על ציונות כנאומים וככינוסים וכמגביות מכאן ועד ניו-יורק ואנו עושים למענה במסותרים. כנגד פטישי הפלסטיק ברחובות נשמעת בכל יום הלמות הלכבות - במסותרים תככה נפשי ולמען ציון לא אחשה. אפשר לציין יום אחד בשנה, להניף

דגל ולשיר המנון "ולפאתי מזרח קדימה עין לציון צופיה"... ואפשר
לעמוד שלוש פעמים בכל יום ויום מול המזרח, בשקט ובהכנעה
לפני בורא העולם - ובלב פנימה להרגיש כמו יונה הומייה -
ולתפלא בדחילו ורחימו שבמהרה בימינו יתקיים בנו "ותחינה
עינינו בשוכך לציון ברחמים".

בין כך ובין כך... "העיירה בוערת"!... אבל לא רק היום ולא
מאתמול. זה כבר מספר דורות שהעיירה היהודית בוערת.

גם כותב שורות אלה קרוב אל הבערה, אפילו שנולד וגדל בארץ
ישראל - רחוק מן העיירה. רחוק ותמיד קרוב... מימי הילדות
בחיפה צף ועולה זכרון מן הבית - תמונת סבא הי"ד שנחרג
בשואה ולידה בארון הזכוכית ספר עבה בכריכה חומה עליו כתוב
באותיות מוזהבות - "תלמוד בבלי, מסכת ברכות", זכות ראשונים
יש לו, לסבא, על תרגום התלמוד לעברית. מסכתות אחרות שהיו
מוכנות לדפוס עלו על המוקד ונשרפו בעיירה הבוערת... מכל מה
שהיה - נשאר למשפחה רק כרך הגמרא. רק הוא נותר לפליטה.
לפעמים, מאוחר בלילה אני פותח את "מסכת ברכות" עם תרגומו
ופירושו ולומד עמו "חברותא". אולי עמדה לי זכותו וזכות אבותיו
כאשר בחסדי ה' יתברך נפקחו עיני לראות את דרך האמת ובחרתי
בחיים.

בין כך ובין כך... "העיירה בווערת"!... לא מאתמוול ולא משלשום.
גם סבא של אמא היה הוגה בתורה וחודר צפונותיה וכך בעמל של
שנים, בגלות ובמרחקים עלה בידו לספור אותיות ומלים ולהשלים
בכתב ידו "מפתח למסורה" - אוסף ענק של סימני הדקדוק, מניין
מדוייק של כל התבות המלאות והחסרות עם מראי המקומות
בחמישה חומשי תורה. במשך השנים כבר הצחיבו הדפים אך
כתב ידו נשאר ברור כאילו הודפס. ובסוף מכתב הלוואי הוא
כותב "קשה עלי פרידתך, ספרי יקר! קום התהלך בארץ ופרצת
ימה וכו'". זהו זה. עוד אוד מוצל מאש. שריד אילם מן העיירה
הבווערת.

כל מה שנשאר לי מסבותי הם גילי אש שניצלו מן המוקד,
אותיות פורחות שנחתו על לבי. זה מה שקבלתי אני מן העיירה
הבווערת. ואנו... אנו החוזרים הביתה מכל המרחקים, השבים אל
חיק התורה... המניחים תפילין לראשונה בגיל שלושים ואחד ומזל
הכותל גועים בככייה ורועדים בכל הגוף כאשר הנשמה קוראת-
קורעת בקול הלב... "שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד". אנחנו
אחד. אנחנו שארית הפליטה - "כי מירושלים תצא שארית ופליטה
מהר ציון..."

אם מישהו שם בחוץ מצלצל בפעמוני אזעקה מכל סיבה שהיא וצועק "הצילו! העיירה בוערת!" הרי קודם כל, זה צריך לעודד ולחזק את כל מי שנמצא כאן בפנים. בבחינת כאן תיבת נח - שם "המבול". כאן אהל אברהם - שם עולם של הכל ורעות-רוח.

כל מי שנמצא שם ולא כאן יש לו הרבה סיבות להיות נבוך ומבולבל ונפחד וסופו שהוא עומד מול האש עם גבו אל הקיר המתמוטט והוא צועק וצועק - הצילו! העיירה בוערת!... "הלוא כה דברי כאש נאם ה' וכפטיש יפוצץ סלע!" מוזבן שהם פוחדים. כמוזבן שצועקים. מי יודע, אולי מתוך שלא לשמה יבואו לשמע...

מכל מקום, זכותנו בכל יום וחובתנו בכל רגע להגביר ולהלחיב את אש האמונה בליבו של כל יהודי באשר הוא... "אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה".

אין כך אדם שאין לו שעה ובסופו של דבר, בחסדי ה', אפילו העקשן והמרדן יתעורר בוקר אחד ובמקום לקלל את מי שהעיר אותו יברך את מי שנתן לו חיים...

"מודה אני לפניך מלך חי וקים שהחזרת בי נשמתی בחמלה, רבה אמונתך".

כל ישראל חברים

הרבה תודה מגיעה כאן להרבה חברים... בלעדיהם היה העיקר חסר
מן הספר... חברים יקרים, רעים אהובים המחזברים ומתחברים
יחדיו לנשמה אחת... נשמת ישראל.

כל אחד מרגיש בנפשו איזה מקום הוא תופש בנפש חברו... זהו
חיבור הדדי, חיבוק פלאי, השתקפות אישית באספקלריה המאירה
- "כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם" (משלי כ"ז)... רש"י -
"לפי מה שאדם יודע שחברו אוהבו כן הוא מראה לו פנים".

כל ישראל חברים... ערבים זה לזה ומעורבים זה בזה... עד עולם.
לאור זאת ברור ציווי רבינו - "תחזיקו עצמכם ביחד"...

אשרינו... אשרינו שיש לנו רבי כזה... אשרינו שיש לנו חברים
כאלה... לזכר ולחיזוק החברות הנפלאה - מעוררת הלכבות
להאיר זה לזה אור יקר, לחדש זה בזה נקודות טובות - נביא
בזאת סיפור קצר... על חבר נעורים שחזר הביתה, חזר אף הוא
מכל המרחקים...

תפלת הדרך

הוא גדל ליד הים, למרגלות הכרמל, חוויות ילדות, הרפתקאות נעורים, קצת לימודים, הרבה בילויים ואחרי הצבא נסע כמו כולם לחפש את עצמו בעולם. בחור לעניין. חיוך בעיניים. מסוגל להסתדר בכל מצב. והוא הסתדר. נסע מפה לשם. ממזרח למערב. בקליפורניה החולמת התאקלם מיד - נדבק בקצב המטרף של לוס אנג'לס, נסחף למערבולת החושים והאשליות של זרקורי הוליווד. חי במציאות את מה שרואים בסרטים. זהו זה - השב לעצמו - מה כבר יכול להיות יותר...

"תפשתי אמריקה" - כתב לחברים.

סיפורים קטנים על ההצלחות הגדולות של דני הפכו לשיחת היום בשכונת ילדותו, ליד הים. החברים החליפו ביניהם את צילומי המכוניות שלו. הוא שלח גלויות מכל מיני ריבירות ומקומות נופש מפורסמים והקנאה היתה גלויה.

יום אחד נפוצה השמועה - דני בא הביתה לחופשה... ביקור בית או חופשת מולדת... העיקר שהוא כאן, שוב אתנו ביחד... ממש יום הולדת...

למחרת היתה התקבלות סביב שולחנו בבית הקפה שעל החוף. "הבירה על חשבונך"... הכריז באזני החברים שבאו לשתות בצמא את סיפוריו. שמעו והתפעלו "איזה חיים!..."

"האמת" - אמר בערב הפרידה לידידו דוד - "הכל מת. אין מה לתפוש שם... הכל מלאכותי ומזויף, ריק מתוכן וחסר תכלית. האדם נמדד לפי האפסים שיש לו בחשבון הבנק ולפי המכונת שבה הוא נוסע... עם כל ההצלחה וחקריירה אני מרגיש כמו אפס על גלגלים ואיני יודע לאן לנסוע. זה נורא. זה פשוט נורא ואיום".

"אני יודע" - השיב דוד בשקט - "מה שעובר עליך שם הרגשתי גם אני כאן. המסיבות והטיולים התחילו לשעמם, אפילו חוף הים כבר הזדקן... בראש השנה מצאתי את עצמי בבית הכנסת, עם מחזור ביד ודמעות בעיניים שמעתי את תקיעות השופר והתפללתי - "עינינו לך תלויות עד שתחננו ותוציא כאור משפטנו, איום קדוש"...

לבי נקרע בקרבי ואחרי שאלות רבות החלטתי לחזור בתשובה. זה לא היה קל, אך לאט-לאט התחזקתי בלימוד התורה ובשמירת המצוות. נפתח לי פתח ונדלק בי אור. ממש אפשר למשש את האושר ולתפוש את השמחה בידיים. רק תרגיש פעם טעם של שבת קודש או תרקוד בחתונה - לא תרצה להפסיק לעולם... קשה לתאר זאת במלים. צריך להרגיש והעיקר צריך להאמין. זה הדבר האחרון שנשאר לנו באמת - האמונה. קח לך את ספר התהילים הזה, יש בו גם תפילת הדרך ויהי רצון שנגיע למחוז הפצנו לחיים ולשמחה ולשלום.

"אמן!" - ענה דני וטמן את הספר בכיס מעילו.

כעבור מספר שנים זה קרה. התפילה נשמעה והברכה התקיימה.
דני הגיע למחוז הפצו. בירושלים. חבוש מגבעת ועטור זקן הוא
ניצב תחת חופה ובקול רועד מהתרגשות אמר לכלתו - "הרי את
מקודשת לי בטבעת זו כדת משה וישראל".

החברים, גם אלה מימי הילדות, היו שם. בעיני רבים עמדו דמעות
כאשר התעטף בטליתו וברך "שהחיינו"... דמעותיהם דבקו בו
למשמע הברכה - "שמח תשמח רעים האהובים כשמחך יצירך
בגן-עדן מקדם". הוא עמד שם ובכה כילד... "אמא, הביטי נולדתי
מחדש. בבית באמת הכי טוב"...

"דוד, דוד! הסתכל, גם אני חי וקיים". דני התבונן, כולם נקבצו ובאו
לחשתתף בשמחה. חברים, חברים! ראו, זאת השמחה הגדולה
מכולן - אני יודע - זאת שמחת כלולותינו עם בורא העולם. אנא
רבנו של עולם - יהי רצון שתחזירנו בתשובה שלמה... ותגיענו
למחוז הפצו לחיים ולשמחה ולשלווה.

בעמדנו כאן, בפרשת הדרכים של כל ישראל חברים... נזכור
ולא נשכח את חברינו היקרים, אחינו האהובים, שעוד לא הגיעו
לחוף מבטחים... טרם זכו לחזור לאבינו שבשמיים ועדיין לא שבו
הביתה... כל ישראל ערבים זה לזה...

נזכירם לטובה בלימודינו, נכוון עליהם בתפילותינו... נפלא
מסילות בלבבות "תינוקות שנשבו" הרועים בינתיים בשדות זרים,
באדמות ניכר...

בקיצור ולעניין - נקוה לה' שאף הם בקרוב יצטרפו למניין...
"אחינו כל בית ישראל הנתונים בצרה ובשביה, העומדים בין בים
ובין ביבשה, המקום ירחם עליהם ויוציאם מצרה לרווחה, ומאפלה
לאורה, ומשעבוד לגאולה, השתא בעגלא ובזמן קריב,
ונאמר אמן".

חי חי...

בספר בראשית פרשת ויצא מסופר על רחל שילדה את יוסף "...ותקרא את שמו יוסף לאמור יוסף ה' לי בן אחר" וכותב על כך רבי נתן (בליקוטי הלכות, השכמת הבוקר ד, יז) "על שם זה נקרא יוסף, היינו שהצדיק עוסק תמיד להוסיף ולקרב נפשות חדשות בכל פעם ומבקש תמיד מה' יתברך שיוסף ה' לו בכל פעם תלמיד חדש שנקרא בן כי כל המלמד בן חברו תורה כאילו ילדו..."

זאת הזדמנות טובה להודות לה' יתברך על כל הטובות והחסדים שגמלני מעודי ובפרט על בני היקרים בן ציון ובנימין נרם יאיר שחוברת זאת מוקדשת להם באהבה...

"חי חי הוא יודך כמוני היום אב לבנים יודיע אל אמתך".

בחסדי ה' יתברך אני זוכה להיות, ללמוד ולהתפלל בקבר רחל ושם אצל אמא, יוסף מרגיש בבית...

בכל מקום טוב אבל בבית הכי טוב!...

"בזמן הזה עיקר השראת השכינה בקברי הצדיקים ובעיקר בקבר רחל" (הגר"א על תיקוני הזהר ו)

על פרוכת המצבה רקומות המלים: "ושבו בנים בנימין, תודה" (עם הכולל) ובודאי כאשר ישובו הבנים תגדל התודה ובמהרה בימינו יהיה קיבוץ הגלויות בשלמותן:

"קבצנו מן הגויים להודות לשם קדשך..."

וכאשר תגדל התודה ישוּבו הבנים... "ובאמת אם היו הכל שומעים לקול צדיקי האמת ללכת בדרך הזאת של תודה והודאה בודאי היו מתבטלות כל הצרות וכל הגלויות לגמרי וכבר היתה גאולה שלמה" (ל.ה.).

"התודה" בגימ. = "גאולה שלמה".

...וגם = "מנחה חדשה" וגם = "שלמים"...

תודה = "קדושה"

מי יתן ובקרוב יתקיים הכתוב: "והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול ובאו האובדים בארץ אשור והנידחים בארץ מצרים והשתחוו לה' בהר הקודש בירושלים" (ישעיה כז, יג)

ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים...

ויהי רצון מלפני אבינו שבשמיים לכונן את בית חיינו ולהשיב שכינתו בתוכנו.. במהרה בימינו אמן.

לחיות מחדש

"ואני אתנהלה לאטי לרגל המלאכה אשר לפני ולרגל הילדים..."

(וישלה, בראשית לג, יד)

"זה בחינת מה שאמר יעקב לעשו...כי אי אפשר לדחוק את השעה כלל, על כן צריכין לילך ולהתנהל רק לאט לאט בחינת הבא ליטהר מסייעין לו- אומרים לו המתן, כי אף על פי שצריכין להיות זריז גדול בעבודתו יתברך בפרט מי שכבר נכשל וכ"ו אף על פי כן אי אפשר לדחוק את השעה כלל ויש בזה הרבה לדבר..." (ל.ה. גולה ה, כא.)

"לאטי" - מפרש רש"י - "לאט שלי".. כל אחד והלאט שלו... לפי הקצב המיוחד לו... בהתאם להתנהלות שלו...

רבנו, לפני הסתלקותו, אמר: "פאבולה, פאבולה..." "לאט, לאט...לא למהר, לא לדחוק את השעה... הרוצה שמן אפרסמון אומרים לו המתן...

וכך גם קמעא, קמעא גאולתם של ישראל... כל אחד לפי קצב התקדמותו האישית וזכה לגאולה הפרטית שלו - "קרבה אל נפשי גאלה"...

כמו תינוק המחייך ושמח מעצמו צריך לחייך את החיים ולהיות בשמחה תמיד... כל הזמן להתחדש, להיוולד מחדש..."תיכף שזוכרים בי נעשים כתינוק שנולד" אמר רבנו ואז כמובן... "אסור להיות זקן!" זה התיקון - להיות תינוק, לעשות ניתוק מכל מה שהיה... העבר עבר, מת...מעכשיו מתחילים לחיות מחדש!... ההתחדשות היא יסוד עיקרי בכל תורת רבנו שהעיד על עצמו "חידוש כמוני לא היה מעולם"... "אפילו הבל אינו יוצא מפי בלי התחדשות" (חיי מוהר"ן שפד) ועוד אמר: "אילו הייתי יודע שאני עומד עכשיו כמו בשעה הקודמת לא הייתי רוצה את עצמי כלל בזה העולם" (שם, תא) ... "ויעשה בכל פעם התחלה כי כל ההמשכות הולכים אחר ההתחלות... אם היה מקודם טוב עכשו יהיה טוב יותר, ואם חס ושלום מקודם לא היה טוב בודאי צריך ומוכרח לעשות התחלה חדשה" (שם, תלז) ואומר רבנו (בסוף תורה ס"ב): "...צריך להתחיל בכל פעם מחדש כי פן ואולי לא היתה התחלתו כראוי ואם כן גם כל עבודתו אינה בשלמות כראוי, כי הכל מתנהג כפי ההתחלה על כן צריך להתחיל בכל פעם מחדש... וצריך להתחיל ולבוא להצדיק בכל פעם מחדש".

ובכן זה עיקר העניין- חידוש ההתקרבות לרבנו שהוא מקרבנו ליוצרנו...
ובואת להתחזק ולהתחדש כל הזמן - בכל יום לשאוף מחדש...
"להיות כמוני ממש".

הנה, הנה מתקרבים ובאים הימים הנפלאים המסוגלים להתקרבות... "ימי חנוכה הם ימי הודאה, כמו שכתוב: וקבעו שמונת ימי חנוכה אלו להודות ולהלל... וימי הודאה זה בחינת שעשוע עולם הבא, כי זה עיקר שעשוע עוה"ב להודות ולהלל לשמו הגדול ית"ש ע"י סמוכים וקרובים אליו יתברך...".
ובכן, הנה לנו הדרך להתקרב ולקרב עצמנו לבוראנו ויוצרנו וזאת תהיה גם הדרך האחרונה והיחידה... "כי שאר כל הדברים יתבטלו לעתיד כולם, בבחינת כל הקרבנות בטלין חוץ מקרבן תודה, שלא ישאר לעתיד רק בחינת תודה והודאה, להודות ולהלל ולדעת אותו יתברך...". בהגהות רבי נתן על תורה זאת (ב,ב) מוסבר שקרבן זה מלשון התקרבות ולפיכך כל התקרבות לה יתברך תתבטל לעתיד חוץ מהתקרבות של תודה והודאה!...

ה' יזכנו להתקרב אליו ולהודות לו...

מקטן ועד גדול... מגדול ועד קטן... לא נפסיק לרקוד ולשיר - אשרינו מה טוב חלקנו, אשרינו שזכינו להתקרב לרבנו!... זה היום עשה ה'...

יום הולדתנו מחדש, להתחנך בחנוכה חדשה שעוד לא היתה כמותה...
להודות בהודאה נפלאה שרק היום נולדה!... במסכת ברכות כח. אנו לומדים על רבי אלעזר בן עזריה שהיה בן 18 ונוספו לו שערות לבנות כדי שיראה כבן 70 ואפשר גם הפוך, בגיל 71 להרגיש כמו בן 17... שנולד מחדש.. מזל טוב!...
יש עניין שיתהפך הכל לטובה... כל הזמן מהתחלה!

כאמור, בעוד מספר ימים נדליק בשמחה את נרות החנוכה...

"ימי חנוכה - ימי הודאה"... נודה על כל הטובות, ...נהלל על הנסים והנפלאות!... חנוכה מלשון חינוך - "חנך לנער על פי דרכו" - להודות לבוראו...

לחנך את הילד שבתוכי - להודות לבוראי... כל יום "מודה אני" חדש, כל הזמן מתחיל מחדש... נולד להתחדש "עיקר החיות דקדושה הוא לחדש חיותו בכל עת, להתחיל בכל פעם לחיות מחדש שזהו בחינת "אני היום ילדתיך" הנאמר בדוד משיח...". (לה. תפילין ה,בא)

זה העיקר - כל הזמן לחיות מחדש... לחיות ולהחיות את בחינת המשיח האישית החי בתוכי... לאט, לאט לגאול את נפשי...

"ואני אתנהלה לאטי...עד אשר אבא אל אדוני שעירה"
רש"י: בימי המשיח שנאמר - "ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו"
במהרה בימינו, אמן.

"הַצִּיבִי לָךְ צִיּוֹנִים וְשִׂמְי לָךְ תַּמְרוֹרִים" ...

הנה באתי במגילת ספר לחנוך את מזבחי, להעלות עליו קרבן תודה לפני מי שאמר והיה העולם, לאמר מזמור לתודה לבורא כל עלמין, להודות להלל ולשבח את יוצרי על כל הטוב שגמלני מעודי... טוב להודות לה'!

גם אם קטונתי מכל החסדים ואיני ראוי וכדאי מצד עוונותי, בכל זאת גבר עלי חסדו... נשמעה תפילתי ונתמלאה בקשתי להודות למלכי... "הביאני המלך חדריו" ...
חדרי התודה!

הטבלה הבאה מתארת בראשי פרקים ספר שלם וסדרת שיחות בנושאי התודה... זאת התודה המתחדשת ונולדת בכל פעם מחדש... "חדשים לבקרים רבה אמונתך!"
נקוה שבעזתי"ת תיכתב התודה שבכתב ותיאמר התודה שבעל פה... בינתיים נסתפק בכותרות העניינים המצויינים כאן בשלשה טורים, נחבאים בחדרי חדרים...
ה' יזכנו להאריך ולהרחיב את יריעות המשכן (= תודה)
וביום השמיני (= תודה) להודות לו עד בלי די... תודה!

מודה אני לפניך...

מזדה ירוחב... אזדה בתורה שריחמני אלמי וקבלני תשובתי	מזדה ועזוב... אזדה באשמתי ואבקש סליחתי... חזר בתשובה	מזדה אזדה באצילות ובזרע ברוך ה' שיש השם	כארות ע"ש אה"ת כ"ט
המתקה חזרה בתשובה	הבדלה בין טוב לרע	הכנעה לפני ית'	בשל שם טוב
סוכות... זמן שמחתנו!!	יום כיפור... סלח לנו	ראשי השנה... האלקי	מיט אביב...
נקודת עצמו בין לבין קוין... ברתבאדות	נקודת החבר אקבלים אחד אדשני...	נקודת הצדיק התחבר לטבור...	ע"ש תורה ל"ד
ערבית פסחה שנתק פסחה... זס כ"ש אש בחושק ה' אור ל'...	מנחה עת רצון... התקנת דיין	שחרית התחשית	שמע...
יעקב איש חס...	יצחק ק"י ח...	אברהם בראשון שבי את ברא...	אבותינו...
זמנן בק חותמים...	זמושיע	עוזר	אלקי...

מבית אביך	ממולדתך	מארצך	לך לך...
ביהמ"ק השלישי	ביהמ"ק השני	ביהמ"ק הראשון	הר שדה בית
... שלום	... ויהונך	... וישמרך	ברכת כפנס

הֵן אִמֶת חֲפֵצָת בִּטְחוֹת וּבִסְתֵם חֲכָמָה תּוֹדִיעֵנִי

ספר המידות – תשובה ח"א אות עו

הַמִּתְחִיל לַעֲבֹד אֶת ה', הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֹמֵר
לוֹ: יוֹדַע אֲנִי, שְׁחַפְּצֶךָ וּרְצוֹנְךָ לַעֲבֹד אוֹתִי. אֲבָל
מָה הוּא הַבְּטוּחוֹת, שְׂמָא לְמַחֵר תַּעֲזֹב אוֹתִי, אִם
כֵּן אֵיךְ אֶקְרַב אוֹתְךָ בְּשִׁבִיל הַרְצוֹן שְׂרָצִיתָ, וְאֵיךְ
אֲנַלְּה לְךָ תַּכְּף דְּבָרִים נִסְתָּרִים. אֲלֹא כֵּן תַּעֲשֶׂה:
בְּתַהֲלָה אֶהָב אוֹתִי כִּד וְתַעֲשֶׂה מְצוּוֹתַי, אֶף-עַל-
כִּי שָׂאִין אַתָּה יוֹדַע הַשֶּׁכֶל שֶׁל הַמְצוּוֹה, וְעַבַד אוֹתִי
פְּשׁוּט בְּלֹא חֲכָמוֹת. וּכְשֶׁתַּעֲבֹד אוֹתִי בְּמָה זְמַנִּים,
אֲנִי אֶאֱמִין לְךָ, וְאֲנַלְּה לְךָ טַעַם וְשִׁכְל שֶׁל כָּל דְּבָר
וְדָבָר, וְאֶקְרַב אוֹתְךָ בְּכָל מִינֵי הַתְּקַרְבוֹת. כִּי הַזְּמַן
הָרַב שֶׁעַבַדְתָּ אוֹתִי מִקֵּדָם הוּא בְּטוּחוֹת, שֶׁלֹּא תַעֲזֹב
אוֹתִי [הֵן אִמֶת].

לקינוח סעודת ההודיה הזאת נשתה עוד כמה טיפות טעימות,
לחיי החיים ! ...

זאת אמר רבי נחמן מברסלב:

מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד

אין שום יאוש בעולם כלל

ודע שהאדם צריך לעבוד על גשר צר מאד מאד והכלל והעיקר שלא
יתפחד כלל...

גמרתי ואגמור, ניצחתי ואנצח...אני נהר המטהר מכל הכתמים...

אני פלא ונשמתי פלא גדול...חידוש כמוני לא היה מעולם

אם אתה מאמין שיכולים לקלקל תאמין שיכולים לתקן

התבודדות היא מעלה עליונה וגדולה מן הכל

יש ענין שנתהפך הכל לטובה

"כל הנהגה והנהגה שאני מצוה לעשות הוא סגולה ותיקון ומועיל על
מה שעבר ועל העתיד, ולאחר ההסתלקות של האדם
ולימות המשיח ולתחיית המתים ולעתיד לבא"

מתוך צוואת מוהרנ"ת:

"אני מצוה אתכם שעיקר עסקכם יהיה להדפיס את ספרי רבנו
הקדוש שיתקיים "פוצו מעינותיך חוצה"
שתהיו חזקים בממוון, ברצון ובטרהה"

" דף אחד מספרי רבנו יהיה תיקון על הכל..."

"השם יתברך ירחם על עמו ישראל שיפוצו מעינותיו
חוצה כי בהם תלויים כל הישועות של כל ישראל."

"כי הוא הרב והתלמיד שהביטו והסתכלו עליהם מיום בריאת
העולם עד הנה ועל ידם נפעל ונגמר התיקון של כל
העולמות בתכלית תכלית השלמות... ויקויים: "אתה תקום תרחם
ציון כי עת להננה כי בא מועד" במהרה בימינו, אמן.
(תרח"ם בגימ. נחמן נתן. כמובא בכוכבי אור - חכמה ובינה מא)

יהי רצון שיפוצו מעיינות הנחל נובע מקור חכמה
ונזכה בקרוב לביאת גואלנו משיח צדקנו ולבניין בית מקדשנו.
"כי ניחם ה' ציון ניחם כל חרבותיה וישם מדברה כעדן וערבתה
כגן ה', ששון ושמחה ימצא בה תודה וקול זמרה"

זאת התורה

”לעתיד יהיו כל העולם אנשי ברסלב...”

(חיי מוהר"ן של"ט)

על הפסוק...”ונתתי לכם לב בשר” (יחזקאל לו,כו) מובא במדרש (בראשית רבה, לד,טו) ”אל תקרי בשר אלא בסר, שיהיה כל אחד בוסר בחלק של חברו” לב בסר – אותיות 'ברסלב'.

ומפרש שם: 'לב בוסר בחלקו של חברו לאמר אין לי חפץ בו ואוהב חלקו' דהיינו, שאף אחד לא יקנא בחברו, אלא אדרבה, יפרגן לו וישמח בהצלחתו.

וכך יזכה כל אחד לקיים את המצוה הנעלה 'ואהבת לרעך כמוך' – שזה כלל גדול בתורה, ובכך יהיו כל באי עולם אנשי ברסלב...

ה' יזכנו!...

כעת נזכור את מעשה התם שנהג להיות בשמחה
תמיד ואמר: 'זה מעשה שלו וזה מעשה שלי...'

מעשה בנימי' תודה... וכל אחד חייב להודות
בעצמו על כל מעשה שלו... חובה נעימה שהיא גם
זכות גדולה... "הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו..."
טוב להודות!...

בתפילת העמידה החזן מוציא את כל הציבור בכל
הברכות חוץ מאחת... 'מודים דרבנן' שאותה כל
אחד חייב לאמר בעצמו. תודה אישית מכל לב
ולב, הכרת טובה פרטית על כל פרטי החיים...
"וכל החיים יודוך סלה"

בתהלים ט"ז "ה' מנת חלקי..." – ה' מספיק לכולם...
כל אחד והחלק שלו ואין מלכות נוגעת בחברתה,
כל אחד והמעשה שלו ואינו מקנא בחברו...
כל אחד עם התודה המיוחדת לו

החיבוק האישי שלו עם בורא עולם...

תודה לך בוראי, יוצרי וגואלי... "תבלים נפלו לי
בנעימים אף נחלת שפרה עלי".

ובסוף, הכל הולך אחרי החיתום: "תודיעני אורח
חיים, שובע שמחות את פניך, נעימות בימינך
נצח".

מִזְמוֹר לְתוֹדָה הָרִיעוּ
לַיְי כָּל הָאָרֶץ: עֲבְדוּ אֶת
יְי בְּשִׂמְחָה בְּאוֹ לְפָנָיו
בְּרִנָּה: דְּעוּ כִּי יְי הוּא
אֱלֹהִים הוּא עֲשָׂנוּ וְלוֹ
אֲנַחְנוּ עֲמוֹ וְצֵאן מִרְעִיתוֹ:
בְּאוֹ שְׁעָרָיו בְּתוֹדָה
חִצְרָתָיו בְּתִהְלָה הוֹדוּ
לוֹ בְּרִכּוֹ שָׁמוֹ: כִּי טוֹב יְי
לְעוֹלָם חֲסִדוֹ וְעַד דֹּר וָדוֹר
אֲמוֹנָתוֹ:

"מזמור לתודה יש לאמרו בגנינה
שכל השירות עתידות להיבטל חוץ ממזמור לתודה"
(שולחן ערוך נ"א, ט)

קז

זה המזמור נאמר על ארבעה שיצאו מצרה לרוחה, צריכים להודות לה', כי בעונש חטאם היו בצרה, ובחסד אלהים נצלו, ומראוי לשבח ולספר בפני רבים.

א הודו ליהוה בִּיְמוֹתָיו, כִּי לְעוֹלָם חֲסָדוֹ;
ב יֹאמְרוּ גְּאוּלַי יְהוָה, אֲשֶׁר גָּאֲלָם מִיַּד־צָר:

ליקוטי הלכות

קז, א הודו לה'.

המזמורים. ואחר כך כִּשְׁיוּצֵא גם מזה אִין נחלש מאד, כי מחמת שהלך בחשך זמן רב על־יְדִיָּה נחלש כח הנפש עד שאין לה כח לקבל ולעשות מה שצריכין ואינה מרגשת טעם בהעבודה בחינת (תהלים קז, יח): כֹּל אֲכָל תַּחֲעֵב נַפְשָׁם. ואחר כך כִּשְׁיוּצֵא גם מזה והולך בדרך הישר אִין גם שם יש בלבולים רבים מאד ומעלִין ומורידִין אותו "יעלו שמים וכו'". ואחר כך זוכה לשפר הכל וזוכה לילך לבטח בדרך האמת. ובכל פעם שעולה ממדרגה למדרגה צריך להודות כג"ל. וגם לפי פרוש הפשוט של ארבעה צריכין להודות הוא גם־כן מטעם זה, כי ידוע כִּשְׁאֲדָם יוצא מצרה ונצול. כמו כן נצול הנפש ברוחניות מגלות הנפש וכן אמרו רבותינו ז"ל: אין עושין גם לאדם אלא אם כן מוחלִין לו כל עוונותיו. ועל־כן כִּשְׁאֲדָם נגאל מאיזה צרה כִּרְדָּא יוצא ממדרגה למדרגה ועל־כן צריך להודות לה'.

מזמור "הודו" נתמקן על ארבעה צריכין להודות (ברכות נד: ארבע חיים סימן ריש), כי אלו הארבעה צריכין להודות כִּרְדָּא לְהַקְנִיעַ כח המדרמה על־יְדִיָּה שבח ה' כִּרְדָּא לעלות ממדרגה למדרגה, כמובא בלקוטי מוהר"ן הראשון בסיומן כה, שעל־יְדִיָּה שבח ה' "משבר המגיעות שכל דָּגָא ונכנס למדרגה השנייה". כי אלו הארבעה דברים ישנם בכל אדם כִּשְׁנֹכְנֵם לעבודת ה', כי מתחלה הוא תועה כִּמְדַבֵּר ואינו יודע שום דָּרֶךְ יְשָׁרָה ושום מקום ישוב ושום עצה. ועל־יְדִיָּה הצעקה אל ה', כי הדבור בגלות ואינו יכול לדבר כי אם לצעק, על־יְדִיָּה עולה מגלות זה ואִין צריך להודות לה' כִּרְדָּא לעלות אל מדרגה שנייה. ואחר כך כִּשְׁיוּצֵא קצת דָּרֶךְ הַיֵּשֶׁר אִין יש לו מגיעות גדולות רבות והוא אסור ומסגר בכבלי ברזל ואִין מציחין אותו לילך בדרך הישר. ואחר כך עולה גם מזה ונשבר דלתות נחשת שהם

”ודע שהאדם צריך לעבור על גשר צר מאד מאד,
והכלל והעיקר שלא יתפחד כלל” (לקוטי מוהר”ן)

אודה ה' בכל לבב...

בדברי הימים (ב, י"ז): כתוב על יהושפט המלך ”ויגבה לבו בדרכי ה' ורש"י מפרש שגבה לבו בזה שהלך רק בדרכי ה' ומצודת דוד מדגיש שאף שהיה לו עושר וכבוד לא גבה לבו בעבורם כי אם במה שהלך בדרכי ה' כי כל העושר והכבוד לא נחשב לו מאומה מול דרכי ה'. בסיום ליקוטי מוהר”ן תניינא מובא פסוק זה כדוגמא למצוא בעצמו איזה זכות ונקודה טובה, כמו אצל יהושפט

” שבדרכי ה' ועבודתו יתברך הגביה לבו קצת”

מן האמור לעיל רואים שראוי בהחלט לזכור בעצמו ולהזכיר לאחרים את הליכתו בדרכי ה' ויש בכך גם חיזוק וזיכוי הרבים למען יראו וילכו בעקבותיו.... נר לאחד-נר למאה...וכל זמן שהנר דולק אפשר לתקן... בהגדה של פסח כתוב ”בכל דור ודור חייב אדם לראות (ולפי הרמב”ם - להראות...)את עצמו כאילו הוא יצא ממצריים”. באופן סמלי זאת גם היציאה הפרטית של כל אדם משעבוד היצר וגלות הנפש... יש כמובן ערך רב לסיפור הגאולה הפרטית של כל אחד ואחד - יציאתו מעבדות הטומאה ועברותיה לחרות הקדושה ומצוותיה... בסופו של דבר יצטרפו ויתחברו כל הסיפורים האישיים האלה לסיפור הגאולה השלמה במהרה בימינו, אמן.

בסוף סיפור המעשה מ"בערגיר ועני" נאמר שמשיח יגיד לישראל
 כל מה שעבר על כל אחד ואחד בכל יום ויום ... וכן מובא בספר
 "כוכבי אור" לעניין נסיעת ראש השנה שכל נסיעה של כל אחד
 ואחד יהיה לה חלק בקץ הגאולה... כן יהי רצון בקרוב.
 תמיד היה קשה בעיני מאמר הגמרא (ברכות ל"ד) "במקום שבעלי
 תשובה עומדים צדיקים גמורים אינם עומדים" - הכיצד?...
 לאחרונה עלה בדעתי שאולי יש כאן רמז למעלת התודה הקרובה
 ללבי... כלומר באותו מקום הנקרא
 "התודה של בעלי תשובה" אפילו צדיקים גמורים אינם עומדים כי
 פשוט הם לא באו משם....
 לא היו בתחומות, לא עברו במערבולות ולא הלכו במכשולות
 שהולידו כאלה תודות.
 נסים ונפלאות שהפכו עולמות...
 ממילא אין להם את הרקע והקרקע להצמיח כזאת תודה.
 "אודה ה' בכל לבב בסוד ישרים ועדה", יהי רצון שנזכה כולנו יחד
 לחזור בתשובה שלמה להגדיל תודה ולהאדירה.... במהרה בימינו
 בבית מקדשנו יחד שבטי ישראל, להודות לשם ה'....
 בהלכות תשובה (פרק ז) אומר הרמב"ם: "אל ידמה אדם בעל
 תשובה שהוא מרוחק ממעלת הצדיקים מפני החטאות והעוונות
 שעשה. אין הדבר כן אלא אהוב ונחמד הוא לפני הבורא כאילו לא
 חטא מעולם ולא עוד אלא ששכרו הרבה שהרי טעם טעם החטא
 ופירש ממנו וכבש יצרו. גדולה התשובה שמקרבת את האדם
 לשכינה שנאמר שובה ישראל עד ה' אלוקיך... התשובה מקרבת
 את הרחוקים אמש היה זה שנאוי לפני המקום משוקץ ומרוחק
 ומתועב והיום הוא אהוב ונחמד, טוב וידיד"

ומזבא בליקוטי הלכות (הודאה ו,ל"ב)- "אשריהם בעלי תשובה כי
למחיה שלחם אלוקים לטהר המקומות אשר נפוצו שם לקרב
ניצוצי קדושה למקומם שכל זה בחינת ירידה תכלית העליה,
שנתהפך הכל לטוב, לששון ושמחה"

ואכן... "אשא כנפי שחר אשכנח באחרית ים, גם שם ידך תנחני
ותאחזני מיניך" (תהלים קל"ט)

בחסדי ה' יתברך זכיתי ונתקיים בי פסוק זה, כפי שיסופר בהמשך,
שגם החליכה למרחקים עד אחרית ים וגם החזרה משם היתה הכל
מיד ה'.... כפירוש אבן עזרא - מידך אל ידך...

אשרינו מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו ומה יפה ירושתנו....

אשרינו שיש לנו כזאת ירושה ועל כך בודאי טוב להודות...

מודים אנחנו לך....

חסדי ה' לא תמו ולא כלו רחמיו ותמיד יש עניין שיתהפך הכל ל....

תודה!...

"ראוי להתפלל במסירות נפש עד כדי ביטול הגשמיות ולא לחשוב
שהתפילה היא בעבור טובה גשמית, אלא להתפלל בגלל שחיוב
הוא על כל אדם להודות לה' יתברך בכל יום...ועל ידי כך מכירים
אותו יתברך ומתקרבים אליו וזוכים לאור הגנוז לצדיקי האמת..."

(ע"פ עצות ישרות, תפילה כ"ז)

אשרינו שזכינו להתקרב לרבינו ולעצותיו הנפלאות...

צדיק יסוד עולם, נחל נובע מקור חכמה...

בתחילת לקוטי מוהר"ן יש שיר נעים: "נקוב לב האבן והאר ל' משם מעט פניך. ברה כחמה, יפה כלבנה, אל תחריש ואל תשקוט.

הרימה קולך הערב בשירות והודה..."

ואומר המתפלל הגדול סניגורם של ישראל ר' לוי יצחק מבארדיטשוב בספרו קדושת לוי בפרשת ויחי :

כאשר שופע על האדם אור אמונת הבורא הוא מתחיל לשורר ולהודות לו יתברך...

ועל כך טוב להוסיף כאן מדברי רבינו (בליקוטי מוהר"ן ס"ד)

"...כי הוא הזמר השייך לאמונה בהאור אין סוף עצמו שהוא למעלה מן הכל, ולעתיד לבוא "שיהפוך לכל העמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה'" (צפניה ג) וחכל יאמינו בו יתברך אז יתקיים (שיר השירים ד) "תבואי תשורי מראש אמונה".

זאת שירת האמונה...ניגון הגאולה השלימה במהרה בימינו, אמן.

חזק חזק ונתחזק בשירת האמונה וניגון ההודיה, ביחד נשוב ונאמר "הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו"

ובעזרתו יתברך נזכה להיות מיד "גאולי ה'..."

נעלה את ירושלים על ראש שמחתנו לראותה בקרוב

"כעיר שחוכרה לה יחדיו, ששם עלו שבטים..."

לחודות לשם ה'" (תהלים קכ"ב).

”כה אמר ה' הנני שב שבות אהלי יעקב ומשכנותיו ארחם
ונבנתה עיר על תלה וארמון על משפטו ישב.
ויצא מהם תודה וקול משחקים והרבתיים ולא ימעטו
והכבדתיים ולא יצערו” (ירמיהו 5, יח)

יאה ונאה לסיים זה המאמר בדברי המלבי”ם המאירים ומעוררים
את הפסוק האחרון בתהלים קמ”ב:
”הוציאה ממסגר נפשי למען אוכל להודות לשמך ועל ידי כך
תרויח נפשי האלוקית פעמיים
א) להודות בעצמי. ב) שעל ידי יודו גם אחרים כי בי ועל ידי
יכתירו צדיקים, יתנו אל ה' כתר ההודאה והשבח”...
זאת בקשתנו ותפילתנו, ה' יזכנו. תודה.

תַּעֲיִתִי בְּשֵׁה אֲבֵד, בִּקְשׁ עֲבָדְךָ, כִּי מִצֹּתֶיךָ לֹא שָׁכַחְתִּי:

שָׁכַחְתִּי אֶת מִצְוֹתֶיךָ, וְהֵיטוּ שְׁעָרָי אֵינִי
מִבִּיר אֶת קוֹל הַקְּרִיאָה שֶׁל הַתּוֹרָה
וְהַמִּצְוֹת, כִּי בְּשִׁחַס וְשְׁלוֹם הָאָדָם נִגְנוּ
בְּחַטָּאִים, קִשָּׁה מֵאֵד לְבַקֵּשׁ, כִּי כִּבֵּר שָׁכַח
אֶת קוֹל הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת, וְאֵינִי מִבִּיר בְּקוֹל
הַקְּרִיאָה, עַל־כֵּן צָרִיךְ הָאָדָם לְבַקֵּשׁ מִיְהוָה
וְתַבְרָךְ, שְׂמֵרֵה הַשֵּׁם וְתַבְרָךְ לְבַקֵּשׁ
לְהַחְיִיזוֹ אֵלָיו כֹּל וְזֶמַן שֶׁלֹּא שָׁכַח עֲדוֹן לְנַמְרִי
אֶת קוֹל הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת. וְהֵיטוּ מַה שְׁבַקְשׁ
דוֹד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם: בִּקְשׁ עֲבָדְךָ, כִּי
מִצְוֹתֶיךָ לֹא שָׁכַחְתִּי, כִּי לֹא

קִיַּם, כִּי תַעֲיִתִי בְּשֵׁה אֲבֵד בִּקְשׁ עֲבָדְךָ.
הֵיטוּ שְׁתַּעֲיִתִי מִתַּבְרָךְ הַיֵּשֶׁר בְּשֵׁה אֲבֵד
הַגּוֹטָה מִתַּבְרָךְ, עַל־כֵּן אֵינִי שׂוֹאֵל
מִלְּפָנֶיךָ: בִּקְשׁ עֲבָדְךָ, כִּי מִצְוֹתֶיךָ לֹא שָׁכַחְתִּי
- הֵיטוּ שְׁתַּמְתֵּר לְבַקֵּשׁנִי כֹל וְזֶמַן שֶׁאֵינִי זׁכָר
עֲדוֹן אֶת הַקוֹל הַקְּרִיאָה שֶׁל הַתּוֹרָה
וְהַמִּצְוֹת. וְהֵיטוּ: בִּקְשׁ עֲבָדְךָ, כִּי מִצְוֹתֶיךָ לֹא
שָׁכַחְתִּי - שְׁתַּמְתֵּר לְבַקֵּשׁנִי תַּכְפֵּה, כִּי
מִצְוֹתֶיךָ לֹא שָׁכַחְתִּי עֲדוֹן, וְעֲדוֹן אֵינִי מִבִּיר
אֶת קוֹל הַקְּרִיאָה שֶׁל הַמִּצְוֹת, שֶׁהֵם
הַתּוֹרָה. עַל־כֵּן בִּקְשָׁתִּי - שְׁתַּרְחֵם עָלַי
לְבַקֵּשׁנִי מִתְּרָה מִיָּד, כֹּל וְזֶמַן שְׁעָרָי לֹא

"אשאת כנפי שחר, אשכנה באחרית ים.
גם שם ידך תנחני, ותאחזני ימינך" (תהלים קלט)

מהוליווד ליעד הקדוש

יוסף הגיע לחוף וניס-קליפורניה והחנה את הקאדילאק במקום
הידוע שבו נמצאו כל מיני טיפוסים צבעוניים שניגנו בגיטרות
ורקדו על החולות. הוא הצית סיגריה, פסע באיטיות לאורך הטיילת
ונהנה מזיפי הבריאה בעת השקיעה. באותה תקופה, בגיל ג"ל היה
בעיצומה של עשייה עצומה והצלחה גדולה בהוליווד, המרכז
העולמי של תעשיית הסרטים. הביט על גלי הים הגדול והרהר
לעצמו: לאן עוד אפשר להתקדם מכאן? ... כהרגלו ערך השבון
נפש: מה הלאה? מה עוד לא עשיתי בחיים? ... ואז הגיע להכרה
שהנה מימש את כל תכניותיו כולל החלום ההוליוודי ... בתחומי
העתונות והתקשורת הגשים כל מה שרצה וחלם לעשות...
מאז שרותו הצבאי ככתב גליצה"ל דרך השתלמות מעשית בהפקות
טלוויזיה בקנדה ושליחות עתונאית בתערוכה העולמית...
במלחמת ששת הימים חזר ארצה, ולאחר תקופת עבודה
בטלוויזיה החינוכית הצטרף לצוות ההקמה של
הטלוויזיה הישראלית ככתב ועורך חדשות.

לאחר מכן, בחוץ לארץ התעסק רבות בהפקות שונות והשתתף בכל מיני פסטיבלים ואירועים להצגות וסרטים. באמריקה הלך לו קרף מטורף כאשר הצליח להתברג בצמרת חברה הוליוודית מהשורה הראשונה - "וורלד סטייג" (עולם הבמה) והיה יד ימינו של נשיא החברה בהפקת הבכורה שהציגה לראשונה טכנולוגיה חדשנית ומפתיעה של העברת מופעי בידור ואירועי ספורט בשידור חי על מסכי ענק באולמות ואיצטדיונים מלאים וגדושים בצופים נלהבים. כעת על חוף הים - כל זה כבר היה מאחוריו...

הוא השליך את בדל הסיגריה, עמד מול הים וחשב לעצמו: יוסף, מה הלאה?... יפה מאוד, הגעת להוליווד ואפילו הצלחת אבל מה הלאה?... תמיד אהב לעשות דברים חדשים, להתקדם ולא לשקוט על השמרים. ואז עלה בדעתו דבר מעניין: הנה אני עומד כעת מול הים הגדול בלוס אנג'לס, אם אשחח קדימה עוד ועוד, לאן אגיע, הרי הכדור הוא עגול?... בסוף אגיע חזרה לנקודת ההתחלה!...

אז חש בחוסר התחלתי של חייו... הביט במים והסתכל בשמים... מה עוד?... מה הלאה?...

באותו רגע ממש הגיע לאוזניו קול מוכר מאי-שם, שהופיע כמו חלום מזכרונות העבר...

"כל נדרי... ואסרי ושבועי וחרמי וקונמי וקינוסי וכינויי...."

מה זה? ... מה קורה פה? ... חשב לעצמו ולפתע נזכר בקולות
 ששמע בילדותו בחיפה. הוא פנה אחורנית בעקבות הקול, ושמע
 את "כל נדרי" הולך ומתגבר, הולך ומתעצם. ליד החוף היה בית
 כנסת שמחלונותיו הפתוחים נשמעו עכשיו קולות העבר ...
 נזכר איך היה הולך עם אביו ואמו בפעם האחת והיחידה בשנה,
 ביום כיפור, לבית הכנסת המרכזי על הר הכרמל. גם אז, שמע את
 "כל נדרי" מבעד לחלון כשעמדו בחוץ על המדשאה.
 נזכר באמו מוחה דמעה ותהה על כך ... על מה ומדוע...
 כעת התקרב לבית הכנסת וראה, כמו אז, יהודים עטופי טליתות
 מתפללים. לפתע קלט... הנה ממש עכשיו זה ערב יום כיפור! ...
 יוסף שגר וחי בין הגויים שכח אפילו את היום הקדוש ביותר ואם
 לא היה נוטל פסק זמן ממירוץ חייו, אולי לא היה נזכר בו ...
 פתאום תפש עד כמה הוא רחוק מעצמו, מהיהודי שבו והתבייש
 שכל כך התרחק משורשיו. בבת אחת הבין שאם לא יקבל כעת
 החלטה רצינית ויקח את עצמו בידיים, הוא יכול להתקע שמה
 לעולמים. הרגיש שהוא חייב להוציא את עצמו משם, אבל לא ידע
 איך ולאן. לא חשב כלל במונחים דתיים, אבל הבין שהוא חייב
 לחזור הביתה, פיזית וגם רוחנית. היה לו ברור שככה זה לא יכול
 להימשך, וכמו בסרטים צריך לעשות 'קאט'.
 הוא חזר לדירתו שהיתה קרובה לאולפנים בהם עבד ומיד כתב
 על המראה הגדולה בכניסה את התאריך 31.12.78,
 סוף השנה שיחול בעוד כשלושה חודשים...

"עד אז אחזור הביתה ונראה מה יקרה..." חש שהוא חייב להזכיר
לעצמו את העובדה שהוא יהודי והיה מונח בראשו שיהודי שייך
קודם כל לארץ ישראל ורק שם ימצא את יהדותו באמת.
אט-אט התחילו להכנס בו כיסופים וגעגועים
למקורותיו, לשורשיו...
התגעגע הביתה ונזכר בדברי אמו -
"בכל מקום טוב אבל בבית הכי טוב..."

לאחר מכן נמשכו חייו כרגיל כאשר חזר למעגל העשייה התובעני
של חברת ההפקה. הם ארגנו אירועים גדולים ומורכבים, שידרו
והקרינו על מסכי ענק קונצרטים פילהרמוניים ומופעי רוק אנד
רוק, עם התזמורות והלהקות הכי ידועות והחברה הלכה מחיל
לחיל, התפתחה ללא הרף ותוכניותיה הרקיעו שחקים. הכל חזר
לקדמותו פרט לתאריך הרשום על המראה... שהלך והתקרב...
הזמן עשה את שלו והגיע אמצע חודש דצמבר. מדי יום ראה את
התאריך, והנה עכשיו הוא נמצא שבועיים לפניו...
בדיוק אז התקיימו אליפות העולם באיגרוף במשקל כבד ואליפות
העולם בכדורגל. אירועים אלה זכו לפרסום רב והימורים גדולים
וחברת ההפקה שלהם העבירה אותם בשידור חי באמצעות לוויין
למסכי ענק במקומות רבים.
בתוך הקלחת הקדחתנית הזאת נזכר שתוך זמן קצר הוא אמור
לעלות על מטוס לארץ ישראל...

זה היה הזוי ומטורף לחלוטין... יום רדף לילה ורכבת ההפקות
דהרה קדימה בלי הפסקה, אך יוסף ידע שלמרות הכל יכבד את
ההבטחה שנתן לעצמו .

כאשר התקשר לסוכן הנסיעות שלו להזמין מקום בטיסה לישראל
התברר לו שכל הטיסות מלאות ורק בלילה האחרון של השנה יש
מקומות פנויים... "אנשים מעדיפים לחגוג את הסילבסטר בביתם"
הסביר הסוכן והוסיף:

"אשים אותך על הטיסה האחרונה שיוצאת מלוס-אנג'לס ללונדון
ב-31.12, ומשם תמשיך לישראל".

נשיא חברת ההפקה שאל בתדהמה:

"למה אתה נוסע, הרי אנחנו באמצע התנופה?!"

יוסף לא ידע מה לענות, ולבסוף אמר:

"אני חייב לכתוב ספר."

"אין בעיה, אני יכול לתת לך את הויליה שלידי. יש שם בריכת

שחיה וכל מה שתצטרך. כמה זמן אתה צריך כדי לכתוב?"

"הודשיים שלושה."

"אין בעיה. תיקח חופש מהחברה תכתוב פה, אתה לא צריך לנסוע

בשביל זה לישראל."

"את הספר הזה אוכל לכתוב רק בבית, בארץ."

העמידו יוסף בפני עובדה מוגמרת.

לא ידע מה הוא עושה בדיוק, אבל היה לו ברור שהנסיעה הזאת

תהיה משמעותית מאוד...

יותר מכל נסיעותיו הקודמות היא תהווה מפנה אמיתי...

הוא לא הבין לאן זה מוביל, אבל הרגיש שעומד להיות

מהפך בחייו.

חבר טוב מהעבודה אמר לו:
"אוקיי, החלטת לטוס ואי אפשר לעכב אותך. אבל תישאר רק
הליכה לסילבסטר, למסיבה המדהימה שהכנו באולפנים עם
הנגנים הנפלאים והמוככים הידועים.
מסיבה כזאת אפילו הוליווד עוד לא ראתה...
מה יקרה אם תישאר עוד יום..."
"תודה, אבל אני טס בחצות."
"מה קרה? ... מה בוער לך? ... אנחנו מכירים אותך כבחור נורמלי
לגמרי אז מאיפה בא השגעון הזה..."
יוסף לא ידע מנין קיבל את הכוחות העליונים לנתק את כל קשריו
ופעילותו בהוליווד ולא הבין איך "כל נדרי" מקרי על חוף הים
משנה כעת את כל מהלך חייו... לקום ולעזוב הכל בבת אחת,
בן לילה...
המטוס היה כמעט ריק, כולם היו עסוקים כצפוי במסיבות
הסילבסטר וגם בטיסה נפתחו בקבוקי שמפניה...
יוסף הרים כוסית לחיים!...
ובחיוך אמר לעצמו... לחיי יציאת מצריים!...
"ברוכים הבאים לישראל... ושנה טובה!" ...
אמר הקברניט ושירת "הבאנו שלום עליכם..." ליותה את הנחיתה
הרכה כאשר האורות המרצדים כאילו מרקדים ואומרים -
עוד יוסף חי! ...!

מנהל חברת ההשכרה נתן לו את מפתחות הרכב ושאל בדאגה:
"אתה בטוח שתוכל לנהוג. אתה נראה מאד עייף."

"זה בסדר", אמר יוסף והתניע את הרכב, כשהוא חושב לעצמו: לאן
בסך הכל אני צריך לנסוע? מלוד לתל אביב? זה לא סיפור...
אחרי כמה דקות של נסיעה ראה שלט "ירושלים", וגער בעצמו:
איך טעייתי בדרך? האם שכחתי את הכביש?...

ואז החליט באופן ספונטאני: אם טעייתי, אטעה כבר עד הסוף!...!
השעה היתה שלוש לפנות בוקר ויוסף טעה שוב כאשר נסע בדרך
הישנה. ליד צומת שמשון עצר את המכונית ויצא החוצה, הלילה
היה בחיר זרוע כוכבים... משדה סמוך עלה ריח משכר של אדמה
חרושה ואז בדחף פנימי השתטח על הקרקע ונישק את
רגבי העפר...

באותם רגעים קסומים באשמורת הבוקר הרגיש וידע
שחזר הביתה.

אחר כך המשיך לנסוע לירושלים...עם הנץ החמה הצמיד את
שפתיו לאבני הכותל המערבי.... זאת היתה תפילת השחרית
הראשונה בחייו. כאשר האיר היום הבחין לימינו בחנוכיה גדולה
שהנר האחרון עדיין הבהב בה....

הנר השמיני...

"כל זמן שהנר דולק עוד אפשר לתקן..."

אז נזכר איך הגיע לראשונה לכותל המערבי ביום שחרורו, ככתב צבאי במלחמת ששת הימים, כאשר חזר מקנדה שם עסק בתקשורת המונים ומיד עם פרוץ המלחמה החליט לעזוב הכל ולשוב ארצה...

גם אז זה היה טירוף מוחלט... מהלך ספונטאני ולא הגיוני לעזוב בן לילה תפקיד מבוקש בתערוכה העולמית ותכניות מבטיחות לעתיד... אפילו הוריו לא ידעו שחזר ונדהמו לשמוע אותו בשידורי הרדיו מסקר את אירועי המלחמה...

לאחר מכן, בעקבות עבודתו בטלוויזיה ככתב החדשות הפך תוך זמן קצר לאדם מפורסם ומוכר ופשוט איבד את הפרטיות... פעם הלך לחוף הים לתפוס את השמש לפני השקיעה, השתרע על החול החמים והתמכר לשקט הנעים. לפתע נחת לצידו כדור פינג-פונג שחזר ותיכף נעשה לו שחור בעיניים כאשר קבוצת נערים רכנה מעליו ואחד מהם צעק:

”תראו מי נמצא כאן! ...”

באותו רגע חש יוסף שככה אי אפשר להמשיך... אם אפילו בחוף הים אינו יכול למצוא מפלט ומרגוע... ואז כמו שתמיד הקשיב לרחשי לבו קם להפתעת הכל ועזב הכל -

גם את הטלוויזיה וגם את הארץ.

קעת בכותל שבו אליו זכרונות העבר... כמו סרט בהילוך חוזר ראה מחדש את מה שהיה, כעשר שנים חלפו מאז הימים ההם ועכשיו נראה שחולך ומתקרב התיקון הכללי של הזמן הזה...

כל זמן שהנר דולק...
מתפירת "כל נדרי" נידחת אי שם בלוס אנג'לס,
בחוף האוקיינוס הגדול עד לכאן...
"זאת הנוכה" בירושלים עיר הקודש, בכותל המערבי...
אכן, לא ידח ממנו נידח...

לאחר זמן מה בארץ התעוררה ביוסף תחושה חזקה שהוא צריך ורוצה לחפש ולגלות את שורשיו. היכן אמצא שורשים? ... באדמה!... תוך מספר ימים מצא את עצמו בחוף הכרמל ליד חיפה, בבית הספר החקלאי "כפר גלים" שבו למד בילדותו. הוא מצא במקום שילוב מעניין של שורשים בקרקע עם איזו רוחניות שהחלה לפעפע בו אך תוך זמן קצר הבין שאת מבוקשו הנכסף לא ימצא בין הגזר והמלפפון... אז החל לשמש כרכז התרבות של בית הספר כשהוא מבלה בנעימים בין החוף והגלים... יום אחד קרא בעיתון שלמחרת תיערך ברכת החמה. הוא לא ידע במה מדובר, רק הרשימה אותו העובדה שזה קורה אחת ל-28 שנים. יוסף שהיה עיתונאי במקצועו וסקרן מטבעו החליט לחשתתף במעמד המיוחד ואמר לעוזרו שהוא מתכוון לנסוע לחיפה לפנות בוקר. הידיעה התפשטה בין התלמידים שהתלהבו גם הם מהרעיון ובסופו של דבר הגיעו לאירוע ארבעה אוטובוסים מלאים...

יוסף ביקש מאחד הרבנים במקום להסביר לתלמידים מהי ברכת החמה ומשמעותה והיה זה מחזה מרגש לראות עם הזריחה את מאות החרדים מתפללים ומברכים בהתלהבות ובהתעלות שדבקה גם באורחים הצעירים שכולם חילונים...

כאשר חזרו לבית הספר ילדים רבים נרדמו בשיעורים, והמורים באו ליוסף בטענות. הוא הרגיע אותם באומרו: "אין לכם מה לדאוג. הפעם הבאה שזה יקרה תהיה רק בעוד 28 שנים..."

לאורך כל השנים אהב לייטול פסק זמן בעת השקיעה ובאותה תקופה אימץ לעצמו את מערת אליהו בהר הכרמל ונסע לשם מדי פעם לנקות את הראש, להתכונן בים וגם בחייו...

ערב אחד פגש שם בחור אמריקאי חוזר בתשובה בשם חזקיהו, שהגיע להתפלל מנחה. הם שוחחו ואז שמע לראשונה בחייו את המילים "ברסלב" ו"רבי נחמן". חזקיהו סיפר שהמקום הראשון אליו הגיע רבי נחמן בארץ ישראל, היה מערת אליהו. הוא הציע ליוסף לבוא איתו לירושלים לחתונה בהר ציון ויוסף שתמיד היה קל תנועה קבל את החזמנה בשמחה...

כאשר הגיעו נכנסו קודם כל למוזיאון השואה הנמצא שם ואז נזכר בסבו, יוסף בן דוד הי"ד שעל שמו הוא נקרא...

התבונן בטבלת הזיכרון וחשב לעצמו מחשבה שעוד לא עלתה בראשו מעולם:

איזו זכות נפלאה יש לי לחיות כיהודי בארץ ישראל!...

באותם רגעים חש שיש משהו בחיים שעבורו באמת כדאי לחיות...
וגם עבור הסבא שכל כך רצה ולא זכה...

החופה נערכה במרומי הר ציון ויוסף הרחרר בכך שהנה כאן
על זכרונות העבר ושרידי השואה נולד דור חדש ונבנה בניין
עדי-עד... עם ישראל חי!....

אותו לילה כאילו גם הוא נולד מחדש כאשר שילב ידיו עם
החסידיים ונסחף בהתלהבות למעגל הריקודים... מישהו הצמיד
כיפה לראשו וזעק באזניו - "מצוה גדולה להיות בשמחה!..." אכן,
מעולם לא השתתף בכזאת שמחה... שמחה אמיתית מכל הלב...
למחרת כאשר חזר לחוף הים כבר לא היה אותו אדם... משהו
נסתר גרם לו להרגיש שהנה התחיל לצעוד קדימה ולרקוד על
גשר צר מאוד....

באותם ימים התחדשו קשריו עם החברה בחוליווד שבינתיים
התפתחה מאוד בתחום שידורי הלוויין ונולד הרעיון להפיק
אירוע גדול גם בחיפה הקטנה...

במסגרת חגיגות הקיץ יוסף תכנן להעביר בשידור חי מופעי בידור
ותחרויות ספורט להקרנה מיוחדת על החזית הרחבה של ממגורות
דגון ובכך להפוך את מורדות הר הכרמל לאמפיתיאטרון טבעי
ענק הגדול מסוגו בעולם...

באותה עת ערך גם מופעי מולטימדיה אישיים במוזיאון חיפה
ובמועדון צוותא, תחת הכותרת הסמלית "כל אחד... כוכב!"
בהם הציג והמחיש את פעולותיו בעבר ותכניותיו לעתיד.

אירועים אלה זכו לפרסום והצלחה והוא נתבקש להגיש אותם במקומות נוספים ברחבי הארץ אלא שאז... בדיוק אז הל עוד מהפך ואולי אפילו הגדול בחייו כאשר לילה אחד, במוצאי שבת כ"ה שבט תשמ"ב, בעודו בוחן את תכנית הפרוייקט הגדול ומתכונן לחתום למחרת על הסכם ההפקה בעיריית חיפה, הרגיש בלבו שמשחו ואולי העיקר חסר כאן... מה התכלית?...

התחיל להסתפק בכל העניין, האם בשביל זה חזר ארצה?... ידו שלפה מעצמה את ספר התנ"ך הכחול שקיבל בזמנו מאביו ז"ל ושבנו למד לבחינות הבגרות. הוא פתח באופן עיור בספר שמואל ב', פרק ו', פסוק י"ד, וקרא:

"ודוד מכרכר בכל עז לפני ה'..."

המילים הללו דברו ללבו וחדרו לנפשו כמו חץ. לפתע חש כאילו דוד המלך, בכבודו ובעצמו, רוקד לפניו על השולחן... הוא קרא את כל הפרק וחשב לעצמו: אם זה מה שעושה דוד מלך ישראל, מכרכר ורוקד לפני ה' אז מה יש עוד להתלבט, זה מה שצריך לעשות!...בבת אחת הכל התאפס מול האחד... אין עוד מלבדו!... אין לך שמחה כהתרת הספיקות ומיד קפצה עליו שמחה פנימית שלא ידע מעולם.

פתאום הרגיש תחושה כה חזקה וכה בהירה שלא חש מעודו....
כאילו שנפתחו השמיים והוא רואה מראות אלוקים...
האירה לו האמת הפשוטה שתכלית חייו כיהודי היא לעבוד
את השם בשמחה.
באותו רגע החליט להצטרף לאנשי המלך, מבלי להבין ממש כמה
מדובר ומה לעשות...
הרגיש שזהו זה - וזה הכל... הוא ידע שעליו לדחות את כל השאר
ולחזק רק בעיקר -
לחזק את יהדותו... וכמובן גם את עצמו! ...!
הפגישה בעירייה נקבעה ליום ראשון בבוקר, אבל אחרי מה שאירע
אמש חש כעת שהוא רוצה לדחותה. עדיין לא ידע מה יעשה בדיוק
אבל בודאי לא הקרנות בידור... לא בשביל זה בא לעולם....
הוא התקשר לעירייה וענתה לו פקידה שאמרה:
"האם לא שמעת חדשות?"
"לא, מה קרה?"
"העירייה בשביתה."
"מזמתי?"
"מהבוקר".
"אבל אני צריך את ראש העיר"
"אין פה אף אחד חוץ ממני, ואני נמצאת פה רק כדי להודיע שיש
שביתה."
הוא שמח שאינו צריך להמציא תירוצים. מישהו כבר דאג לו...

ואז שאל לתומו: "האם יש לך רשימה של מוסדות דת בעיר?"

"בטח" ענתה לו, "מה אתה צריך לדעת?"

"אני לא יודע"...

הוא חש שהמפגש הליני שלו עם דוד המלך, קשור איכשהו לדת,

אך לא ידע כיצד...

"אני רוצה לעזור לך, ממילא אין לי מה לעשות כעת... רק תגיד מה

בדיוק אתה צריך."

"לא יודע. תקראי מה שכתוב"...

הפקידה החלה לקרוא לו מספר הטלפונים את כל רשימת מוסדות

הדת בחיפה: מקוואות, מועצה דתית, ועד הכשרות, בתי כנסת וכו'...

לא היה לו נעים מטרחתה והוא אמר:

"את לא צריכה להתאמץ כל כך..."

"אני עושה זאת בשמחה. אמרתי לך שאין לי מה לעשות היום."

היא המשיכה לקרוא את כל שמות מוסדות הדת בחיפה. הוא לא

הבין כלום, אבל שמע הכל בסבלנות רבה. ואז אמרה:

"הגעתי לרשימה של ישיבות. זה מעניין אותך?"

"בטח" השיב מיד מבלי לדעת למה והפקידה המשיכה לקרוא

לפי א' ב' עד הסוף

"... יש פה ישיבת 'תפארת הכרמל' ברחוב התשבי."

יוסף ידע שאליהו הנביא, שלמערתו כבר התוודע, נקרא גם

אליהו התשבי...

"זהו. זה מה שחיפשתי..."

הוא הודה לפקידה, עלה על רכבו ונסע לשיבה ברחוב התשבי.
כאשר הגיע לשם, הופתע לראות בניין יפה וגדול אבל ריק מאדם.
מהפתח יצא איש אחזקה חבוש כיפה ויוסף פנה אליו בשמחה:
"יופי, יש עם מי לדבר. מה זה המקום הזה? מה לומדים פה?"

האיש הביט בתמיהה ביוסף הלבוש במכנסי ג'ינס, ואמר:

"מה אכפת לך מה יש פה?"

"אני מתעניין בשיבה."

"אין פה אף אחד", אמר הבחור ונבלע בבניין.

השביתה בעיריה נמשכה גם למחרת, ויוסף החליט לחזור לאותו
מקום. חש שהוא זקוק לאיזה קצה חוט שיקשר אותו לאליהו הנביא
ולדוד המלך... כאשר הגיע לשיבה יצא אליו אותו בחור ואמר:
"שוב פעם אתה..."

"כן. אני עיתונאי שמתעניין ביהדות..."

"יש לך מזל... בדיוק היום הגיעה לכאן קבוצת אברכים מרכסים"
אמר הבחור ליוסף והציע לו להמתין עד הפסקת הצהריים,
אז יוכל לדבר עם מי שירצה.

"תודה רבה" אמר יוסף וירד קצת להתבודד בואדי הרוק שאותו
הכיר מימי ילדותו, אחר כך ניגש למי שנראה לו האחראי ושטה
לפניו את בקשתו הצנועה... להכיר יותר את בורא העולם.

הרב שמח מאוד על האוצר היקר שנפל בידיו והחל להכניס את יוסף בסוד העניינים... לגלות את יהדותו!...

אגב התברר שפטרון הישיבה הטיל עליהם לבוא במיוחד מרכסים כדי ללמוד שם חודש ימים למרות שהמקום היה עזוב וריק...

"עכשיו אני מבין שהכל היה רק בשבילך!.." אמר לו הרב בהתרגשות כשהוא מדגיש את ההשגחה הפרטית.

כל יתר הדברים בחייו של יוסף התגמדו לעומת לימודי התורה וסוף סוף הרגיש שהוא נוגע במה שתמיד ביקש וחיפש...

תכלית אמיתית לחיים.

יום אחד, לקראת פסח, הציע הרב ליוסף לנסוע עמם לירושלים כדי לאפות מצות. יוסף לא התעניין כל-כך באפיית מצות,

אבל אמר לרב שהוא מוכן לבוא אם יפגיש אותו עם אורי זוהר, שאותו הכיר מעברו.

הפגישה היתה נרגשת ולבבית ביותר

ולקראת סיומה בעלות השחר, אורי אמר לו:

"יוסף, אתה בריא!"

יוסף לא הבין את כוונתו כי הרי היה נראה שזוף וחסון ולכן שאל בתמיהה:

"זה מה שאתה מגלה לי?!..."

"כן", אמר אורי בחיוך, "אני רואה שאתה בריא מבפנים..."

בינתיים רצה יוסף לשמור שבת בביתו וכאשר שאל מישהו מה מותר לעשות בשבת, ענה לו:

"מותר לאכול ולשתות וגם לישון..."

"ומה עוד?"

"מותר גם לפצח גרעינים..."

ביום ששי התייצב בביתו עם שקית גרעינים ענקית וחדיע חגיגית:

"זהו זה. אנחנו שומרים שבת..."

הרב המליץ ליוסף להשתתף בסמינר "ערכים" לתוספת התחזקות ואכן היתה זאת הצעה טובה ומועילה, בפרט בשיעורים על לשון הקודש ובשיחות האיטיות.

כאשר שוחח עם אחד הרבנים סיפר לו גם על חששותיו מהעתיד:

"אני לא יכול לחיות בלי ים. איך אצליח לחיות בירושלים?..."

"קודם כל, ששה ימים בשבוע מותר ללכת לים, וחויץ מזה תוכל לשחות בים התורה..."

ואל תשכח שירושלים נכתבת בקיצור י-ם..."

בסיום הסמינר הבין יוסף סופית שזהו זה... אין דרך אחורנית, רק קדימה. היה אחוז פחד ובטוח שחיי הגיעו לקיצם. בתור אדם תוסס שחי חיים מרתקים חשש שכעת יאבד את כל עולמו.

לא היה לו מושג איך לעשות את הצעד הראשון אך בכל אופן הבין שהכיוון הוא לעלות לירושלים...

בכפר גלים היה ליוסף שכן, בעל משאית, שהתנדב לסייע בהעברה.

כאשר הגיעו למחוז הפצם בתוככי ירושלים החרדית נזעק הנהג: "תראה לאן אתה עובר, יוסף! הרי לא תוכל להיכנס לכאן עם האוטו בשבת..."

אז הבין שגם יוסף עומד להשתייך לאותם חרדים ומיד לאחר שהורידו את החפצים, הסתובב ונמלט על נפשו...

לאחר תקופת התאקלמות כבר סייע ל"ערכים" בסמינר הראשון שעשו לדוברי עברית בניו-יורק שם הופיעו באולם הקונצרטים הידוע "קארנגי הול" עם כל המרצים הבכירים ואף הקרינו על מסך גדול את סרט התדמית שביים יוסף, היתה זאת מעין תשובת המשקל לחפקותיו הקודמות ואכן בדיוק באותו יום למדו במסכת מגילה את הדין היומי בו כתוב שעתידיים בתי תיאטראות להפוך לבתי מדרשות ...

הקשר של יוסף עם חזקיהו ממערת אליהו התחדש ודרכו החל להתקרב לחסידות ברסלב. כל עניין ההתבודדות והשמחה התאים לו כמו כפפה ליד והוא רקד כל הדרך לאומן, אומן ראש השנה...

יום אחד, שנים לאחר מכן, עבר יוסף בככר ציון וראה שמעמידים ציוד תאורה משוכלל ותפאורה גדולה לסרט, ונזכר בימים עברו... כשחלף ליד אחד התאורנים שהרים פנס זרק לו איזו מילה מקצועית.

התאורן הביט בתדהמה ביוסף לבוש השחורים...

"מאיפה אתה יודע את זה?"

"אני יודע, פעם עבדתי בזה..."

"אתה?!" שאל בפליאה.

"כן, אני."

"איפה עבדת?"

"בהוליווד."

"אתה?!" נדהם בפליים, ולאחר שהתאושש אמר:

"הסרט שלנו הוא הוליוודי, שזה כך לבוא בליצה ולראות בעצמך, זה בטח יהיה מעניין..."

"תודה חביבי, בסרט הזה כבר הייתי..." חייך אליו יוסף והוסיף "לך כדאי לבוא אלינו, זה יותר מעניין והרבה יותר שזה..."

תרויח את החיים שלך. להתראות..."

בשעה שתיים בליצה השליך יוסף את השמיכה מעליו וקם כדרך הצטרף לטנדר החסעה של חסידי ברסלב היוצאים לציון שמואל הנביא כדי להתבודד ביער הסמוך.

בלכתו לאיטו בין העצים האיר לו שבועים כאן הגיע באמת לחולאי ווד (יער קדוש),

זה היער הקדוש האמיתי!... זאת כמת העולם שלי... אני הכוכב!
כל הזרקורים מהשמים מאירים ישר עלי...
יש לי מיקרופון הכי חזק שזה הפה שלי ושומעים אותי עכשיו
בכל העולמות!...
אני מופיע כעת בהופעה האישית הנעלה והחשובה ביותר,
אין כמוה בעולם...
כל מסכי הדמיון הכי גדולים מתבטלים לעזמת
המציאות האמיתית הזאת...
אף פעם לא היה מופע כזה וגם לא יהיה,
זה האירוע של פעם בחיים...
זאת ההצלחה הגדולה מכולן, ההצלחה הנצחית...
שידור חי מהמיית לבי והודיית נשמת
למי שיצר אותי ואת כל העולם,
לך אבי ומלכי אני משתחוה בהכנעה, קד בשמחה ואומר באהבה...

"כל אחד כפי מה שזוכה לפעול בקשת סלח נא
ביום הכיפורים, שעל ידי זה נתתקן פגם חורבן הבית
כמו כן נעשה חנוכת הבית, בחינת חנוכה" ...

(לקוטי מוהר"ן תניינא ז', י"א)

"מזמור שיר חנוכת הבית שאומרים בכל יום קודם
התפילה מדבר מכל אדם בפרטיות מגודל הישועה
הנפלאה שהושיע לו ברחמיו ה' יתברך ... ואומר " הפכת
מספדי למחול לי, פתחת שקי ותאזרני שמחה "
כי העיקר לחזור תמיד אל השמחה כי תיכף כשיודע
רחוקו צריך לזכור ריבוי רחמיו יתברך
לקרב ולא לרחק כי תכלית ההתרחקות היא התקרבות...
זוהו "ה' אלוקי לעולם אודך" כי זה כל
שעשוע עולם הבא להודות לו ולברכו תמיד לעולם ועד"
(לקוטי הלכות- שלוח הקן, ה')

זכרון בעלמא דאתי

כשיתעורר משנתו יאמר מודה וכו', ויזכור מיד בעולם הבא, ויתפלל
להשם יתברך שיעזרהו להתנהג בכל היום בקדושה.

רבנו של עולם עזרני ברחמיך הרבים שאזכה לשכוח את כל
מיני מחשבות זרות ומחשבות היצוניות וחכמות היצוניות וכל מיני
מחשבות המבלבלים מעבודתך האמיתיות, כולם אזכה ברחמיך
הרבים להעבירם מדעתי ולבי לגמרי, ולשכחם לגמרי מעתה ועד
עולם. ומעתה אזכה לזכור אותך תמיד בכל עת בשבתי בביתי
ובלכתי בדרך בשוכבי ובקומי, ולדבק מחשבתי אליך תמיד,
ולתורתך ולעבודתך באמת ביראה ואהבה בקדושה ובטהרה
גדולה, באמת ובאמונה שלמה, ואזכה שיתדבק לבי ומחשבתי
אליך ולתורתך ולמצותיך באמת, בדבקות גדול ובהתקשרות
אמיץ וחזק מאד, עד שאזכה לזכור היטב את כל דברי תורתך
ועבודתך תמיד לעולם ועד, ולא אשכח שום דבר מדברי תורה
ועבודה לעולם, רק אזכה לזכרם תמיד בעלמא דין ובעלמא דאתי.

(ש"ת, ש"ז)

התעוררות להתבודדות

בין רבינו לתלמידו

(מאת הרח"ח ר' יצחק ברייטער הי"ד זיעוכ"א)

אליך (פלוני בן פלוני) מקורבי ותלמידי היקר קורא אני ומבקש ממך
עצור נא לרגעים ספורים והקשב היטב לדברי - מדבר אני לטובתך
הנצחית.

דע לך שהרבה עבודה היה לי לפני שקרבתך, מעט תוכל להבין ולהרגיש
כמה ניסים נעשו למענך שתתקרב, ובכן אחד מהתנאים שבזאת מקרב
אני את מקורבי הוא שלא יתנו לאחרים שירמו אותם ולא ירמו הם את
עצמם.

כבר שמעת זה רבות וגם הבנת שעיקר עצתי ודרכי שעל ידו יכולים
לקבל את כל תיקוני, ושיכול האדם לתקן את הכל, ולהגיע למה שצריך
להגיע הוא רק "התבודדות", זאת אומרת, שיקבע האדם לעצמו מקום
מיוחד שיכול להשיג שם את כל לפני השם יתברך ולבקש על כל
הדברים שצריך ברוחניות ובגשמיות, ולהתבודדות על כל הדברים שפגם
בשוגג ובמזיד באונס וברצון ולהודות להשי"ת על כל הטובות הרוחניים
והגשמיים.

זאת פעלתי אצל הקדוש ברוך הוא, שהאדם הזה שיקיים זאת בפשיטות
גמור לעמוד כל יום שעה לפני השי"ת בתפילה, אף כשאין לו בעת הזאת
שום התעוררות, אף אם לא יוכל לדבר שום דבר, רק זאת שיכריח את
עצמו כנסוף ולדבר לפניו יתברך - יזכה לכל טוב, ולא יהיה עליו שום
דין למעלה. כי בזאת יתקן הכל, נפשו רוחו ונשמתו וכל העולמות
התלויים בו מזמן אדם הראשון עד ביאת הגואל, ודבר זה הוא אמת
ויציב נכון וקיים, וערב אני על כך.

קריאה אמיתית מלב אל לב

אל כל המותעים והתוהים, המפוזרים והמרוחקים, בכל מקום שתהיו, קולי מופנה אליכם. קולו של לב יהודי כואב, לתת בלבכם חד, כי דברים היוצאים מן הלב נכנסים אל הלב.

שמעו יהודים, אם בלבכם פרשה מצודתה תולעת חוסר הסיפוק, אם מעיקים עליכם היום ספקות. אם רעיונות התרבות אשר גזלו מכם את האמונה הקדושה של אבותיכם ושלכם, אכזבו אתכם וחסעו אתכם. והם, שמקודם כל כך זהרו והאירו לכם, כבים עתה לאט לאט ונשארה רק השכת חוסר המטרה וחיפוש דרכים, שגם הן יכולות להתבדות, כקודמותיהן.

התבוננו עתה בעיון מעמיק לאחור, ראו מהיכן אתם באים! הביטו אל חוט השדרה הבלתי שביר והבלתי נתן להכנעה של אמונתכם הנצחית. חזרו אל אלוקיכם הגדול, התמידי, בורא כל העולם. יוצר האמת היחידה והבלעדית, הקדושה, הגדולה והקיימת לנצח של תורה!

חזור למעיינות היחדות! דפדף בדפים הישנים של התורה, הכר את התחדשותה והאמת שבה. תראה ותקרא באותיות אשר חורטות את האמת שכל מי שאינו עוור רואה - האמת האמיתית היא רק האלוקית והתורתית, תראה שביהודי אשר מקיים את כל מה שהתורה מצווה עליו, מתגלם כל הטוב והאמיתי שבעולם ולזה חוזר ובזה תחיה. כך יועצים לך בכל הלב!

[הודפס לפני השואה ע"י חסידי ברסלב בפולניה גם היום גילו אנשים את האמת הזו מחדש הפש גם אתה.]

... הכל הולך אחרי החיתום...

מכל המורס לעיל עולה לקח טוב אחד.. "טוב לחודות לה' ".
"טוב לחודות לה' לזמר לשמך עליון להגיד בבוקר חסדך ואמונתך
בלילות" אכן כן, העולם, מלשון נעלם, נמשל לליכה שצריך
לחתחזק בו באמונה כי פשוט לא רואים ודווקא כאן בזמן הזה,
שהחשכה מתגברת והשכחה גוברת ובקושי יודעים וזוכרים
מאין באים ולאן הולכים...

דווקא עכשיו "יש עניין שיתחפך הכל לטובה" -

בזכות אמירת אמת פשוטה וברורה... תודה.

"הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו, יאמרו גאולי ה'

אשר גאלם מיד צר" (תהלים ק"ז)

דוד המלך, מלך המשיח, מגלה את אזננו מה נאמר בפיו
בזמן הגאולה...

בעזה"ת בקרוב נאמר - תודה.

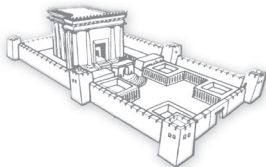
תודה לה' ית' על כל הטוב והחסד שגמלנו מעודנו.

ובכן, זריזים מקדימין, הבה ונקדים... נאמר תודה כבר עתה! אנחנו
גאולי ה' - נאמר לו תודה מראש. בכך נקנה לנו, כל אחד לפי ערכו
ואמונתו, אחיזה כלשהיא בעתיד לבוא, לעולם שכולו טוב...

וכולו תודה!

"כי זה עיקר שעשוע עולם הבא לחודות ולהלל לשמו הגדול ית' ולהכיר אותו ית' שעי"ז סמוכים וקרובים אליו ית', כי כל מה שיודעים ומכירים אותו ית' ביותר, סמוכים אליו ביותר, כי שאר כל הדברים יתבטלו לעתיד כולם בבחי' "כל הקרבנות בטלן חוץ מקרבן תודה", שלא ישאר לעתיד רק בחי' תודה והודאה. לחודות ולהלל ולדעת אותו ית' כמו שכתוב (ישעיהו י"א) "כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים", שזה כל שעשוע עולם הבא". (ליקוטי מוהר"ן תנינא, ב').

ובכן, אפשר כבר עכשיו בחוזה לחיות כמעט בעתיד. לאמר תודה - בבחי' "נשלמה פרים שפתינו" - ולהרבות בשירות ובתשבחות לאבינו שבשמיים האוהב אותנו ומרחם עלינו כרחם אב על בנים. "הקב"ה אנחנו אוהבים אותך" ... כך בפשיטות ובתמימות מתנגן לו השיר העממי שהתחבר באומן בימי ראש-השנה והפך לחיות מעין המנון אהבה לה' ית' - מזמור לתודה של דוד הגאולה. כן אבא... אנחנו הילדים שלך ואנחנו אוהבים אותך... בוא הביתה - אנחנו מחכים לך.

סוף דבר הכל נשמע...

"ימי שנותינו בהם שבעים שנה ואם בגבורות שמונים שנה ורהבם

עמל ואון, כי גז חיש ונעופה" ... (תהלים צ')

בסוף לא נשאר דבר ... רק תודה.

כמה תודה זכינו לאמר ... בתפילה, בתורה, במצוות, בשמחה...

וכך לעתיד ... - כל הקרבנות בטלין חוץ מקרבן תודה...

כל השירות בטלות חוץ ממזמור לתודה.

מה שתישאר לנו לפליטה תהיה רק התודה...

* * *

בשמחת החתונה אנו רוקדים ושרים, מבקשים ומאחלים - "דורות

ישרים ומבורכים, בניין עדי-עד" ... ואז נפרדים בלחיצת יד לכבית,

ומברכים באהבה שנתראה תמיד בשמחה...

עד מאה ועשרים...

"האי עלמא כהילולא דמי" ... (עירובין נ"ד) -

העולם הזה דומה לחתונה...

ומפרש רש"י - היום ישנו ולמחר איננו,

דומה לחופה שמשתיימת מחר.

בעמדי כאן היום, בקרב רעים אהובים, גואה בלבי השמחה

וכמעט עולה על גדותיה...

מילה אחת בפי ובלבי לכל אחד מכם, תודה.

...ואני הקטן, עדיין ניצב כאן בפתח השער... מבקש, בדחילו
ורחימו, מכורא כל עלמין, אל החודאות אדון הנפלאות, אבי
ומלכני... "אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש, שבתי בבית ה' כל
ימי חיי, לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו" (תהלים כ"ז)
ועוד במילותיו של נעים זמירות ישראל, החי וקיים בשמי ובקרבי...
"אומר אלי, אל תעלני בחצי ימי"... (תהלים ק"ב)
עד כה, החצי הראשון - "חציו לכם" - היה נפלא ביותר ובחסדי ה'
כי לא תמו זכיתי בו להרבה ברכה.
מכאן ואילך, יהי רצון מלפניך שאזכה בשלימות גם לחצי השני -
"חציו לה'" - ...שאזכה לאמר בו הרבה תודה.

* * *

... "וכל מעשיך בספר נכתבים"...
אנא ה', יהי רצון שהכל יכתב ויחתם באהבה ובשמחה,
במילה אחת... תודה.

”אז אמרתי הנה באתי במגילת ספר כתוב עלי”

(תהלים מ')

מפרש המלבי”ם: ”גם אם לא הייתי מוצא חיוב הכאת הקרבנות בספר התורה, הייתי מוצא חיוב זה כתוב בספר אחר - שחוא הספר הכתוב על לוח לבי, והייתי בא להקריב הקרבן ע”י מגילת ספר אשר הוא כתוב עלי בעצמי.

היינו שחייתי מוצא חיוב זה מצד שכלי ומצד רגשת נפשי, שהשכל וטבע האדם מחייב אותי להשיב טובה למיטיבי להודות לה' חסדו ולזכות זבחי תודה על טובותיו וחסדיו”.

* * *

מודה אני לפניך על דמעות ”כל נדרי”
שם בניכר, על חוף הים בערב יום כיפור...

* * *

מודה אני לפניך ששלחת לי את אליהו הנביא זכור לטוב -
להתבונן ולהסתכל השמימה...

מוודה אני לפניך שהחזרת אותי הביתה, לפזז ולכרכר
בעקבות דוד מלךך משיחך, לפני כבוד הדר מלכותך...

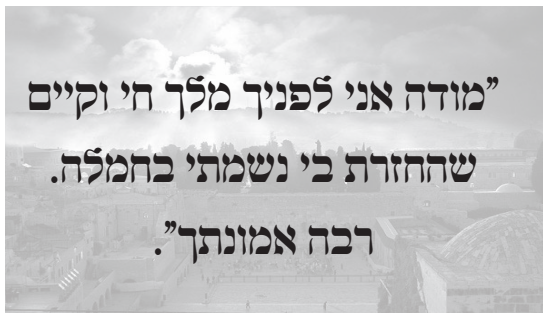
* * *

מוודה אני לפניך שהצללת אותי...
”שזמר פתאים ה' דלותי ולי יהושיע. שובי נפשי למנוחיכי,
כי ה' גמל עליכי, כי חילצת נפשי ממוות, את עיני מדמעה,
את רגלי מדחי. אתהלך לפני ה' בארצות החיים” (תהלים קט"ז)

* * *

מוודה אני לפניך על שופר גדול שיתקע בקרוב
ועל בן-דוד עבדך שיבוא ויגאלנו, במהרה בימינו...

* * *

תודה והודאה - תיקון הכללי

”כשהשי”ת עוזר ויוצאים מן הצרה צריך להביא קרבן תודה. ועכשיו שאין לנו קרבן, צריך להודות בפה בכל לבו, שזהו בחי' שמחה כי עיקר השמחה היא ההודאה להשי”ת שזהו עיקר תכלית השמחה שלעתיד, שאז יעסקו רק בתודה והודאה להשי”ת בשמחה עצומה בחי' הודו לה' בכנור בנבל עשור זמרו לו”,
בחי' עשרה מיני נגינה...”

(ליקוטי הלכות, הלכות הודאה ו', ב')

* * *

רבי נחמן אמר (בשיחות הר”ן קמ”א) - אלה העשרה מזמורי תהלים, ”תיקון הכללי”, מועילים מאד ובפרט, מי שיבוא על קברו ויאמרם שם ויתן פרוטה לצדקה - אפילו אם גדלו ועצמו עוונותיו וחטאיו מאד מאד ח”ו, אזי יתאמן וישתדל לחושיעו ולתקנו.

* * *

קודם שיתחיל באמירת תהלים יאמר זה:
לכו נרננה ליהוה, נריעה לצדור ישעננו: נקדמיה סגיו בתודה,
בזמרות נריע לו: כי אל גדול יהוה, ומלך גדול על כל אלהים:

הריני מזמון את פי להודות ולהלל ולשבח את בוראי לשם יחוד

קדשא ברוך הוא ושכינתה ברחילו ורחימו: על ידי שהוא טמיר ונעלם בשם כל
ישראל:

טוב לומר זאת לפני אמירת העשרה מזמורים:

הריני מקשר עצמי באמירת העשרה מזמורים אלו לכל הצדיקים האמתיים שפדורנו.
ולכל הצדיקים האמתים שוכני עפר. קדושים אשר בארץ המה. ובפרט לרבנו הקדוש
צדיק יסוד עולם נחל נובע מקור חכמה רבנו נחמן בן פינא שגילה תיקון זה.
זכותם יגן עלינו ועל כל ישראל אמן.

מכתם לדוד שמרני אל פי חסיתי כה: אמרת ליהוה אדני אתה טובתי
כל עליה: לקדושים אשר בארץ המה ואדירי כל הפצי כם: ירבו עצבותם
אחר מהרו כל אסיה נספיהם מדם וכל אשא את שמותם על שפתי: יהוה
מנת חלקי וכוסי אתה תזמיה גורלי: חבלים נפלו לי בנעמים אף נחלת
שפרה עלי: אברהם את יהוה אשר יעצני אף לילות יסרוני כליותי: שויתי
יהוה לנגדי תמיד פי מימיני כל אמוט: לכן שמח לפני ויגל כבודי אף
בשרי ישבן לכטח: פי לא תעזב נפשי לשואל לא תתן חסידך לראות
שחת: תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך נעמות בימינך נצח:

לְדוֹד מִשְׁפִּיל אֲשֶׁרִי נָשׂוּי פֶשַׁע כְּסוּי חֲטָאָה: אֲשֶׁרִי אָדָם לֹא יִחַשֵׁב
 יְהוָה לֹא עוֹן וְאִין בְּרוּחוֹ רְמִיָה: בִּי חֲחַרְשֵׁתִי בָּלוּ עֲצָמוֹי בְּשִׂאנְתִּי בַּל
 חַיִּים: בִּי יוֹמָם וְלַיְלָא תִכְבַּד עָלַי יְדָה נְחֻשָׁה לְשִׁדִּי בְּחַרְבְּנֵי קַיִן סֵלָה:
 חֲטָאתִי אוֹדִיעָה וְעוֹנִי לֹא כִסִּיתִי אִמְרַתִּי אוֹדָה עָלַי פֶשַׁעִי לִיהוָה
 וְאַתָּה נְשִׂאתָ עוֹן חֲטָאתִי סֵלָה: עַל זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל חֹסֵיד אֱלֹהִי
 לָעֵת מִצָּא רַק לְשִׁטָּף מִיָּם רַבִּים אֱלֹהִי לֹא יִגִּיעוּ: אַתָּה סֵתֵר לִי /
 מִצַּר תִּצְרַנִּי רַנִּי פֶלֶט תִּסּוּבְכֵנִי סֵלָה: אֲשֶׁרִי לָהּ וְאוֹרָהּ בְּדַרְךָ זוֹ יִתְלַךְ
 אִיעֲצָה עֲלֶיהָ עֵינַי: אַל תַּחֲיוּ כְּסוּס כְּפָרֵד אִין הַבַּיִן בְּמִתַּג וְרָסֵן עַדִּי
 לְבָלוֹם בַּל קָרַב אֱלֹהִי: רַבִּים מִכְּאוֹבִים לְרָשָׁע וְחַבּוּטִים בִּיהוָה חֹסֵד
 יִסּוּבְכֵנוּ: שְׂמַחוּ בִיהוָה וְגִילוּ צִדִּיקִים וְחַרְגִּינוּ כָּל יִשְׂרָאֵל:

לְמַנְצַח מוֹמֹזֵר לְדוֹד: אֲשֶׁרִי מִשְׁפִּיל אֶל דָּל בְּיוֹם רָעָה יִמְלֻטְהוּ יְהוָה:
 יְהוָה יִשְׁמְרֵהוּ וַיַּחֲיֵהוּ וְאֲשֶׁר בְּאֶרֶץ וְאֵל תִּתְנַחֵהוּ בְּנַפְשׁ אִיבִיו: יְהוָה
 יִסְעֲדֵנוּ עַל עָרֶשׁ דָּוִי כָּל מִשְׁכְּבוֹ חֲפֹכֶת בַּחֲלוֹ: אֲנִי אִמְרַתִּי יְהוָה
 חֲנִנִי רִפְאוּה נַפְשִׁי בִי חֲטָאתִי קָה: אוֹיְבֵי יִאֲמְרוּ רַע לִי מִתִּי יָמוּת וְאֲבַד
 שְׁמוֹ: וְאִם בָּא לְרְאוּת שְׁוֹא יְדַבֵּר לְבוֹ יִקְבֹּץ אָוֶן לֹא יֵצֵא לַחוּץ יְדַבֵּר:
 יְחַד עָלַי יִתְלַחֲשׂוּ כָּל שִׁנְאֵי עָלַי יִחַשְׁבוּ רָעָה לִּי: דְּבַר כְּלִיעַל יִצּוּק כּוּ
 וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא יוֹסִיף לְקוֹם: גַּם אִישׁ שְׂלוֹמִי אֲשֶׁר בְּטַחְתִּי כּוּ אוֹכֵל
 לְחֵמִי הַגְּדִיל עָלַי עָקֵב: וְאַתָּה יְהוָה חֲנִנִי וְחַקִּימִנִי וְאַשְׁלֵמָה לְחֵם:
 בְּזֹאת יְדַעְתִּי בִי חֲפֹצֶת בִּי כִּי לֹא יִרִיעַ אִיבֵי עָלַי: וְאֲנִי בְּתִמְוִי תְּמוֹכֶת
 בִּי וְתַצִּיבֵנִי לְפָנֶיהָ לְעוֹלָם: בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִהַעוֹלָם וְעַד
 הָעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

למנצח משפיל לבני קרח: כאל תערג על אפיקי מים פן נפשי תערג
 אליך אלהים: צמא נפשי לאלהים לאל חי מתי אבוא ואראה פני
 אלהים: היתה לי דמעותי לחם יומם וליילה באמר אלי כל היום אינה
 אלהי: אלה אזכרה ואשפכה עלי נפשי כי אעבר בסף אדדם עד
 בית אלהים בקול הנה ותודה המון חוגג: מה תשתוחחי נפשי ותחמי
 עלי הוהלי לאלהים כי עוד אודנו ישועות פניו: אלהי עלי נפשי
 תשתוחח על פן אזכרה מארץ ירדן וחרמונים מהר מצער: תהום אל
 תהום קורא לקול צנוריה כל משפריה וגלגיה עלי עברו: יומם יצוה
 יהוה חסדו ובלילה שירה עמי תפלה לאל חי: אומרה לא סלעי
 למה שכחתני למה קדר אלה בלחץ אויב: ברצח פעצמותי הרפוני
 צוררי באמרום אלי כל היום אינה אלהי: מה תשתוחחי נפשי ומה
 תחמי עלי הוהלי לאלהים כי עוד אודנו ישועת פני ואלהי:

למנצח אל תשחת לדוד מכתם בשלח שאול וישמרו את הבית
 להמיתו: הצילני מאיבי אלהי ממתקוממי תשגבני: הצילני מפעלי
 און ומאנשי דמים הושיעני: כי הנה ארכו לנפשי גורו עלי עזים
 לא פשעי ולא חטאתי יהוה: פלי עון ירצון ויפוננו עוהה לקראתי
 וראה: ואתה יהוה אלהים צבאות אלהי ישראל הקיצה לפקד כל
 הגוים אל תחן כל בגדי און סלה: ישובו לערב יהמו כפלב ויסוכבו
 עיר: הנה יביעון בפיחם חרבות בשפתותיהם כי מי שמע: ואתה
 יהוה תשחק למו תלעג לכל גוים: עז אליך אשמרה כי אלהים
 משגבי: אלהי חסדי יקדמי אלהים יראני בשוררי: אל תהרגם פן

יִשְׁכַּחוּ עַמִּי הַנִּינְעָמוֹ בְּחֵיכָךְ וְהוֹרִידֵמוֹ מִגִּנְנוֹ אֲדֹנָי: חֲטֵאת פִּימוֹ דְּבַר
 שְׁפֹתַימוֹ וַיִּלְכְּדוּ בְּגֹאוֹנָם וּמֵאַלְהָהּ וּמִפִּיחֹשׁ יִסְפְּרוּ: כָּלֹה בְּחֶמְהָ כָּלֹה
 וְאֵינָמוֹ וַיִּדְעוּ כִּי אֱלֹהִים מִיֵּשֶׁל בְּיַעֲקֹב לְאַפְסֵי הָאָרֶץ סֵלָה: וַיִּשְׁבוּ
 לְעָרֵב יַחְמוֹ בְּכָרֵב וְיִסְכְּבוּ עִיר: הֵמָּה יִנְיִעוּ לְאַכְלֵ אִם לֹא יִשְׁבְּעוּ
 וַיִּלְיִנוּ: וְאֲנִי אֲשִׁיר עֲזָה וְאֶרְגֵּן לְבַקֵּר חֲסִדָּךְ כִּי הִיִּית מוֹשְׁגֵב לִי וּמְנוֹס
 בְּיוֹם צָר לִי: עֲזֵי אֱלֹהֵי אֲזַמְרָה כִּי אֱלֹהִים מוֹשְׁגֵבִי אֱלֹהֵי חֲסִדֵי:

לְמַנְצֵחַ עַל יְדוּתוֹן לְאַסְף מִזְמוֹר: קוֹלֵי אֵל אֱלֹהִים וְאַעְעֲקָה קוֹלֵי אֵל
 אֱלֹהִים וְחֲאֲזִין אֵלָי: בְּיוֹם צָרָתִי אֲדֹנָי דְּרָשְׁתִּי יָדַי לִיְלֵה נִגְרָה וְלֹא
 תִּפּוֹג מֵאַנְהָ הַנְּחֵם נַפְשִׁי: אֲזַכְּרָה אֱלֹהִים וְאַחֲמִיחָ אֲשִׁיחָה וְתִתְעַלֵּטָךְ
 רוּחִי סֵלָה: אַחֲזַת שְׁמֵרוֹת עֵינֵי נִפְעַמְתִּי וְלֹא אֲדַבֵּר: הַשְׁכַּתִּי יָמִים
 מִקֶּדֶם שָׁנוֹת עוֹלָמִים: אֲזַכְּרָה נִגְיַתִּי בְּעֵלְיָה עִם לְבַבִּי אֲשִׁיחָה
 וַיִּחַפֵּשׁ רוּחִי: תִּלְעוֹלָמִים יִזַּח אֲדֹנָי וְלֹא יִסִּף לְרַעוֹת עוֹד: הָאָפֶס
 לְנִצַּח חֲסִדוֹ גָּמַר אֲמֹר לָדָר וְדָר: הַשְׁכַּח חֲנוּת אֵל אִם קָפֵץ בְּאֶף
 רַחֲמֵי סֵלָה: וְאֲמֹר תִּלְוֵתִי הִיא שָׁנוֹת יָמִין עֲלִיוֹן: אֲזַכְּרֵ לְמַעַלְלֵי יְהוָה
 כִּי אֲזַכְּרָה מִקֶּדֶם כִּלְאֵה: וְחֲגִיתִי בְּכֹל פְּעֻלָּךְ וּבַעֲלִילוֹתֶיךָ אֲשִׁיחָה:
 אֱלֹהִים בְּקִדְשׁ דְּרָכֶךָ מִי אֵל גָּדוֹל בְּאֱלֹהִים: אַתָּה הָאֵל עוֹשֶׂה פֶלְאָ
 הוֹדְעֵת בְּעַמִּים עֲזָה: גְּאֻלַּת בְּזוֹעַ עַמּוֹה בְּנֵי יַעֲקֹב וַיִּוֹסֶף סֵלָה: רְאוּךָ
 פְּנִים אֱלֹהִים רְאוּךָ פְּנִים יְחִילוּ אֶף יִרְגְּזוּ תַהֲמוֹת: זָרְמוּ מִיָּם עֲבוֹת קוֹל
 נִתְּנוּ שְׁחָקִים אֶף תַּחֲצִיף וְתַחֲלֹכוּ: קוֹל רַעֲמָה בְּגִלְגַּל הָאִירוּ בְּרָקִים
 תִּבַּל רְגֵזָה וְתִתְעַשׂ הָאָרֶץ: בְּיָם דְּרָכֶךָ וּשְׁבִילֶךָ בְּמִים רַבִּים וְעַקְבוֹתֶיךָ
 לֹא נִדְעוּ: נַחֲיֵת כְּצֹאן עַמּוֹה בְּיַד מוֹשֶׁה וְאַחֲרָיו:

תִּפְסְלָה לְמֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים אֲדֹנָי מַעֲוֹן אַתָּה הֵייתָ לָנוּ בְּדֹר וָדֹר:
 בְּטָרֶם הָרִים יָלְדוּ וַתְּחַזְקֵל אָרֶץ וַתִּבֵּל וַמַּעֲוֹלָם עַד עוֹלָם אַתָּה אֵל:
 תָּשֵׁב אֲנוֹשׁ עַד דָּבָא וַתֹּאמֶר שׁוּבוּ בְּנֵי אָדָם: כִּי אֶלְךָ שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ
 כִּיֹּם אַתְמוֹל כִּי יַעֲבֹר וְאַשְׁמֹרֶה בְּלַיְלָה: זְרַמְתָּם שָׁנָה יִהְיוּ בַּבֶּקֶר
 כְּחֹצֵר יַחְלָף: בַּבֶּקֶר יֵצֵיץ וַחֲלָף לָעָרֵב יְמוֹלֵל וַיִּבֹשׁ: כִּי כָלֵינוּ כְּאַפָּה
 וּבַחֲמוֹתָהּ נִבְהָלָנוּ: שֵׁת עֲוֹנֹתֵינוּ לָגִגְדָה עֲלַמְנוּ לְמֵאוֹר פְּנִיָה: כִּי כָל
 יָמֵינוּ פָּנּוּ בְעֵבְרֹתָהּ כְּלֵינוּ שָׁנִינוּ כְּמוֹ הַגָּה: יָמֵי שָׁנוֹתֵינוּ כְּהֵם שְׂבָעִים
 שָׁנָה וְאֵם בְּגִבּוֹרֹת שְׂמוֹנִים שָׁנָה וְרַחֲבָם עָמַל וְאָוֶן כִּי גַז חֵישׁ וַנִּעְפָּה:
 מִי יוֹדֵעַ עַז אֶפְסָה וּכְיִרְאָתָהּ עֲבָרְתָהּ: לְמַנּוֹת יָמֵינוּ בֶן הוֹדֵעַ וְנָבִיא לְכַב
 חֲכָמָה: שׁוֹבָה יְהוֹחַ עַד מָתַי וְחֲנֻחַם עַל עֲבֹדְיָהּ: שְׂבָעֵנוּ בַּבֶּקֶר חֲסֵדָהּ
 וַיִּרְנְנָה וַנְּשַׁמְחָה בְּכָל יָמֵינוּ: שְׂמַחְנוּ בַיְמֹת עֲנִיתָנוּ שָׁנוֹת רָאִינוּ רָעָה:
 יִרְאָה אֵל עֲבֹדְיָהּ פְּעֵלָהּ וַחֲדָרָהּ עַל בְּנֵיהֶם: וַיְהִי נָעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ
 עָלֵינוּ וַמַּעֲשֵׂה יָדֵינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וַמַּעֲשֵׂה יָדֵינוּ בּוֹנֵנָה:

קו קה

חֲדוּ לַיהוָה קְרָאוּ בְשִׁמּוֹ הוֹדִיעוּ בְּעַמִּים עֲלֵיאוֹתָיו: שִׁירוּ לוֹ זְמָרוּ לוֹ
 שִׁיחוּ בְּכָל נַפְלְאוֹתָיו: הִתְחַלְלוּ בְּשֵׁם קִדְשׁוֹ יִשְׁמַח לָב מִבְּקִשֵׁי יְהוָה:
 דַּרְשׁוּ יְהוָה וְעִזּוּ בַקִּשׁוֹ פָּנָיו תִּמְיֵד: זָכְרוּ נַפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה מִפְתֵּי
 וּמִשְׁפָּטֵי סִיּוֹ: זָרַע אֲבָרְהָם עַבְדּוֹ בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו: הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
 בְּכָל הָאָרֶץ מִשְׁפָּטָיו: זָכֹר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דְּבַר צוּחַ לְאַלְךָ דֹּר: אֲשֶׁר
 פָּרַת אֶת אֲבָרְהָם וּשְׁבוּעָתוֹ לַיִּשְׁחָק: וַיַּעֲמִידָהּ לַיַּעֲקֹב לְחֹק לַיִּשְׂרָאֵל

בְּרִית עוֹלָם: לֵאמֹר לָךְ אֶתְּנֶנּוּ אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן חֹבֵל נְחֻלְתְּכֶם: בְּהִיוֹתְם
 מִתֵּי מִסְפָּר כְּמַעֲט וְגֵרִים בָּהּ: וַיִּתְחַלְכוּ מִגֹּזֵי אֵל גֹּזֵי מִמְּמַלְכָה אֶל
 עַם אַחֵר: לֹא הִנִּיחַ אֲדָם לְעִשְׂקֵם וַיִּזְכַּח עֲלֵיהֶם מְלָכִים: אֵל תִּגְעֻנוּ
 כְּמִשְׁיחֵי וְלִנְבִיאֵי אֵל תִּדְרְעוּ: וַיִּקְרָא רָעַב עַל הָאָרֶץ כָּל מִטָּה לְחֵם
 שָׂבֵר: שָׁלַח לְפָנֵיהֶם אִישׁ לְעֶבֶד נַמְכָר יוֹסֵף: עֲנוּ בַּכֶּבֶל הַגָּלוּ בְרוּזֵי
 בָּצָה נַפְשׁוֹ: עַד עַת כֹּה דִבְרוּ אִמְרַת יְהוָה צְרַפְתֶּהוּ: שָׁלַח מִלֶּךָ
 וַיִּתִּירְהוּ מִשֵּׁל עַמִּים וַיִּפְתַּחְהוּ: שָׂמוּ אֲדוֹן לְבֵיתוֹ וּמִשֵּׁל בְּכָל קִנְיָנוֹ:
 לְאִסֹּר שָׂרְיוֹ בְּנַפְשׁוֹ וּזְקִנָיו יַחֲבֹם: וַיָּבֹא יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם וַיַּעֲקֹב גֵּר
 בְּאֶרֶץ חָם: וַיִּפֹּר אֶת עַמּוֹ מֵאֵד וַיַּעֲצִמְהוּ מִצְרַיִם: הִפְדָּה לְבָם לְשֵׁנָה
 עַמּוֹ לְחֵתֶנְבֶל בְּעֶבְדָיו: שָׁלַח מִשָּׁה עֶבְדוֹ אַחֲרָיו אֲשֶׁר בָּחַר בּוֹ: שָׂמוּ
 בָם דְּבָרֵי אוֹתוֹתָיו וּמִפְתֵּימָם בְּאֶרֶץ חָם: שָׁלַח חֲשֵׁה וַיַּחֲשֶׁה וְלֹא מָרוּ
 אֶת דְּבָרוֹ: הִפְדָּה אֶת מִימֵיהֶם לְדָם וַיָּמַת אֶת דְּגַתָם: שָׂרַץ אֶרֶץ
 צְפֻרְדָּעִים בְּחֹדְרֵי מַלְכֵיהֶם: אָמַר וַיָּבֹא עֶרְבַב כְּנִים בְּכָל גְּבוּלָם: נָתַן
 גִּשְׁמֵיהֶם כְּרֹד אֵשׁ לְחֹבֹת בְּאֶרֶץ: וַיֵּךְ גִּפְנִים וּתְאֵנִתָם וַיִּשְׁפֹּר עַיִן
 גְּבוּלָם: אָמַר וַיָּבֹא אַרְבֶּב וַיִּלַּק וַאִין מִסְפָּר: וַיֵּאבֵל כָּל עֹשֵׁב בְּאֶרֶץ
 וַיֵּאבֵל פְּרֵי אֲדָמָתָם: וַיֵּךְ כָּל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ רַאשֵׁית לְכָל אוֹזֵם:
 וַיִּצְיֵאם בְּכֶסֶף וְזָהָב וַאִין בְּשִׁבְטָיו בּוֹשֵׁל: שָׂמַח מִצְרַיִם בְּצֵאתָם כִּי
 נִפְלַח פַּחַדֵם עֲלֵיהֶם: פָּרַשׁ עֲנֹן לְמִסְדָּה וְאֵשׁ לְחֵאִיר לְיִלְיָה: שָׂאֵל וַיָּבֹא
 שָׂלוֹ וְלָחֶם שְׂמִים יִשְׁפִיעֵם: פָּתַח צוּר וַיִּזְוֹכוּ מַיִם הִלְכוּ בְּצִיּוֹת נָהָר: כִּי
 זָכַר אֶת דְּבַר קִדְשׁוֹ אֶת אֲבֹרְהָם עֶבְדוֹ: וַיִּצְאָ עַמּוֹ בְּשֵׁשׁוֹן בְּרַגְלָהּ אֶת
 בְּחִירָיו: וַיִּתֵּן לָהֶם אֶרְצוֹת גֹּזִים וַעֲמַל לְאֵמוֹם יִירָשׁוּ: בְּעֶבְרוֹ יִשְׁמְרוּ
 חֲקָיו וְתוֹרָתוֹ יִבְצְרוּ הִלְלוּיָהּ:

❧ קלז ❧

על נהרות ככל שם ישבנו גם כבינו בזכרנו את ציון: על ערבים
 בתוכה תלינו פגרותינו: כי שם שאנונו שובינו דברי שיר ותולדינו
 שמחה שירו לנו משיר ציון: איך נשיר את שיר יהוה על אדמת
 נָכַר: אם אשפּחך ירושלים תשפּח ימיני: תדבק לשוני לחכי אם
 לא אִזְכְּרֶכִי אם לא אַעֲלֶה אֶת יְרוּשָׁלַיִם עַל רֹאשׁ שְׂמֹחָתִי: זְכֹר יְהוָה
 לְכַנֵּי אָדָם אֵת יוֹם יְרוּשָׁלַיִם הָאֲמָרִים עָרוּ עָרוּ עַד הַיְסוּד כָּהֵן: בַּת
 כָּבֶד הַשְּׂדוּדָה אֲשֶׁרִי שִׁישָׁם לָךְ אֶת גְּמוּלָךְ שְׂגַמְלַת לָנוּ: אֲשֶׁרִי
 שִׁיאֲחִז וְנִפְּץ אֶת עֲלֻיֶיךָ אֶל הַסֵּלַע:

❧ קנ ❧

הֲלֹאֵיךָ הָלָכְנוּ אֶל בְּקַדְשׁוֹ הֲלֹאֵיךָ בְּרַקִּיעַ עִזּוֹ: הֲלֹאֵיךָ בְּגִבּוֹרֹתָיו
 הֲלֹאֵיךָ כָּרֵב גְּדָלוֹ: הֲלֹאֵיךָ בְּתַקַּע שׁוֹפָר הֲלֹאֵיךָ בְּנִבְלָ וּכְנֹר:
 הֲלֹאֵיךָ בְּתֵף וּמַחֹל הֲלֹאֵיךָ בְּמִנִּים וְעֵגֶב: הֲלֹאֵיךָ בְּצִלְצְלֵי שָׁמַע
 הֲלֹאֵיךָ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׂמָה תִּהְיֶה הֲלֹאֵיךָ:

מי יתן מציון ישועת ישראל בשוב יי שבות עמו יגל יעקב ישמח ישראל:
 ותשועת צדיקים מיהוה מעוזם בעת צרה: ויעזרם יי ויפלטם יפלטם מרשעים
 ויושיעם כי חסו בו:

תפלה

זאת התפלה מצאנו באמתחת הכתבים והיא מעט הפמות
ורב האיכות

רבנו של עולם, עלת העלות וספת כל הספות, אנת
לעלא, לעלא מן כלא, ולית לעלא מנה, דלית
מחשבה תפיסא בד כלל, ולך דומיה תהלה, ומרמם על
כל ברכה ותהלה. אותך אדרש, אותך אבקש שתחתך
חתירה דרך כבושה מאתך, דרך כל העולמות, עד
ההשתלשלות שלי במקום שאני עומד, כפי אשר נגלה לך,
יודע תעלומות, ובדרך ונתיב הזה תאיר עלי אורך, להחזירני
בתשובה שלמה לפניך באמת, כפי רצונך באמת, כפי רצון
מבחר הפרואים, לבלי לחשב במחשבותי שום מחשבת חוץ
ושום מחשבה ובלבול שהוא נגד רצונך, רק לדבק במחשבות
זכות צחות וקדושות בעבודתך באמת בהשגתך ובתורתך.
הט לפי אל עדותיך, ותן לי לב טהור לעבדך באמת.
נמצולות ים תוציאני לאור גדול חיש קל מהרה. תשועת
יהוה כהרף עין, לאור באור החיים כל ימי היותי על פני
הארמה. ואזכה לחדש נעורי, הימים שעברו בחשך, להחזירם
אל הקדשה, ותהיה יציאתי מן העולם כביאתי, בלא חטא.
ואזכה לחזות בנעם יהוה ולבקר בהיכלו, פלו אומר כבוד,
אמן נצח סלה ועד:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְלֶכֶד רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב וּמְטִיב הַדְרָשׁ לָנוּ שׁוֹבָה
אֵלֵינוּ בְּהַמּוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגַלְל אָבוֹת שְׁעָשׂוּ רְצוֹנְךָ, בְּנֵה בֵיתְךָ
בְּבִתְחִלָּה וְכוּן מְקַדְשֶׁךָ עַל מְכוּנוֹ וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ וְשִׂמְחָנוּ בְּתַקּוּנוֹ וְהִשָּׁב
בְּהַנִּים לְעַבּוֹדָתָם וְלוֹיִם בְּדוֹכְנָם לְשִׁירָם וְלִזְמָרָם וְהִשָּׁב יִשְׂרָאֵל לְגוֹיָהֶם וְשָׁם
נִקְרִיב לְפָנֶיךָ אֶת קַרְבָּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ תְּמִידִין כְּסֶדְרָן וּמוֹסְפִין כְּהַלְכָתָן. רַחֵם
עָלֵינוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ, כִּי לֹא עַל צְדָקוֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מִפְּלִיִם תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ כִּי
עַל רַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, כִּי עַל רַחֲמֶיךָ הַרְבִּים אָנוּ בְּטוֹחִים וְעַל חֶסְדֶּיךָ אָנוּ
נִשְׁעָנִים וְלִסְלִיחוֹתֶיךָ אָנוּ מְקוּיִם וְלִישׁוּעָתְךָ אָנוּ מְצַפִּים, וְקִים לָנוּ מִקְרָא
שְׁכַתּוֹב, וַיֹּאמֶר אֲנִי אֶעֱבִיר כָּל טוֹבִי עַל פָּנֶיךָ וְקִרְאתִי בִשְׁם יְהוָה לְפָנֶיךָ
וְחַנְתִּי אֶת אֲשֶׁר אַחַן וְרַחֲמֵתִי אֶת אֲשֶׁר אֲרַחֵם. וְתַמְלֵא עָלֵינוּ רַחֲמִים כִּי
אַתָּה הוּא בְּעַל הַרְחָמִים, כִּי אֵל רַחוּם שְׁמֶךָ, אֵל חַנוּן שְׁמֶךָ, בָּנוּ נִקְרָא
שְׁמֶךָ, יְהוָה עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ, וְתִשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ רַחֲמִים רַבִּים, רַחֲמִים
גְּדוֹלִים, וַיִּקֶּם בָּנוּ מִהֲרָה מִקְרָא שְׁכַתּוֹב, כִּי מִרַחֲמִים יִנְהַגֵּם וְעַל מִבּוֹעֵי מַיִם
יִנְהַלֵּם. וְנֹאמֶר, בְּרַגַע קָמוּן עֲזֹבֵתֶיךָ וּבְרַחֲמִים גְּדוֹלִים אֶקְבְּצֶךָ. בְּשִׁצְף קֶצֶף
הִסְתַּרְתִּי פָנַי רַגַע מִמֶּךָ וּבְחֶסֶד עוֹלָם רַחֲמֵתֶיךָ אָמַר גּוֹאֲלֶךָ יְהוָה. וְנֹאמֶר,
כִּי הִהָרִים יְמוּשׁוּ וְהַגְּבְעוֹת תְּמוּסִינָה וְחֶסְדֶּיךָ מֵאֵתְךָ לֹא יְמוּשׁ וּבְרִית שְׁלוֹמִי
לֹא תִמוּשׁ אָמַר מִרַחֲמֶיךָ יְהוָה. וְנֹאמֶר, הֲבֵן יָקִיר לִי אֶפְרַיִם אִם יָלֵד
שְׁעִישׁוּעִים כִּי מִדֵּי דְבָרֵי בּוֹ זָכוֹר אֲזַכְּרֶנּוּ עוֹד עַל־כֵּן הֵמוּ מַעֵי לוֹ רַחֵם

אַרְחָמֵנוּ נָאִם יְהוָה:

"מזב" להודות ליהוה ולומר לשמך עליון. אברכה את יהוה בכל עת תמיד תהלתו
בפי אודה יהוה בכל לבב בסוד ישרים וערה. ימלא פי תהלתך כל היום
תפארתך. תהלת יהוה יברך פי ויברך כל בשר שם קדשו לעולם ועד. ואנחנו נברך
יה מעתה ועד עולם הללויה":

רבנו של עולם, מלא טוב, זכנו להודות לך סלה. עורנו והושיענו וזכנו לטוב
האמתי לשעשוע עולם הבא שהוא הודאה לשמך הגדול והקדוש. ואזכה
בכל יום ויום לומר ברכות והודאות שירות ותשבחות הרבה לשמך הגדול והקדוש
להודות לך ולברך על כל החסדים והטובות והנסים והנפלאות, אשר עשית עמי
מעודי עד היום הזה, על נסיד שבכל יום עמנו ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל עת,
ערב ובקר וצהרים "במה אקדם יהוה אבך לאלהי מרום", מי יפאר, מי יהדר, מי
יהלל, מי ימלל, מי ישבח, מי יספר אחת מני אלהי אלהים ורבי רבבות פעמים
הטובות נסים ונפלאות שעשית עם אבותינו ועמנו. לא יספיקו כל אילי נביות לבאר
נקדה אחת כמטה מן הים, מפל רבוי הטובות והנסים והנפלאות גדולות ונוראות
שעשית עמנו עם כל אחד ואחד מישראל בפרטיות, אשר הוצאת אותנו מפל
הטומאות ומכל הזממות, וקרבנתנו ברחמיך לשמך הגדול והקדוש והכנסתנו בקדשת
ישראל. ואתה עושה פעולות גדולות ונוראות בכל יום ויום, וחושב מחשבות באפן
שנוכח להתקרב לעבודתך, כדי לחיותנו פיוס הזה, למען נזכה לחיים אמתיים, לחיים
נצחיים, כי חסדך גדול עלינו והצללת נפשנו משאול תחתיה. כי לולא יהוה עזרתה
לנו כמעט שכנה דומה נפשנו, מה נאמר מה נדבר, מה נאמר מה נדבר, מה נשיב
ליהוה כל תגמולוהי עלינו, אלו פינו מלא שירה בים, ולשוננו רנה כהמון גליו,
ושפתותינו שבח כמרחבי רקיע, ועינינו מאירות כשמש וכירח, וידינו פרושות כנשרי
שמים, ורגלנו קלות כאילות, אין אנו מספיקים להודות לך ולשבחך ולפארך ולברך
ולקדש את שמך מלבנו, על אחת מאלהי אלהים ורבי רבבות פעמים
הטובות נסים ונפלאות שעשית עם אבותינו ועמנו, עם כל אחד ואחד בפרטיות. לא
כדוני וברוע מעללי גמלתני, כי אם כחסדך לבר, כחסדך החייתיני, וחשבת מרחוק
לחטיב אחריתי, וקרבתי מלכי לשמך הגדול והקדוש. ומה יסיף עוד עבדך לדבר
לפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, ואתה את עבדך ידעת:

דחמנא לכא בעי...

"ונתתי לכם לב חדש ורוח חדשה אתן בקרבכם
והסירותי את לב האבן מבשרכם ונתתי לכם לב בשר"
יחזקאל ל"ו, כ"ו. (וראה בחיי מוהר"ן של"ט)

"אני צריך תמיד לפנות הדרך,
במקום שהיה תוהו ומדבר לעשות שם דרך,
לקצץ כל המעכבים... כדי שתתיה הדרך כבושה לרכים" (שם ר"ח)

ואמר: "מה לכם לדאוג שהרי אני הולך לפניכם"
ובכן, אמת ויציב ונכון, עלינו רק לדאוג שנזכה ללכת אחריו!...

כשזושנה בין החוחים...

מה הזושנה הזאת אינה אלא לריח
כך ישראל לא נבראו אלא לריח,
להלל לשם ה' שנאמר - עם זו יצרת לי
תהילתי יספרו. (מדרש שיר השירים)

לב יהודי!
עורה... הקיצה...
תן תודה לבוראך

דרשתי קרבתך, בכל לבי קראתיך
ובצאתי לקראתך... לקראתי מצאתיך
(רבי יהודה הלוי זיע"א)

קכב א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד שְׁמַחְתִּי
בְּאֲמָרִים לִי בַּיִת יְהוָה גִּלְגָּד:
ב עֲמֻדוֹת הַיָּם רָגְלֵינוּ בְּשַׁעֲרֵיךָ
יְרוּשָׁלַיִם: ג יְרוּשָׁלַיִם הַבְּנוּיָה כְּעִיר
שְׁחֵבְרָה--לָהּ יַחְדָּו: ד שְׁשֵׁם עָלוּ
שְׁבָטִים שְׁבִטֵי-יְהוָה יַעֲדוֹת לְיִשְׂרָאֵל
לְהָדוֹת לְשֵׁם יְהוָה: ה כִּי שָׁמָּה |
יָשְׁבוּ כִסְאֹת לְמִשְׁפַּט כִּסְאֹת
לְבַיִת דָּוִד: ו שְׁאַלוּ שְׁלוֹם יְרוּשָׁלַיִם
יִשְׁלִיחוּ אֶהְבִּיךָ: ז יְהִי-שְׁלוֹם בְּחֵילְךָ
שְׁלוֹה בְּאַרְמְנוֹתֶיךָ: ח לְמַעַן אַחִי
וְרַעֲי אֲדַבְּרָה--נָא שְׁלוֹם בְּךָ:
ט לְמַעַן בַּיִת-יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֲבַקְשָׁה
טוֹב לְךָ:

לעיילוי נשמת

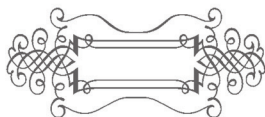
ישראל ושלום
בני יוסף וצביה
חיה בת מנחם מנדל
אברהם בן יוסף ומרים

זאב בן יוסף
נעמי בת יוסף
יעקב בן משה
שיינא בת אברהם

זכרונם לברכה לחיי העולם הבא

תנצב"ה

הספר מודפס ומופץ לזיכוי הרבים
בחסות אגודת להבה
להכרת הטובה בחוקרת התודה

נשמח לך' ...

התעוררי משנתכי והתבונני מקומכי
אי מזה באת ואנא תלכי...
התעוררי התעוררי כי בא אורך
קומי אורי, עורי עורי שיר דברי
שפכי כמים לבך נוכח פני ה'
בתפילה זכה והודיה רבה
בתודה ותודה ועוד...תודה

בסייעתא דשמיא

יש עניין שיתחפך הכל לתודה! ...

להגדיל תודה ולהאדירה ...

דברי תודה פרים ורבים...

י הכל שלך

תודה = ⁴¹⁵קדושה

תודה = המשכן

תודה = השמיני

התודה = ⁴²⁰שלמים

התודה = מנחה חדשה

התודה = גאולה שלמה

מהדורה שניה, כ"ד אייר תשס"ט